ΕΤΟΣ.ΣΤ!

Αρ. 282

ΕΒΔΟΜΑΣ

24.2.33

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟγΡΑΦΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ 1940-1945
ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΗΤΕΡΑΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ 26 ΕΤΩΝ

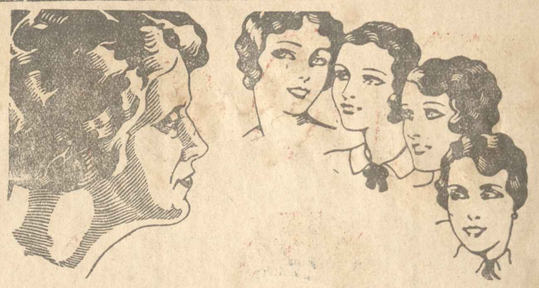

Πολλὲς μητέρες καὶ πολλὲς γιαγιὲς χρεωστοῦν τὴν στρωτή τους ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδα, σὲ μιὰ ἁπλῆ συνταγὴ διὰ τὸ χρῶμα, ἡ ὁποία δίδει συχνὰ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, μίαν νέαν καὶ ἐκπληκτικὴν ὡραιότητα, ἐντὸς μιᾶς νυκτός. Σήμερον, χιλιάδες κορίτσια ἔχουν ἐπιδερμίδας ἀνεπαρκῶς θρεμμένας, πρᾶγμα ποὺ τὶς κάμνει νὰ φαίνονται πλέον ἡλικιωμέναι ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶνε. Περίφημοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐπιδερμὶς δύναται ν' ἀποροφήσῃ διαφόρους τροφάς, αἱ ὁποῖαι τὴν τρέφουν εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἐναπετέθησαν.

Ἐγνωσθη μὲ 100.000 Φράγκα, ὅτι ἡ **Creme Tokalon** περιέχει ὅλας τὰς ἐκτάκτως θρεπτικὰς οὐσίας, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης **Dr Stejskal** διὰ τὰ περίφημα πειράματά του διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος. Οὕτως, αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται, οἱ πλαδαροὶ μῦς τοῦ προσώπου καθίστανται σφικτοὶ καὶ τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα χρώματα λαμβάνουν ὄψιν δροσερὴ καὶ νεαρά. Αἱ γυναῖκες τῶν 50 χρόνων δύνανται νὰ δείχνουν μόνον 30.

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε τὴν **Tokalon** τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδ... χρώματος ρὸζ διὰ τὸ βράδυ... κατακλιθῆτε καὶ τὴν κρέμα «Τοκ... τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα γράμ... λευκοῦ (ὄχι λιπαρὰ) διὰ τὸ πρ...

Ἡ λευκὴ κρέμα, οὐχὶ λιπαρὰ ... νει, ὥστε νὰ κολλᾷ ἡ πούδρα ... σωπο καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Ἐν ... σει μὴ ἱκανοποιητικῶν ἀποτελέσ... τὰ χ; ήματα ἐπιστρέφονται.

Γεν. Ἀντ. Τοκ...
Πραξιτέλους 42. Ἀθ...

HAUTE COUTURE

GEORGETTE

DERNIERS MODELES

Ἀφίχθη ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμενε καὶ ἐγκατεστάθη Ὁδὸς Ἑρμοῦ, Στοὰ «ΕΡΜΕΙΟΝ»

Α' Ὄροφος: δεξιά.

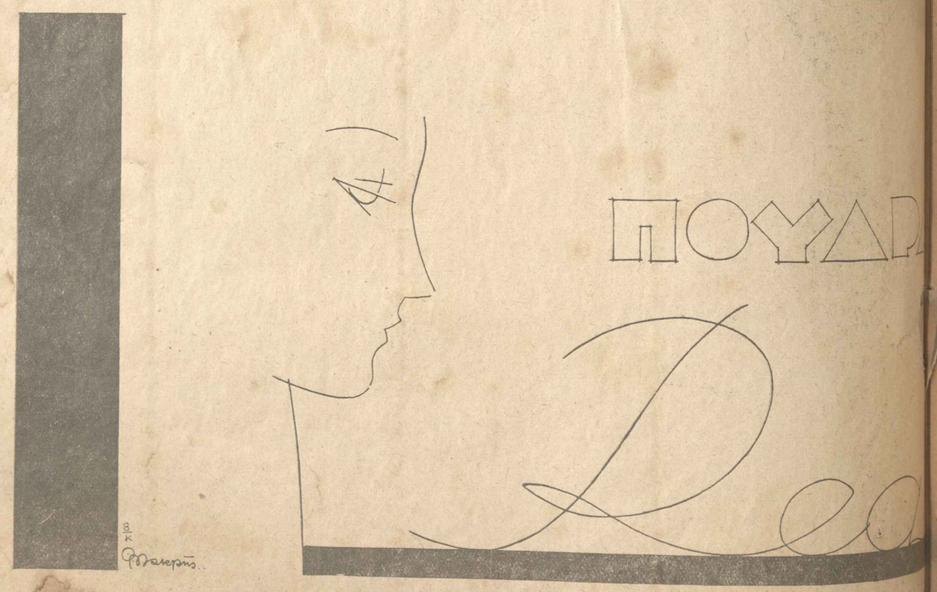

Ἑβδομὰς

Α' Ὅ,ΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευὴ
24
Φεβρουαρίου
1933

Τὰ σανα τῆς Ἀποκρηᾶς

...αιώνιοι κλαψάρηδες, ποὺ δὲν παραλείπουν καμμιὰ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀπογοήτευσή τους ἀπὸ τοὺς ἀντας καὶ τὰ πάντα, ἄρχισαν καὶ πάλι τὴν ἱερεμιάδα τους.

Ἀπόκρηες εἶν' αὐτές, βρὲ ἀδερφέ, ἤ μνημόσυνο ; Ποῦ ἡ ...ηὲς ἀπόκρηες ! Τότε γλεντοῦσε ὁ κόσμος, ὄχι τώρα....

Αἰσθανόμαστε τὴν ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ διαμαρτυρηθοῦμε ἀντίον αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως. Βέβαια, δὲν λέει κανεὶς πὼς τρελλαθήκαμε στὸ γλέντι καὶ στὸ μεθῦσι, ἀλλὰ πάλι, παρ' ὅλη τὴν κρίση, ἡ διάθεση γιὰ γλέντι δὲν λείπει ἀπὸ κανέναν ἄλλον, παρὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς ποὺ παραπονοῦνται γιατὶ δὲν γλεντοῦν οἱ ἄλλοι. Σὲ περασμένες, καλύτερες ἐποχές, οἱ ἄνθρωποι διασκέδαζαν πλουσιώτερα. Ἀλλὰ τότε ἡ τσέπες ἦταν γεμᾶτες, ἤ σχεδὸν γεμᾶτες. Τώρα, ὅμως, ποὺ εἶναι ἄδειες, τὸ γλέντι ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῇ κι' αὐτὸ πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ νὰ περιορισθῇ σὲ μερικὰ στενὰ ὅρια, ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἐννοεῖται μὲ τὴν ἀπαραίτητη ἐπίδραση στὴν ψυχή μας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ διασκεδάζουν πραγματικὰ τῆς ἀπόκρηες εἶναι λίγοι. Οἱ περισσότεροι δείχνουν ἁπλῶς ὅτι γλεντοῦνε. Τὸ γλέντι κατ' ἐπιφάνειαν, εἶναι καθαρῶς ἀποκρηάτικο φροῦτο. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένη γιὰ γλέντι. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐχαριστηθῇ κανεὶς, ὅταν καλεῖται νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω, σύμφωνα μὲ τὰς διαταγὰς τοῦ ἡμερολογίου ; Ὅπως ὁρίζουν τὰ δικαστήρια τὴν «τακτικὴν δικάσιμον» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ καὶ ἡ μέρα τοῦ γλεντιοῦ. Αὐτὸ ἔρχεται αὐθόρμητο, στιγμιαῖο, χωρὶς ἐπίσημες προετοιμασίες, χωρὶς προπαρασκευές, χωρὶς διοργανώσεις, χωρὶς τύπους. Καὶ τότε μόνο εἶναι γλέντι... Ἀλλὰ πῶς νὰ γλεντήσῃ κανεὶς, μὲ τόσα βάσανα ποὺ προηγοῦνται ; Καὶ γιὰ νὰ ἐξηγούμεθα :

Ἐλᾶτε, στὴ θέση ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ πρόκειται νὰ «γλεντήσῃ» τὴν ἀπόκρηα. Τοῦ ἐφόρτωσαν ἕνα εἰσιτήριο—ὑπόθεσις ἑκατὸ δραχμῶν τὸ λιγώτερο.

—Δὲν μπορεῖς ! Θὰ τὸ πάρῃς.

—Μὰ σὲ παρακαλῶ... Ἐγὼ ξέρεις αὐτὲς τὴς ἡμέρες εἶμαι ἀπησχολημένος..

—Δὲν πειράζει ! Ἀπόκρηες εἶναι αὐτές ! Ρίχτο ἔξω ! Ἄσε τὴς σκοτοῦρες πιά... Καὶ θὰ πάρῃς κι' ἕνα γιὰ τὴν κυρία σου...

Ὑπόθεσις ἄλλων ἑκατὸ δραχμῶν.

Ἔτσι, ἀρχίζει τὸ «γλέντι»...

=□=

Ἀλλὰ ἡ δουλειὰ δὲν σταματάει, φυσικά, ἐδῶ. Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς σ' ἕνα χορό, ὀφείλει νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ὑποχρεωτικὸν «ἐπίσημον ἔνδυμα». Πόσοι ὅμως εἶναι κάτοχοι σμόκιν ἀπὸ τοὺς 250. 000 ἀθηναίους ; Ἀσφαλῶς, ὄχι περισσότεροι ἀπὸ δέκα πέντε χιλιάδες. Αὐτὲς ἡ δέκα πέντε χιλιάδες σμόκιν λοιπόν, ὑποχρεοῦνται νὰ προσφέρουν τὴς ὑπηρεσίες τους σὲ πενήντα χιλιάδες ἀθηναίους !

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἔχετε αὐτὸ τὸ πολύτιμον ἀντικείμενον, καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ζητήσετε τὸ τοῦ γείτονος. Δυστυχῶς ὅμως, πρὶν φτάσῃ ἡ καθωρισμένη γιὰ τὸν χορὸ ἡμέρα, τρέχει πρὸς συνάντησή σας ἕνας καλὸς καὶ ὑποχρεωτικὸς φίλος :

— Γιάννη μου ! Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρη. Θὰ μοῦ δανείσῃς τὸ σμόκιν σου γιὰ ἀπόψε...

—Ἀδύνατον, Τάκη μου. Αὔριο θὰ πάω στὸ χορὸ καὶ καταλαβαίνεις βέβαια ὅτι...

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ! Αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ τᾶχῃς. Μὴ μοῦ ἀρνιέσαι γιατὶ θὰ βρεθῶ ἐκτεθειμένος...

Ἀναγκάζεσθε νὰ ὑποχωρήσετε, μὲ μιὰ σχετικὴ παράκληση :

—Τὸ νοῦ σου μὴ τὸ λερώσῃς...

—Ἀστειεύεσαι ; Θὰ τὸ πάρῃς πιὸ καινούργιο ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου...

Ἐκεῖνος, λοιπόν, σᾶς δίνει τὸ λόγο του κι' ἐσεῖς τοῦ δίνετε τὸ σμόκιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ματαίως περιμένετε τὴν ἐπιστροφή του τὴν ἄλλη μέρα Ὁ καλὸς φίλος, ἀφοῦ ἔκανε τὴ δουλειά του, ξεχνάει τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσε. Καὶ τότε πᾶτε σεῖς νὰ τὸν βρῆτε. Μπαίνετε στὸ δωμάτιό του, καὶ βλέπετε τὸν φίλο σας ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι νὰ κοιμᾶται τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου μὲ τὸ σμόκιν, τὸ ὁποῖον, φυσικά, βρίσκεται σὲ ἐλεεινὴ κατάσταση.

—Τάκη !..

—Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ !

—Τὸ σμόκιν !..

Ὁ φίλος ξυπνᾷ, χασμουριέται, σᾶς κυττάζει μὲ ὕφος ἐπιτιμητικὸν γιατὶ τοῦ ἐταράξατε ἴσως ἕναν κόσμο γλυκυτάτων ὀνείρων καὶ σᾶς ἀπαντᾷ :

—Τώρα βρέθηκες κι' ἐσὺ νὰ μὲ ξυπνήσῃς, καϋμένε ;...

—Τὸ σμόκιν, λέω...

—Αἴ, καλά... Δὲν χάθηκε ! Βλέπεις ὅτι τὸ φοράω !

—Ἀκριβῶς αὐτὸ βλέπω ! Καὶ τώχεις κάνει χάλια. Τὸ τσαλάκωσες.

—Δὲν εἶναι τίποτα τὸ σπουδαῖο... Λίγο σιδέρωμα καὶ εἶναι ἐν τάξει.

—Κι' αὐτοὶ οἱ λεκέδες, τὶ εἶν' ἐκεῖ ;

—Ποιοί ; Ἄ ! αὐτά ; τίποτα τὸ σπουδαῖο. Λίγο κρασὶ χύθηκε ἀπάνω... Μὲ λίγη βενζίνα εἶν' ἐν τάξει !

—Μπᾶ ! Μπᾶ ! Κι' αὐτὸ τὸ σχίσιμο ;

—Ποιό ; Ἄ ! αὐτό ; Τίποτα τὸ σπουδαῖο... Πιάστηκα στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν γύριζα. Λίγο μαντάρισμα ὅμως καί...

—Θὰ εἶν' ἐν τάξει !

—Ἀκριβῶς...

—Ναί, φίλε μου, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι καθόλου ἐν τάξει !..

—Ἔλα καϋμένε !... Καλὰ νὰ εἶσαι, νὰ φτιάσῃς καινούργιο....

—Καὶ νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ ξαναφορέσῃς ;

—Ὄχι. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑποχωρῶ. Συμβιβάζομαι νὰ μοῦ δώσῃς ἐτοῦτο, ποὺ θᾶναι παλιό...

Παίρνετε τότε τὸ σμόκιν, στὰ οἰκτρὰ χάλια ποὺ βρίσκεται, χάρις στὴ μεγάλη προσοχὴ ποὺ ἔδωσε σ' αὐτὸ ὁ φίλος σας, καὶ φροντίζετε ὅπως—ὅπως γιὰ τὴν πρόχειρη ἐπισκευή του...

Ἐπακολουθοῦν μερικοὶ καυγάδες μὲ τὸ τρυφερὸν σας ἕτερον ἡμισυ γιὰ χίλια—δυὸ ζητήματα καὶ ξεκινᾶτε...

Ψυχικὴ διάθεση πρώτης τάξεως: ὁρίστε λοιπὸν νά... γλεντήσετε:..

—□—

Στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἔρχονται ἄλλα βάσανα!

—Τί θὰ πάρωμε;

Κυττᾶτε τὸ τιμολόγιον! Κρασὶ δρ. 250 ἡ μποτίλια, φροῦτα δρ. 75 ἕκαστον—ὄχι ἡ...δκᾶ—,σαμπάνια μισὸ ἑκατομμύριον ἡ φιάλη. Τί θὰ πάρετε; Φυσικὰ τὸ φθηνότερο!

—Μιὰ μποτίλια κρασί!

Τὸ γκαρσόνι σᾶς σερβίρει τὴ μποτίλια, τὰ ποτήρια καὶ μιὰ φρουτιέρα μὲ προκλητικώτατα φροῦτα. Τὸ περιεχόμενον τῆς μποτίλιας, τὸ πίνετε μὲ τὸ σταγονόμετρον. Μὲ μισὴ δκὰ κρασί, πρέπει νὰ περάσετε ἕξη ὧρες τουλάχιστον. Κόβετε κι' ἕνα μανταρίνι γιὰ ... μεζέ, τὸ ὁποῖο ἐπίσης δέον νὰ καταναλωθῇ εἰς διάστημα ἕξη ὡρῶν.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ κάνετε κέφι, ὅταν κάθε φορὰ ποὺ φέρνετε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη σας, σκέπτεσθε ὅτι μιὰ γουλιὰ στοιχίζει ἕνα δεκάρικο καὶ μιὰ φέτα μανταρίνιοῦ—ἂν δὲν ὑπολογίσουμε καὶ τὴς ὀλοῦδες—ἄλλο ἕνα δεκάρικο!...

Ἔτσι γλεντᾷ ὁ κόσμος τῆς ἀπόκρηες, στὰ ἐπίσημα γλέντια. Μπροστὰ σὲ μιὰ φρουτιέρα γεμάτη καρπούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν τολμᾶτε νὰ ἀγγίξετε κανένα,—ἐκτὸς ἂν ἔχετε τοὐλάχιστον θεῖον ἐν Ἀμερικῇ εὑρισκόμενον εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του—καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ μποτίλια κρασί, τὸ ὑγρὸν περιεχόμενον τῆς ὁποίας ἀδειάζει μὲ ὅσην ταχύτητα προχωρεῖ καὶ ὁ ὡροδείκτης τοῦ ὡρολογίου σας...

Νὰ γιατὶ δὲν ὑπάρχει ζωή, κίνηση, γλέντι στὰ κέντρα, νὰ γιατὶ ὡρισμένες χορευτικὲς αἴθουσες παρουσιάζουν τὸ θέαμα ἀνθρώπων ποὺ μόλις ἐκήδευσαν προσφιλῆ νεκρόν... Καὶ ἐκήδευσαν οἱ δυστυχεῖς τὸ τελευταῖο ἑκατοστάρικο, γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὸν ἑαυτό τους ὅτι τὸν διεσκέδασαν, ἐνῷ ἡ φυσιογνωμία τους δείχνει τὸν ἄνθρωπο ποὺ φιλοσοφεῖ ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων, ἢ ἀσχολεῖται μὲ τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, θὰ φύγουν κατὰ τὸ πρωῒ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ ἄφθονο... νερὸ ποὺ ἤπιαν. Θὰ τοὺς δῆτε νὰ τριγκλίζουν ζαλισμένοι... Αὐτὴ τὴν τρομερὴ ζαλάδα, τὴν ἐπροκάλεσεν ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ λογαριασμοῦ...

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι θὰ διηγοῦνται!

—Ἐχτὲς εἶχα πάει στὸ χορὸ τῶν φαρμακοποιῶν... Ἐπέρασα περίφημα!

—□—

Στὸ ἐπίσημους χοροὺς λοιπὸν κανεὶς δὲν γλεντᾷ... Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ διασκεδάζουν: εἶνε ὁ κοσμάκης ποὺ περνᾷ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ κέντρα, ποὺ πειράζεται, ποὺ γελάει, παρεξηγούμενος καὶ καταλήγων, συνήθως, στὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα. Οἱ γκριγιάρηδες ἂς ρίξουν μιὰ ματιὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν τάξη τῶν γλεντζέδων. Ἴσως ἀλλάξουν γνώμη.

Παν. Παπ.

...Ὁ Γιάννης...

Δύο τοῦ συρμοῦ συλφίδες
Καὶ ἀθῶαι δεσποινίδες,
Μὲ μεσόκοπον κυρίαν
Ἀπετέλουν συμμορίαν...
Συμμερίαν τῶν «Τριῶν
Ἀτρομήτων Κλεπτριῶν» !..
Εἰς τὸ κάθε μαγαζί
Ἔμπαιναν κι' ἡ τρεῖς μαζί
Κι' ἐνῷ ἔκαμναν μὲ τρόπο
Πῶς διαλέγουν καὶ κυττᾶν,
Ἐβουτοῦσαν δίχως κόπο...
Ἕνα τόπι ταρλατᾶν,
Δύο πῆχες ἐμπριμὲ
Ἢ ὀλίγον τι λαμέ....
Ἀλλὰ ξάφνου, ἀστυνόμοι ἐκ τῶν κρατίστων
Τὴς συνέλαβαν μιὰ μέρα καὶ τὴς τρεῖς των
Καὶ πηγαίνουν οἱ παθόντες παραχρῆμα
Μήπως εὕρουν τὰ κλαπέντα εἰς τὸ Τμῆμα...
Εἰς τῆς μοίρας τὸ γραφτὸ
Ὑποτάσσονται ἡ ἀθῖδες
Δίχως νάχουν διόλουν τύψεις
Καὶ σπέδειξαν μ' αὐτὸ
Ὅτι, ἂν καὶ δεσποινίδες,
Δὲν φοβοῦνται τάς... συλλήψεις !....

—□—

Τελευταίως ἀφηνίασαν τὰ ράσα
Καὶ μὲ φόβον ἀντελήφθημεν μεγάλον
Ὅτι κάθε μέρα πιάνουνε στὰ πράσσα
τοὺς παπάδες.... ποῦναι ἥρωες σκανδάλων...
Ἄλλοι παπάδες στὴν Φανερωμένη
Πουλοῦν ἀναφανδὸν ναρκωτικά,
Ἄλλοι παπάδες ἔχουν ἐρωμένη
Καὶ ἄλλοι πάλι κλέβουν δουλικά...
Κι' ἐνῶ λέμε : Γιατὶ τάχα
Κάθε ρασοφόρος ἥρως
Δὲν αἰσθάνεται ντροπή ;
Ἡ Μητρόπολις μονάχα
Ἐπιμένει πῶς ὁ κλῆρος
Βρίσκετ' ἐν... περιωπῇ !..

—□—

Ἰδοὺ τὰ γεγονότα τὰ μοιραῖα:
Καθὼς ἐπροχωρούσανε παρέα
Ἡ Στέλλα καὶ ὁ νέος της ὁ φίλος
Τοὺς πέτυχεν ὁ σύζυγος, ὀργίλος...
Δρᾶμα περιμένουν ὅλοι
Πλὴν, ἐκεῖνος εἰς τὸ χέρι
Δὲν ἐκράταγε πιστόλι,
Δὲν ἐκράταγε μαχαῖρι...
Μὲ εὐγένεια πολλὴ
Σὲ ταξὶ τοὺς προσκαλεῖ
Εἰς τὸ τμῆμα νὰ τοὺς πάῃ...
Ὅπου ἡ Στέλλα νὰ δηλώσῃ—
—Καὶ κανεὶς νὰ μὴ θυμώσῃ—
Ποιὸν ἀπ' ὅλους ἀγαπάει !..
Εἰς τὸ Τμῆμα τοὺς ἐδέχθη ὁ ἀστυνόμος
Τοῦ ἐξέθεσαν τὰ πράγματα συντόμως
Ἀλλ' ἡ Στέλλα δὲν ὡμίλει
Κι' ὑποθέτουν οἱ παρόντες
Ἀστυνόμοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι
Πῶς.... τῆς ἔλειπαν οἱ πρόσθιοι ὀδόντες !...

—□—

Ἐκθέσεις δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
Στὸ Ζάππειο, στὸ Ἀτελιέ, στὸν Παρνασσὸ
Ἐκθέτουν οἱ ζωγράφοι ἔργα τρομερὰ
Ἀλλά... δὲν ἀγοράζεται μισό !...
Ἐκθέτει κι' ἡ Κυβέρνησις δηλώσεις
Γιὰ πρόσφυγας καὶ γηγενεῖς
Κι' οἱ Ὑπουργοὶ ἐκτίθενται εἰς λόγους καὶ προπόσεις
Ἀλλὰ κι' ἐδῶ ἀγοραστὴς κανεὶς !...
Πρόβλεψις λίαν πιθανὴ
Χωρὶς νὰ μᾶς κακοφανῇ:
Καὶ οἱ ζωγράφοι οἱ ἀτυχεῖς
Κι' οἱ Ὑπουργοὶ οἱ καϋμένοι
Θὰ μείνουν—τὸ φοβούμεθα—
Πολύ... ἐκτεθειμένοι !...

—□—

Προχθὲς εἰς τὴν Ἀλάμπραν, μιὰ
Μία συμπρέττα ἐκάθητο μονή
Καὶ ἄλλη τις συμπρέττα
Ποὺ τὴν εἶχε στὸ στομάχι
Πλησιάζει ξαφνικὰ
Καὶ τὴν πιάνει ἀπ' τὸν γιακᾶ...
Ἐδέροντο αἱ συμπρέττται ἀνηλεῶς
Ὁ κόσμος ἵστατο τριγύρω ἐνεός
Κι' ἐνῶ ἐγρατσουνίζοντο
Κι' ἡ δύο, κατὰ κόρον
Ἐνώπιον ἠθοποιῶν
Καὶ φίλων διαφόρων,
Κι' ἀμφότεραι δι' ὕβρεων
Ὑβρίζοντο ἐφαμίλλων....
Κατέφθασε τῆς ἔριδος τὸ μῆλον...
Ὁ νεαρὸς ὁ ἐραστὴς
Θορυβημένος, ὅστις
Σὲ κάθε μιὰν ἐφώναζεν
Ἰδιαιτέρως :—Δός 'της !...
Ἀλλά, ὅταν τὸ μέγεθος
Εἶδαν τῆς ἀπονιᾶς του
Κι' ἡ δυὸ τοῦ ἐπιτίθενται
Μὲ λύσσαν πιὸ μεγάλην
Κι' ὁ φίλος ἀφοῦ ἔφαγε
Καὶ ξύλο τῆς χρονιᾶς του
Ἐθύμωσε καὶ τᾶφτιαξε
Μὲ μιὰ συμπρέτταν ἄλλην...

ΓΙΑΝΝ.

Ἑβραϊϊκες ἱστορίες

—Καλῶς τὸν Μάγε! Κάτι ἐπίστευα μένο σὲ βλέπω σήμερα;

—Ναί. Ἐπιστρέφω ἀπὸ τοὺς ἀγ... τοῦ γιοῦ τῶν Λάτκ μὲ τὴν κόρη τ... Βόλφ.

—Ταιριαγμένο ζευγάρι! Ἀλλά, δὲν ... λές, πότε τέλος πάντων θὰ παντρεύτ... ἐσὺ τὴν κόρη σου Ροζαλία;

—Ὅταν θοῦ τὸν γαμπρό.

—Μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο, ... τάζομαι, ὅταν ἡ Ροζαλία σου εἶναι τόσ... ὡραία. Γιὰ στάσου ὅμως. Δέκα ... Χίος; Ἔγιναν ἕναν γυιὸ πρώτης τάξ... Τί λές; Εἶναι πολὺ τίμια οἰκογένεια.

—Τὸ ξέρω. Ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ... τίποτε.

—Γιατί;

—Γιατὶ κι' αὐτοὶ γυρεύουν γύψη ... τίμια οἰκογένεια.

—Δὲν κάνεις διόλου καλὰ ποὺ κατη... Σαμουήλ. Σὲ βεβαιῶ πὼς θὰ πάθῃς ...

—Ὦ, Μωϋσῆ, ἐγὼ νομίζω πως ... καπνὸς μ' ἔβλαπτε. Πρὸ πολλοῦ θέπρεπε ... εἶχα πάθει.

—Ὄχι, ὄχι, ὁ καπνὸς εἶναι τὸ γ... τερο δηλητήριο. Ἐκτὸς τούτου ἐπρεπε ... τὸ πρόωρον γῆρας.

—Ἀλήθεια;

—Μά, βεβαιότατα! Νά, πόσων χρ... εἶσαι τώρα Σαμουήλ;

—Ἑξήντα.

—Ἔ, λοιπόν, ἂν δὲν κάπνιζες θὰ ... μόλις πενηνταπέντε!

Ὁ κ. Θ. Συναδινός

Μιὰ νέα ἑλληνικὴ ταινία

Ἡ "Δνὶς Δικηγόρος,, τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ

Τὸ φίλμ ποὺ ἐστοίχισε 2.000.000 δρχ. - Πῶς γυρίστηκε μέσα στὸ στούντιο τῆς «Ὀλύμπια Φίλμ». - Ἡ πρωτότυπη ὑπόδεσίς του. - Καὶ μερικὰ ποὺ δὲν γυρίσθηκαν : τὰ κλάμματα τῶν πρωταγωνιστῶν καὶ ἡ διακοπὴ τῆς κυκλοφορίας ! - Πότε θὰ προβληθῇ στὴν Ἀθήνα.

Τὸν ἐρχόμενο Μάρτιο οἱ Ἀθηναῖοι θάχουν τὴν εὐχαρίστηση γ' ἀπολαύμαν ἀπ' τὴς ὡραιότερες ἀλλὰ καὶ τελειότερες ἑλληνικὲς ταινίες, τὴν «Δεσποινίδα Δικηγόρο» τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ.

Ἡ ταινία αὐτὴ ἔχει γυρισθῆ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Ὀλύμπια Φίλμ» ποὺ διευθύνει ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας κ. Π. Δαδήρας, στὰ ἰδιόκτητα στούντιό της παρὰ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Τὸ γύρισμά της ἔγει στοιχίσει δίμηνον ἐντατικὴ ἐργασία ὅλων τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ τεχνικῶν συνεργατῶν τῆς «Ὀλύμπια Φίλμ». Γιὰ νὰ παρουσιασθῆ δὲ κάτι τὸ ἀπολύτως ἄστιο ἡ διεύθυνσις τῆς «Ὀλύμπια Φίλμ» ἔγει ἀναθέσει τὴν ὅλη τεχνικὴ ἐποπτεία στὸν εἰδικῶς μετακληθέντα ἐκ Βιέννης γεφμανὸ ὑπερατέρ κ. Χάνς Ἀντρόσιν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέρα ἐγγύησιν ἐπιτυχίας.

Ὁ Χάνς Ἀντρόσιν ἔχει γυρίσει περὶ τῆς 100 ταινίες μὲ τὴν Ἄννυ Ὄντρα, τὴν Καίτη Νάγκη, τὴν Λίλ Ντάγκομπερ καὶ τὴν διάσημη Μαρλὲν Ντήτριχ.

Ἡ «Δεσποινὶς Δικηγόρος» εἶναι μιὰ χαριτωμένη κωμωδία τὴν ὁποία ὁ κ. Συναδινὸς διεσκεύασε σὲ κινηματογραφικὸ σενάριο σύμφωνα μὲ τὶς τεχνικὲς ἀπαιτήσεις τῆς ὀθόνης, μὲ τὴν συνεργασία τοῦ κ. Πέλιου Κατσέλη, τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως καὶ σκηνοθέτου τῆς ταινίας.

Στὴν ταινία αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπελείσθησαν οἱ ἐρασιτέχνες ἠθοποιοί. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ παρουσιασθῆ ὅτι πρόγειρο καὶ κακὸ εἶχαν ὅλες ἡ προηγούμενες ἑλληνικὲς ταινίες ποὺ λόγῳ... οἰκονομιῶν ἐγυρίσθησαν μὲ ἠθοποιοὺς ἐρασιτέχνας. Δίγως κωμικὰ καλλιτεχνικὴ πεῖρα. Παίζουν λοιπὸν οἱ καλύτεροι ἀπ' τοὺς ἐπαγγελματίας ἠθοποιοὺς τοῦ θεάτρου μας, ὅπως ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου κ. Ζοζὼ Νταλμάς, αἱ κ.κ. Σαπφὼ Ἀλκαίου, Γωγὼ Λούη, Μιράντα Θεοχάρη, οἱ κ.κ. Ν. Παπαγεωργίου Κ. Καρούσος, Ἀγγ. Χρυσομάλλης, Ἀρώνης, Δεσρούνης, Χρ. Εὐθυμίου καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἠθοποιοί, κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψή μας στὰ γραφεῖα τῆς «Ὀλύμπια Φίλμ», γενόμαστε κάτοχοι πολλῶν ἐνδιαφερουσῶν λεπτομερειῶν ἀλλὰ καὶ ...μυστικῶν— ὅπως θέλουν νὰ ὀνομάζουν οἱ διευθύνοντες τὴν ἑταιρία κάθε σχετικὴ πληροφορία— γύρω ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς πολυθυλήτου αὐτῆς ταινίας. Ὁ κ. Κ. Κονσταν, βοηθὸς τοῦ σκηνοθέτου τῆς ταινίας κ. Π. Κατσέλη, μᾶς πληροφορεῖ πὼς ἡ ταινία ἐστοίχισε—ἄγρις ὥρας. παρακαλῶ—περὶ τὰ 2.000.000 δραχμῶν!

Τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπερβολικὸ ἂν ὑπολογίσῃ κανεὶς τὰ ἔξοδα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας «παραλάγ». Καὶ πρῶτα—πρῶτα ἐχρειάσθη νὰ κατασκευασθῆ τὸ στούντιο ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν ταινία αὐτή. Καὶ λέγοντας στούντιο δὲν ἐννοοῦμεν μόνον ἕνα ἀπέραντο ἐργαστήριο ἐφωδιασμένο μὲ ὅλα τ' ἀπαραίτητα γυρεύδη τοῦ γυρίσματος μιᾶς ταινίας. δηλ. ἐγκαταστάσεις φωτισμοῦ. μηχανήματα λήψεως. ἀλλὰ καὶ... κοεββατοκάμαρες, σαλόνια, "φαφεῖα, κ' ἕνα πλῆθος παντοειδῶν διαμερισμάτων. ποὺ κάθε ἕνα ἔχει τὴ θέση του. τὸν προορισμό του. ἀλλὰ καὶ τόν... λογαριασμό του στὸν ὅλο προϋπολογισμό.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε καὶ τὴν ὑπόθεση τῆς ταινίας. ποὺ εἶναι ἀληθινὰ χαριτωμένη καὶ πρωτότυπη:

Ὁ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς Ἀριστείδης Καντὸς (Γ. Καρούσος) γνωρίζεται σ' ἕναν ἀποκοπάτικο χορὸ μὲ τὴν φοιτήτρια τῆς νομικῆς Φώλη Κάντση (Μιράντα Θεοχάρη) καὶ ἀργότερα «Δίδα δικηγόρον». Ὁ Ἀριστείδης τὴν ἐρωτεύεται παράφορα καὶ μιὰ μέρα τῆς προτείνει νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἐκείνη ὅμως τὸν ἀποκρούει λέγοντάς του πὼς «ὁ προορισμός της στὴ ζωὴ εἶναι πλατύτερος καὶ ὅτι ἔγει κάνει ἤδη τοὺς γάμους της μὲ τὴν.. ἐπιστήμη!» Ἀκολουθοῦν ὅμως διάφορα ἄλλα ἐπεισόδια. κατὰ τὸ πλεῖστον κωμικά. τὰ ὁποῖα γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἀναγνωρίση τέλος τὴν πλάνη της καὶ νὰ δεχτῆ νὰ πάρῃ τὸν Ἀριστείδη σύζυγο. Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα εἶνε καὶ τὸ ὅτι ἡ «Δίς Δικηγόρος»—ποὺ ἀπεσύρθη στὸ μεταξὺ στὴν ἐπαρχία. στὸ πατρικό της σπίτι γιὰ νά.. δικηγορήσῃ—ἐκδίδει μιὰ διατριβή της σὲ βιβλίο. Τ' ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ τ' ἀγοράζει ὅλα σιγά—σιγὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα ὁ Ἀριστείδης γιὰ νὰ τῆς κάνῃ... ξόδευση. ἡ δὲ «Δὶς δικηγόρος», βλέποντας τὴν μεγάλη κοκλοφορία τοῦ βιβλίου τῆς ψηλώνει τὴ μύτη! "Οταν ὁ Ἀριστείδης τῆς ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια, γίνεται ἔξω φρενῶν, ἀλλὰ γρήγορα συμφιλιώνεται καί... παύει νὰ δικηγορῆ.

Προωτεύοντα ρόλο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση παίζει ἡ ἐξαδέλφη τῆς «Δίδος δικηγόρου» δὶς Ἀργίνη (Ζωζὼ Νταλμὰς). ἕνας τύπος τελείως μποέμ. ποὺ ἔγει τὴν μανία νὰ κυνηγᾷ κάθε ἄντρα ποὺ ἔγει λεφτά. Ἡ δὶς Ἀργίνη.. ξεπελλαίνει ὅλους τοὺς ἐπαρχιώτες τῆς ἐπαρχίας ποὺ μένει ἡ «Δὶς δικηγόρος».

"Ολοι μὲ τὴ σειρά τους, ὁ Γυμνασιάρχης (Ν. Παπαγεωργίου). ὁ ἔφορος (Π. Χρυσομάλλης). γίνονται θαυμασταί της καὶ τὴν παίρνουν τὸ κατόπι. Αὐτὴ ὅμως κυνηγᾷ κάποιον ἑλληνοαμερικανὸ Ἀγάπε Ὄλλεο ὁ ὁποῖος δὲν τὴν προσέχει γιατὶ φαίνεται ἐρωτευμένος μὲ τὴν «Δίδα δικηγόρον».

Στὰ τελευταία κατοσθώνει νὰ τὸν μπλέξῃ ἀφοῦ αὐτὸς στὸ μεταξὺ τρώει τὴν γυλόπηστα ἀπ' τὴν «δικηγόρον»...

Αὐτὴ εἶναι ἐν περιλήψει ἡ ὑπόθεσις ποὺ ποικίλλεται μὲ ἀναριθμητα ψυχοερεισόδια κωμικοτραγικά.

Ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς «Δίδος δικηγόρου» δὲν ἔλειπαν—ὅπως ἔπρεπε—καὶ τὰ εὔθυμα ἀνεκδοτάκια.

Ἔτσι. τὴν πρώτη μέρα τοῦ γυρίσματος. ὅλοι οἱ ἠθοποιοί... ἔκλαιγαν! "Οχι ἀπὸ συγκίνησι δέβεια. ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ φωτισμό: Ἔξη μεγάλοι προβολεῖς ἐντάσεως συνολικῆς 88.000 ἀμπὲρ ἔβγαζαν τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τους ἐπάνω στὰ πρόσωπα τῶν ἠθοποιῶν καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ γυρίσματος τῶν σκηνῶν.

Δὲν εἶναι δὲ εὐκαταφρόνητος ὁ ἀριθμὸς τῶν 88.000 ἀμπὲρ. ποὺ παράγει θερμότητα ἀνυπόφορο καὶ φωτιστικὴ δύναμη λαμπρότερη ἀπὸ τὸ ὡραιότερο ἡλιακὸ φῶς! Ἐννοεῖται ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ τῶν προβολέων ἔπεφτε μόνον κατὰ διαστήματα ἐπάνω στοὺς ἠθοποιούς. γιατὶ ἄλλοιῶς μποροῦσε νὰ τοὺς ...σιγοψήσῃ δίγως νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν.

Ἄλλο νόστιμο ἀνεκδοτάκι εἶναι ἑνὸς θαυμαστοῦ τῆς Ἀργίνη (Ζωζὼς Νταλμὰς). ὁ ὁποῖος. σύμφωνα μὲ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς ταινίας. ἔγῃκε νὰ τῆς κάνῃ καντάδα... μέφα-μεσημέρι. μέσα στὸ δρόμο! Ἡ σκηνὴ τῆς καντάδας αὐτῆς μάζεψε ἕνα ἄπειρο πλῆθος περιέργων τὸ ὁποῖο. λόγῳ τοῦ ὄγκου του. σταμάτησε τὴν κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων τῆς γραμμῆς Ἀμπελοκήπων. Ἔβρεσε δὲ νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία νὰ τὸ διαλύσῃ.

Ὡστόσο τώρα. ὅλα αὐτὰ ἔγουν περάσει σὰν ὡραῖες ἀναμνήσεις. Σὲ λίγες μέρες πρόκειται νὰ γίνῃ στὴν Βιέννη ἡ σονορίζασιόν (φωνοληψία) τῆς ταινίας. Γι' αὐτὸ θὰ κάνουν ἕνα ταξιδάκι ὡς ἐκεῖ ὅλοι οἱ πρωταγωνιστήσαντες ἠθοποιοί. Ἡ ταινία θὰ γίνῃ μὲ σύστημα Μοβιτόν. καὶ ὁ συγγρονισμός της θὰ εἶναι τελειότατος καὶ ὄχι μὲ τὸ παλιὸ σύστημα τῶν πλακῶν ποὺ μεταγειριζόντανε ὡς τώρα γιὰ τὸν συγγρονισμὸ φωνῆς καὶ κινήσεων ἡ ἑλληνικὲς κινηματογραφικὲς ἑταιρίες.

Μ. Χ.

Μιὰ χαριτωμένη σκηνὴ ἀπὸ τὴν «Δίδα Δικηγόρον». Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ (ὄρθιοι): Καίτη Ἴζερμαν καὶ Κ. Καρούσος. Στὸ μέσον: Ζωζὼ Νταλμὰς, Π. Χαλτζηπέτρος καὶ Ἀρώνης, (σκυμμένοι). Ἄνω: Ν. Παπαγεωργίου, Ἀγγ. Χρυσομάλλης καὶ τελευταῖα δεξιά: Θ. Δεσπούνης καὶ Μιράντα Θεοχάρη).

Η ΞΕΡΠΑΝΖΙΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ
ΤΟΥ Κ. Ν. ΧΑΓΕΡ-ΜΠΟΥΦΙΔΗ

Φλαζό

Ο ΤΑΝ ὁ Γιώργος τῆς ἐξήγησε τὸ σχέδιό του, ἡ Νίκη μόνο ποῦ δὲν πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της. Μὰ ναί, καλέ, ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία... Μήπως δὲν ἦταν ἀποκρηές ; ..., Πόσε ἄλλοτε θὰ μποροῦσαν νὰ μείνουν μονάχοι τους ἔξω, καὶ νὰ γλεντήσουν μιὰ ὁλόκληρη νύχτα, μπροστά σ' ὅλον τὸν κόσμο χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ κανέναις μυρουδιά ;

Τὸ σχέδιο τοῦ Γιώργου ἦταν ἁπλούστατο. Ἀπὸ νωρὶς θὰ πήγαινε σπίτι της, νὰν τοὺς πῇ μιὰ καλησπέρα-ἔ, μὲ τὸ θάρρος τοῦ ἀρρεβωνιαστικοῦ... Κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα θἄφινε ἕνα πακετάκι—μιὰ μασκαράτα ποὺ θἄχε νοιαιάσει γιὰ ὅλη τὴν νύχτα...

—Καλά, Γιώργο μου, καὶ θἀνε ο.ο μ.ὸ μου ;

— Θὰ φροντίσω νἀναι στὸ μπόϊ σου. Θὰ πάρω ἕναν περοῦτο, ἄσπρο ἀτλάζι μὲ μαῦρες βελουδένιες φιγοῦρες. Τὰ πιερροτίστικα, μὲ μιὰ βελονιὰ ἐρχουνται σ' ὅποιο μπόϊ θέλεις...

—Καὶ θἄχῃ καὶ κουδουνάκια, Γιώργο μου;

—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε ! Γιὰ νὰ σὲ πάρῃ χαμπάρι ὅλη ἡ γειτονιὰ ὅταν θὰ φύγουμε...

—"Ἀχ, Γιώργο... Τί λές!.. Πῶς θὰ φύγουμε ; ...

—Δὲ μ'ἄφισες νὰ τελειώσω. Ἐγὼ θἀγέβω νὰ πῶ μιὰ καλησπέρα. Σύ, στὸ ἀναμεταξύ, θὰ πάρῃς μὲ τρόπο τὰ πιερροτίστικα καὶ θἀν τὰ κρύψῃς στὴν κάμαρή σου. "Ὑστερα θἄρθῃς στὴν τραπεζαρία νὰ μ' εὕρῃς... Θὰ ποῦμε κάνα-δυὸ κουβέντες, κ' ἀπὲ θἀν τὸ σρίψω!... Ἐσύ, θὰ περιμένῃς νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι.

—Κ' ἔπειτα ;

—"Ἔπειτα, τί ; Δὲν καταλαβαίνεις ; Θὰ φορέσῃς τὰ μασκαράδικα, καὶ θὰ περιμένῃς. Στὴς ἔντεκα, θἄμα 'γὼ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό σου. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ κατέβῃς, καὶ θὰ πᾶμε νὰ γλεντήσουμε. "Ὑστερ' ἀπὸ καμμιὰ-δυὸ ὧρες, θὰ σὲ φέρω πίσω... Κανένας δὲν θὰ πάρῃ μυρουδιά. Οὔτε γάτα ἤταν, οὔτε ξημιὰ ἔκανε ! ... Καθὼς μάλιστα εἶναι κοιφὸς κ' ὁ μπάρμπας σου...

—Ἰδέα μιὰ φορά! Μπρᾶβο Γιῶργο! νἀμ'τί!.. "Ολο κλειδωμένη μέσα—κ' οἱ ἄλλοι ἔξω νὰ γλεντάνε ; ...

..."Ὅλα γενῆραν ὅπως τὰ εἶχαν μελετήσει. Στὴς ἔντεκα ἀκριβῶς, μιὰ πρόσχαρη λεπτὴ πιερροτίνα πηδοῦσε ἀπ'ἕνα παράθυρο... Κι'ἕνα μαῦρο γτόμινο, ποὺ παραμόνευε κάμπωση ὥρα πρὶν μέσα στὸ στενὸ σοκάκι, τὴν δεχότανε στὴν ἀγκαλιά του.

— Γυνακοῦλα μου...., τῆς ψιθύρισε σιγὰ, μὲς στὸν λαμό, καθὼς τὴν κατέβαζε.

Ἡ πιερροτίνα ἀνατρίχιασε... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε ἕνα περίεργο συναίσθημα.. Ἤταν ἀργὰ ὅμως πιά...

—Πᾶμε... Πᾶμε γρήγορα, εἶπε στὸν σύντροφό της. Μὴ μᾶς δῇ κανένας...

"Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, σταμάτησαν.

—Ποῦ θὰ πᾶμε ;... ρώτησε ἡ μικροῦλα.

—Μὴ σὲ νοιάζει... τῆς ἀπάντησε ὁ Γιῶργος

—Καὶ τῆς φαινόταν τώρα, ὡσὰν ἡ φωνή του νὰ εἶχε πάρει ἕναν τόνο πιὸ ἀντρικό, ;πιὸ ἐπαταχτικό... —"Οπου καὶ νὰ πᾶμε, θὰ δισκεδάσουμε...

—Ναί, Γιῶργο μου... ,ψιθύρισε σιγὰ ἡ Νίκη. Κι' ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ ; κοβαλλέρου της, σὰ νὰ φοβόταν, ;σὰ νὰ ζητοῦσε προσασία...

* * *

Ποιὸς νὰ τῆς τοῦλεγε τῆς Νίκης, ὅταν ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἀραβωνιάστηκε τὸν Γιῶργο, πὼς θἄτρεχαν τώρα οἱ δυό τους μιὰ νύχτα μαζί, μιὰ νύχτα ἀποκρηάτικη, στὸ ἄγνωστο, στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς...

Ἤταν παράξενη, ὅμως, ἀλήθεια, ἡ ἱστορία τους. Ἡ Νίκη, ὀρφανὴ ἀπὸ μικρή, ἔμενε μ'ἕνα γέρο μπάρμπα της, γκρινιάρη καὶ τσιγγούνη— ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ!— ποὺ δὲν τὴν ἄφινε νὰ ξεμυτήσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὰ χεράκια της εἶχαν ματώσει πιὰ ἀπὸ τὸ βελόνι,.. Ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν προῖκα της, κ' ἔπρεπε νὰ !βοηθάῃ κ' αὐτὴ στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ... Ἀπὸ τὰ χαράμματα ἴσα μὲ τὴ νύχτα, ἔτσι, 'κεντοῦσε— καὶ κάθε κέντημα ποὺ τέλειωνε, τὸδινε στὸ θειό της ποὺ τὸ πουλοῦσε στὰ μεγάλα ἀσπρορουχάδικα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Τί γινότουσαν τὰ λεφτὰ ποὺ εἰσέπραττε ὁ θειός της ; Αὐτὸς τῆς ἔλεγε πὼς τἄβαζε στὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ γένῃ ἡ προῖκα της... Ἴσως νἄταν κ' ἔτσι...

Χωρὶς νὰ βγαίνῃ ὅμως διόλου ἔξω, πῶς θὰ παντρευόταν ; Ἀπ' τὸν οὐρανὸ θἄπεφτε ὁ γαμπρός ; Αὐτὴ τὴν ἔγνοια εἶχε ἡ Νίνα... "Ὡσπου, μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ Γιῶργος.

Τὴν εἶχε πρωτοδεῖ στὸ παραθύρι... Περαστικὸς στὴν ἀρχή... "Ὑστερα ἄρχισε νἀρχεται καὶ νὰ κάθεται ὧρες ὁλόκληρες στὸν ἀντικρυνὸ καφενέ. Καὶ διάλεγε πάντα τὴς ὧρες ποὺ ἤξερε πὼς ἡ Νίκη θὰ ;βρισκόταν στὸ παραθύρι της : ὅταν ἔπαιρε νὰ σουρουπώσῃ... Τῆς ἔρριχνε πειράγματα, ἀλλάζανε κουβέντες... Μὲ δυὸ λόγια, τοῦ ζωγράφισε αὐτὴ τὴν πονεμένη της ζωή.. Μιὰ μέρα, ὁ Γιῶργος παρουσιάστηκε στὸν μπάρμπα της καὶ τὴν ἐζήτησε. Γιὰ προῖκα δὲν ἔκαμε λόγο. Αὐτὸ καλάρεσε στὸν γέρο. Καὶ χωρὶς νὰ πολυξετάσῃ εἶπε τὸ «ναί».

—Καὶ τί δουλειὰ κάνεις τοῦ λόγου σου ;

—Ταπετσέρης... Ἔ, κεσάτια τώρα, μὰ ὅσο νὰ πῆς, μὲ κάτι οἰκοπεδάκια, μὲ κάτι σοῦπα,μὲ κάτι μοῦπες, γίνεται τὸ σπιτικό...

—Ἔ, τότες λοιπόν, ὅταν διορθωθοῦν τὰ πράμματα... μὲ τὴν εὐχή μου ! ... Ἡ ὥρα ἡ καλή!....

· Κ' ἔτσι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ὄχι ὅμως καὶ τὰ βάσανα τῆς Νίκης. Τώρα μάλιστα ἴσα ἴσα εἶναι ποὺ ὁ γέρος τὴν παραφύλαγε ἀκόμη πιὸ πολύ. Ἔ, μὰ τοῦ ἄξιζε λοιπόν, νὰ τὸ σκάσῃ κ' αὐτὴ ἔτσι... Σάματις δὲν ἤταν ἀποκρηά ; Κ' ὁ Γιῶργος, δὲν ἤταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ γινόταν ἄντρας της ;...

* * *

Στὸ δρόμο, ἡ Νίκη, σταματοῦσε κάθε τόσο γιὰ νὰ γαζέψῃ κανέναν μασκαρᾶ ποὺ περνοῦσε. Ἔκανε σὰν παιδί. Ὁ Γιῶργος, γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ, τῆς μιλοῦσε μὲ μιὰ χοντρή, ἀφύσικη φωνή. Κ' αὐτὴ, κάθε φορὰ ποὺ γύριζε καὶ τὸν ἀντικρυβε, ἔσκαζε στὰ γέλια... Τί ἀστεῖα μουτσούν· Θεέ μου, εἶχε βάλει,... Ποῦ τὴν εἶχε πετύχῃ ἔτσι γουστόζικη;...

—Τὸ λοιπόν, Δεσποινίς...

Δῶς του γέλια ἡ Νίκη.

—Τὸ λοιπόν, Δεσποινίς, πρῶτα θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε..

—Μὰ ἔφραγα ! ...

—Δὲν δέχομαι διακοπάς ! Θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε καὶ νὰ ποῦμε, νὰ πάρουμε μεξέ, σὲ κάποιο κέντρο διό μου, μόνοι μας, μὲ τὴν ἡσυχία μας. Κι' ἀπὸ 'κεῖ, θὰ χορέψουμε, θὰ γλεντήσουμε, καὶ θὰ κάνουμε κέφι... Σύμφωνοι ;

—Ναί, Γιῶργο μου...

Μιὰ παρέα μασκαράδες πέρασε τρέχοντας κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κοντά τους. Ἤσαν πασμένοι ἀπ' τὸ χέρι καὶ σχημάτιζαν σὰν ἄλυσίδα. Τοὺς φέραν γύρω δυὸ τρεῖς φορές κ' ἀπὸ 'κεῖ χαθῆκαν, φωνάζοντας, χαχανίζοντας γτυπώνταις τὴς φοῦσκες τους στοὺς διαβάτες.

Ἡ Νίκη σφίγτηκε περισσότερο στὸ μπράτσο τοῦ Γιώργου.

—"Ὀλ' αὐτὰ γιὰ μένα γίνονται.. τοῦ εἶπε σιγά. Ἡ νύχτα, ἀπόψε, λὲς κ' ἔχει γίνει τσο χαρούμενη γιὰ νὰ τὴ γιορτάσω ἐγώ...

—Ναί, ἀγάπη μου...., εἶπε ὁ Γιῶργος.

Ἐκάνε μπεῖ σ' ἕνα στενό. Ὁ Γιῶργος ἔριξε μιὰ ματιὰ δλόγυρά του : ;ψυχή.. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἔβγαλε τὴ μάσκα του, ἀνασκόσε τὴ μικρὴ μάσκα τῆς Νίκης, κὶ τὴ ἐφίλησε στὸ στόμα.

* * *

—Μὰ ποῦ πάμε λοιπόν; ρώτησε ἡ Νίκη ἀχανιασμένη ἀπὸ τὸ δρόμο.

—Νά, φτάσαμε ! εἶπε ὁ Γιῶργος.

Καὶ πραγματικά. Ἕνα φωτισμένο κέντρο βρισκόταν μπροστά τους.

Ὁ Γιῶργος ἄνοιξε τὴν πόρτα, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὰ καταστάματα, καὶ μπῆκε μέσα. Ἕνας ἄνθρωπος ψηλὸς καὶ ξουρασμένος παρουσιάστηκε. Ὁ Γιῶργος ἔβγαλε τημουτσούνα του.

—Καλῶς τὸν κ. Γιώργο ! εἶπε. Θὰ περάσετε μέσα ;

Ὁ Γιῶργος ἔσκυψε καὶ τοῦπε κάτι σ' ἀφτί. Ὁ ψηλὸς χαμογέλασε.

—"Α! Περάστε... Περάστε.., εἶπε μὲ χαμόμια.

Καὶ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα χωριστὸ δυοτιάνα.

Ἡ Νίκη τἄχε χαμένα. Ἀκολούθησε σιωπηλὴ τοὺς δυὸ ἄντρες.

—"Ε! Βγάλε λοιπὸν τὴ μάσκα σου! ἄκουσε ἔξαφνα τὴ φωνὴ τοῦ Γιώργου.

Τότε μόνο παρατήρησε πὼς ἤταν μονάχοι τους οἱ δυό.

—Ἐδῶ θὰ μείνουμε ; ... ρώτησε ξαφνιασμένη.

Οἱ τοῖχοι τῆς κάμαρας ἤσαν ξύλινοι. Κι' μιὰ μυρουδιὰ, σὰν φρέσκιας μπογιᾶς, ἀνακάτωνταν.

—"Ὀχι καλέ! εἶπε γελαστὰ ὁ Γιώργος. Δὲν ἄκουσες ποὺ παράγγειλα κάτι νὰ ποῦμε καὶ νὰ τσιμπήσουμε ; .... "Ε, νὰ ξεκουρασθοῦμε λίγο, κ'ὕστερα θὰ πᾶμε μέσα νὰ χορέψουμε...

Ἡ Νίκη ἀνάτευσε. Ἔβγαλε τὴ μάσκα της.

—Θἄμαι χάλια !... εἶπε γαμογελώντας.

Ὁ Γιῶργος ὅμως τὴν ἐκύτταξε τόρα πολὺ ξένα.Χωρὶς νὰ τῆς τὴ τίποτα τὴν κρυφὴ κοντά του, σὰν κοιμπέ. Τὴν ἀνάγκασε νὰ καθίσῃ...

—Τί μὲ κοιτᾶς ἔτσι ;... ἔκανε νὰ τῆ πῇ τὴ.

— Εἶμαι μεθυσμένος, Νίκη μου... εἶπε σιγὰ ὁ Γιώργος, κοιτώντας τὴν ἀγκαλιὰ τὴς ὥρα, ἀγά τ' ἀ

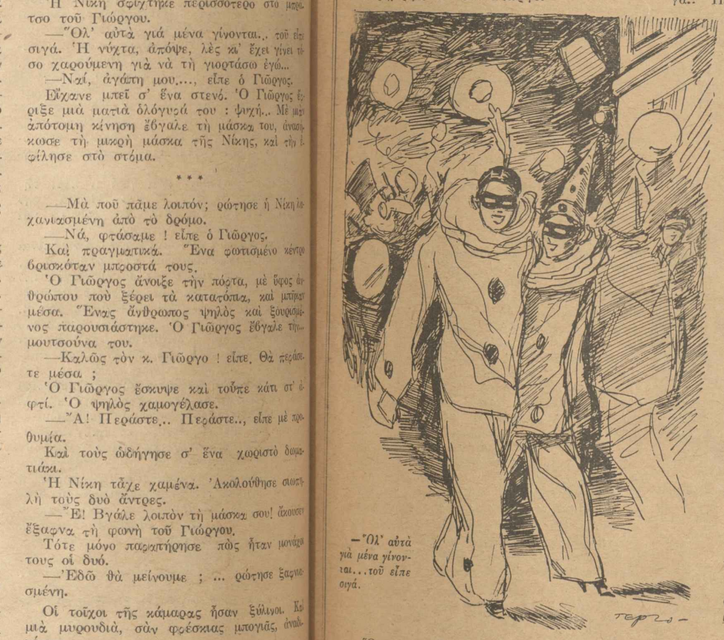

—Ὄλ' αὐτὰ γιὰ μένα γίνονται...τοῦ εἶπε σιγά.

—Ὥστε καλὰ ἄκουσα τὴ φωνή σου πρίν! εἶπε μὲ μιὰ σφυφχτὴ φωνή...

Ὁ Γιῶνγος τὴν ἐκύτταξε ἄγρια :

—Τί γυρεύεις σὺ ἐδῶ;... ψιθύρισε.

—Ἀ ! Μὲ συγχωρεῖς.. εἶπε βραγιὰ ἡ ἄγνωστη γυναίκα. Κατ, γυρίζοντας στὴ Νίκη, ἐπρόσθεσε σαρκαστικά : Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς χάλασα τὴν παρέα... Ξέρετε τί παιδὶ εἶναι ὁ Γιώργος;... Μάλωσα!.. Καὶ γκλαντόνης.... Δὲ λέγετα..

—Φύγε ἀπὸ δῶ!.. φώναξε ἄγρια ὁ Γιώργος...

—Μὴ θἀξεσαι-δὰ καὶ τόσο...., ξακολούθησε ἡ γυναίκα μὲ τὸ ἴδιο ὕφος. Ἄσε νὰ σὲ συντήσω κομμάτι στὴ δεσποινίδα.. 'Ἀκοῦσστε με μένα, ποὺ λέτε... Τὸν ξέρω καλά... Τώρα, βέβαια, μὲ βαρέθηρε καὶ μ' ἄφισε... Μὲ τόσταστε, βλέπετες, καὶ θέλει τουφεροῦδια σὰν καὶ σᾶς...

—Θὰ φύγῃς, ἤ...; οὐρλιασεν ἀπειλητικὰ ὁ Γιώργος, ἕτοιμος νὰ χυμήξῃ.

Ἡ γαμσόνα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν καυγᾶ, ἔσταξε τὴ ;γκία ἀπὸ τὴ μέση κ' ἔκανε νὰ τὴν σύρῃ ὄξω :

—Θὰ ;φωνάξω πολισμάνο!... τὴν ἀπείλησε.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάψῃ :

—"Ὀχι... Θἔλω νἀν τῆς ;τὰ πῶ... Νὰ ξέρῃ... Νά... ἔτσι... σὰν κ' αὐτὴν ἤμουν κ' ἐγὼ ὅταν μὲ πλάγεψε...Καὶ νὰ τώρα πὼς κατάντησα... Χαχά... Ἔτσι θὰ κατάντήσῃ κ'ἐσύ, μικροῦλα μου....

Ἡ ;βραχνὴ φωνή της χάθηκε στὸ κορφοτόρο. Ὁ Γιῶργος ἔκλεισε μὲ δύναμη τὴν πόρτα. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Νίκη. Εἶδε δυὸ δάκρυα νὰ κυλᾶν ἀπὸ τὰ μάτια της.

—"Ἐ, τί κυττᾶς ἔτσι;.... τῆς εἶπε θυμωμένα. Εἶναι μιὰ γυναίκα... Δὲν καταλαβαίνεις;.. Νά... μιὰ τρελλή.. "Ἐλα νὰ ποιῆμε..

Ἡ Νίκη ἔφερε τὸ ποτήρι στὰ χείλη της καὶ ἤπιε δυὸ γουλιές. Ὁ Γιῶργος κατέβασε τὸ δικό του ποτήρι μονορούφι.

—Ξέρεις, Γιῶργο... εἶπε ἡ Νίκη.

—Ἔ ; τί ; Πάλι θὰ μοῦ πῆς γιὰ τὴν...

—Ὄχι, Γιῶργο μου... Μὰ μ' ἔπιασε ἕνα κακὸ προαίσθημα... Ἂν ξυπνήσῃ ὁ θειός μου.. Δὲ γυρίζουμε πίσω;..

—"Οπως θές, ἔκανε πειραγμένος ὁ Γιῶργος.

Κατάλαβε κ' αὐτὸς πὼς ὕστερ' ἀπ' ὅ,τι εἶχε γίνει... Γυρίσαν κατσουριασμένοι. Στὸ δρόμο δὲν ἄλλαξαν λέξη.

Πῶς εἶχε χαθῆ ὅλη ἡ χαρὰ τῆς ἀποκρηᾶς... Σὰν ἔφτασαν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της, ὁ Γιῶργος τὴ σταμάτησε :

—"Ἐ, λοιπόν, ἄκουσε, Νίκη.. τῆς εἶπε σιγά.. Ἤταν μιὰ γυναίκα ποὺ ἄλλοτες εἶχα νομίσει πὼς τὴν εἶχα ἀγαπήσει... "Ὅταν ὅμως γνώρισα σένα.. τότες ὅλα τὰ παλιὰ ἔσβησαν.. Εἶναι δυνατὸν, λοιπόν, νὰ βουκολιασίσῃ τώρα μιὰ τόσο παλιὰ ἱστορία καὶ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν εὐτυχία μας;...

—Οὔ!... Μασκαράδες!... ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Καὶ μιὰ παρέα ἀπὸ νέους, ποὺ περνοῦσε τρέχοντας, τοὺς ἔριξε μιὰ σερπαντίνα. Ἡ σερπαντίνα τοὺς ἐτύλιξε..

—Τί συλλογίζεσαι, ἀγάπη μου : Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς;... ρώτησε ὁ Γιῶργος.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε—ὄχι ὅμως ὅπως πρίν. "Ἐτρεμε ἀπὸ ἀγωνία.

—Τί συλλογίζεσαι ; ξαναρώτησε τὴ Νίκη.

Αὐτὴ τὸν κύτταξε κατάμματα, σὰ νἄθελε νὰ διαβάσῃ στὴν ψυχή του. Κι' ἔπειτα γαμογελώντας, τοῦ ἀπάντησε :

—Συλλογίζομαι... τὴ σερπαντίνα! Εἶδες πῶς μᾶς ἔνωσε;...

Ὁ Γιῶργος, εὐτυχισμένος, τὴν ἐφίλησε νευρικά. "Ὑστερα τὴ βοήθησε νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο.

Αὐτὴ, σὰν μπῆκε στὸ δωμάτης, ἀπουγκοάσπηκε : "Ὀχι ! Κανένας κοόσος δὲν ἀκουγότανε..

Ἀναστέναξε ἐλθεβιὰ—καὶ προχώρησε, ψηλαχτά, στὴν κρεββατοκάμαρή της....

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἀποκρηάτικο γλέντι

Στὸ σπίτι τους τ' ἀσαγνιασμένο
δίνουν γιορτὴ τὰ Περασμένα
κ' ἔχουν κ' ἐμένα καλεσμένο...

Θὰ πάω ἀπόψε νὰ γλεντήσω,
μαύρη φορώντας προσωπίδα
νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν σὰν τὴς γνωρίσω
χλωμὲς Ἀγάπες μακουσμένες
ποὺ ἀργὰ θὰ τὴς χορεύουν τέρα
κίτρινοι Πόθοι κοβαλλιέροι...

* * *

Μὰ ἐκεῖ ποὺ αὐτές ἀποσταμένες
στὸ σάλα θὰ στριφογυρίζουν
κάτω ἀπ' τ' ἀγχόφωτα καντήλια
ἑνὼ κουφὰ στ' ἄσπρα μαλλιά τους
θὰ ξεσυλλίζω τ' ἀσροδέλλια..

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

(Ἀπ' τὰ «Βάλσαμα»)

Μικρές ἱστορίες

Τὸ τρίτο σάλι

Σάββατο. Ἀπόκρηες ! Σχεδὸν 11 ὧρες τὸ βράδυ..

Αὐτὸς σοβαρὸς μέσα στὸ καινούργιο του φράκο, τὴν κυττοῦσε— νὰ βάζῃ προσεχτικὰ μὲ λίγο τριανταφυλλένιο κόκκινο τὰ λεπτὰ ὁμορφα χείλη της— μτρὸς σ' ἕναν τρίφυλλο μεγάλο καθρέφτη τουαλέττας, ποὺ θαύμαζε ἀχόρταγος τὴν ὁμορφιά της....

Νά, ἔτσι, ἕνα τελευταῖο πέρασμα τριανταφυλλί, τοῦ κόκκινου κραγιονιοῦ στὸ μικρὸ στόμα της, καὶ θὰ ἦταν ἕτοιμη. Ναί, ἕτοιμη καθ' ὅλα!... Τὰ σωχτὰ καταπόρφυρα χείλη της χάραξαν σ' ἕνα χαριτωμένο μειδίαμα! Ἐπὶ τέλους!...

Ἐκείνος ἑτοιμάστηκε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν πολυθρόνα του—ὅταν ἡ ὁμορφη φίλη του κατσούιασε καὶ πάλι.

—Ἀχ! Ξέχασα ποιὸ σάλι θὰ πάρω μαζί μου... μίλησε γεμάτη ἀπογοήτευσι.

—Καλά, μικροῦλα μου... Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο τραγικό!... Πάρε ἕνα, ὁποιοδήποτε!

—Ναί, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, γιατὶ δὲν ξέρω ποιό!... τοῦ παρακονέθηκε πάλι. Ἀλήθεια... γιὰ πές μου ἐσύ;... πρόστεσε γλήγορα ζητώντας τὴ βοήθειά του, στὸ φιλάρεσκό της αὐτὸ ἀδιέξοδο.

—Ὠραία! ἀλλὰ δὲν τὰ θυμᾶμαι οὔτε 'γώ...

—Δὲν τὰ θυμᾶσαι;...

—Δηλαδὴ δὲν μποῶ νὰ βρῶ ποιὸ θὰ πηγαίνῃ στὸ σημερινό σου καινούργιο φόρεμα...

—Χι! Νὰ πάω λοιπὸν τὸ μόδ;... "Ἐχει τὸ χρῶμα τῶν μενεξέδων καὶ πάει θυμάσια μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά μου.

—"Ὀχι! δὲν μ' ἀρέσει τὸ μῶβ χρῶμα! τὴν διέκοψε ἐκείνος.

Ξεχαμάρη... Φορροῦσα γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ σάλι, ὅταν σ' ἄφισα γιὰ πρώτη πάλι φορὰ νὰ φιλήσῃς τὰ χείλη μου...

—Αὐτὸ τὸ φιλὶ μ' ἔκανε ὅμως πιὸ δυστυχισμένο καὶ πιὸ ἐρωτευμένο ἀπ' ὅ,τι ἤμουν...

—Νὰ πάω τὸ μπλέ;... "Ἐχει ἀλαγέτηρα ὡς τριανταφύλλα μὲ μικρὰ πράσινα φύλλα, καὶ θὰ πηγαίνῃ θαυμάσια μὲ τὸ ἰριὲ φόρεμά μου! Ἐξ ἄλλου, τώρα εἶναι τῆς μόδας...

—"Ὀχι! ὄχι ! τὸ μπλέ... τὴν διέκοψε πάλι ἐκείνος.

—Ἀγάραστε! Τὸ φορροῦσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ μ' ἔβαλες νὰ καθήσω σὰ γόγατά σου ὁ, τὰν με σηκώθεψες κατὰ τὰ ξημερώματα μὲ τὸ τρέξι σπίτι μου...

—Σωστά, ἀλλὰ τραυματικὲς ἀμέσως στὴν ἄλλη γοινιὰ ἀπὸ τὸ φόβο μὴ μᾶς δεῖ κανένας...

—Τότε θὰ βάλω τὸ κόκκινο ! Αὐτὸ εἶναι μλοκέντητο μὲ μικρὰ ἄστρα ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ ...

—Ναί! Ναί! Αὐτὸ νὰ πάῃς... αὐτὸ θέλω! φώναξε διακόπτοντάς τὴν μὲ μεγάλη χαρὰ ἐκείνος.

—Μπά! καὶ γιατὶ σ' ἀρέσει τόσο; τὸν ρώτησε ἐκπλαγμένη.

—Μ' ἀρέσει... τῆς ἀπάντησε αἰνιγματικὰ κυττάζοντάς τὴν κατάμματα.

—Σ' ἀρέσει;... Ψιθύρισε καὶ κείνη. Σ' ἀρέσει;....

Καὶ ἀπότομα κοκκίνισε ὁλόκληρη ἀπὸ μιὰ ἀόριστη θύμησι.

—Ναί ! Ναί ! Τὸ φορροῦσες τὸ βράδυ ποὺ μείναμε μονάχοι μεγρι τὸ πρωί. Θυμᾶσαι ;... Πέρασα ! "Ἤταν πάλι ἀπόκρηες ὅπως καὶ τώρα!... Ναί ! τὸ φορροῦσες τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἔγοντάς σε σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά μου. Ἔχοντάς σε μεγίστο ἀπὸ τὰ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη μου... ἤταν τὸ μόνο κάλυμμα τοῦ ἐλευθερωμένου ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρεμα κορμιοῦ σου!...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

(Μιὰ αἴθουσα γοροῦ. Γλέντι τρελλό. Μουσική, φωνές, γοροί, σερπαντίνες, χαρτοπόλεμος. Ὅλοι οἱ φαιμῶνες εἶναι μεταμφιεσμένοι. Πλούσια κοστούμια ποὺ θυμίζουν ὅλες τὶς ἐποχές.

Σὲ μιὰ γωνιὰ κάθονται δυὸ κύριοι μὲ φράκο. Ἕνας μεσόκοπος κι' ἕνας νέος. Σιγανοκουβεντιάζουν).

Ἀ ρ μ ά ν.— Λοιπόν, Ρενέ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἑορτή ; Ὁ κόσμος ἔχει ἀρκετὸ κέφι, ἡ τζάζ εἶναι ἀνθρωπινή καὶ ἡ σαμπάνια ὑπέροχη. Δὲν κάναμε καλὰ ποὺ ἤρθαμε ;

Ρ ε ν έ (μὲ φωνὴ ἄτονη, χωρὶς καμμιὰν ὄρεξη).— Πολὺ καλά !

Ἀ ρ μ ά ν (δείχνοντας μιὰ κολομπίνα ποὺ πετᾶ ρίχνοντας σερπαντίνες). — Δὲς αὐτὴ τὴν κοπέλλα ! Τὰ μάτια της, ἔτσι ὅπως ἀστράφτουν, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα. Προδίνουν μιὰ γυναίκα φλογερή. Θέλεις νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν προσκαλέσω γιὰ παρέα ;

Ρ ε ν έ (μὲ ὕφος κουρασμένο).— Δὲν βαρύσαι, καϊμένε Ἀρμάν ! Μήτως δὲν ξέρεις ὅτι ἐγὼ τὰ βαρέθηκα πιὰ ὅλα ; Κι' ἂν ἤλθα ἐδῶ, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι. Ἐδῶ τὴν ἐπιμονή σου γιὰ νὰ μὲ πάρῃς σ' αὐτὸ τὸ γορό, κατάλαβα τὸ λόγο τῆς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς, μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι γιὰ μένα πιὰ εὐτυχία καὶ χαρὰ δὲν ὑπάρχουν...

Ἀ ρ μ ά ν (θλιμμένος).— Φτωχέ μου Ρενέ, τὸ χτύπημα ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ σένα ποὺ ἔχεις τόσο εὐαίσθητη ψυχή !

Ρ ε ν έ.— Τὸ χτύπημα θὰ ἦταν βαρὺ γιὰ ὁποιονδήποτε ! Μόνο ποὺ τὸ συλλογίζομαι, μοῦ φαίνεται ὅτι γάνω τὰ λογικά μου ! Ν' ἀγαπήσαστε τόσα χρόνια, νὰ ὑπερπηδήσουμε τόσα ἐμπόδια, νὰ παντρευθοῦμε ἐπὶ τέλους, καὶ ποίν περάσουν ἕξη μῆνες νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ἡ Σεσίλ τόσο ἄκαρδα ! Καὶ δίχως καμμιὰν ἀφοσιή ! Γιὰ ἕνα της καπρίτσιο !

Ἀ ρ μ ά ν.— Ἔλα, φίλε μου, μὴν τὰ παίρνῃς ἔτσι κατάκαρδα. Εἶσαι νέος, ἀπέκτησες μιὰ θέση ζηλευτὴ, μπορεῖς σὰ σου ἐκτείνεται ὁλόκληρη μιὰ ζωή. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι αἰώνια κι' ἡ γαιτιωμένες γυναῖκες δὲν εἶναι σπάνιες. (Ἡ κολομπίνα ξαγατεναῖ) Νά, αὐτὸ τὸ κοριτσι, χωρὶς νὰ ἔγω δῆ τὸ πρόσωπό του, μ' ἀρέσει πολύ. Θέλεις νὰ φροντίσω νὰ τὴ γνωρίσουμε ;

Ρ ε ν έ (χαμογελώντας μὲ καλωσύνη). — Ὄχι, θέλω νὰ φροντίσῃς νὰ τὴ γνωρίσῃς ἐσύ. Σοῦ ἔρχεται κάτι ματιὲς ποὺ ὑπόσχονται πολλά. Πήγαινε, καλέ μου Ἀρμάν, νὰ τὴν βρῇς...

Ἀ ρ μ ά ν.— Μὰ ὄχι, δὲν ἦταν σωστὸ νὰ σὲ ἀφίσω μόνο...

Ρ ε ν έ.— Πήγαινε, σοῦ λέω, θὰ μ' εὐχαριστήσῃς.

(Ὁ Ἀρμὰν κοντοστέκεται, ὕστερα σηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ ἀπομακρύνεται. Ὁ Ρενὲ γεμίζει τὸ ποτήρι του καὶ τὸ πίνει μονοῦρσιρι.

Ξαφνικὰ τὸν πλησιάζει μιὰ κυρία, μεταμφιεσμένη σὲ ἀνθοπώλιδα.)

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ καθήσω μιὰ στιγμὴ στὸ τραπεζάκι σα- ; Ἔχασα τὴν παρέα μου καὶ μιὰ ὥρα ζητῶ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Εἶμαι τσακισμένη ἀπὸ τὸν χορό.

Ρ ε ν έ (εὐγενικά, ἀλλὰ ἄκεφα). — Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου, καθῆστε.

(Ἡ ἄγνωστη κάθεται, Ὁ Ρενὲ σιωπᾶ.)

Ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς (ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπή).— Θὰ εἴχατε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ προσφέρατε λίγη σαμπάνια ; Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ διψῶ τρομερά.

Ρ ε ν έ.—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ παρέλειψα νὰ τὸ κάνω (γεμίζει ἕνα ποτήρι σαμπάνια καὶ τῆς τὸ προσφέρει).

(Ἀκολουθεῖ πάλι σιωπή).

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς. — Τὸ ξέρετε ὅτι δὲν εἴσθε διόλου εὐχάριστος γιὰ παρέα ; Βέβαια, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἴσθε εὐγενικώτατος στοὺς τρόπους σας, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σιωπή σας ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύω ὅτι μὲ προσβάλλει.

Ρ ε ν έ.—Μὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρία μου νὰ παρατηρήσω ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπεδίωξα νὰ σᾶς ἐπαβάλω τὴν συντροφιά μου.

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς. — Νὰ ἔγας ὡραῖος τρόπος νὰ μοῦ ὑπομνήσετε ὅτι ἤρθα καὶ σᾶς φορτώθηκα, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν εἴχατε καμμιὰ ὄρεξη νὰρθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀγησυχήσουν. Μὰ τὴν πίστη μου, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶσθε τόσο εὐγενὴς ὅσο φαινόσασταν...

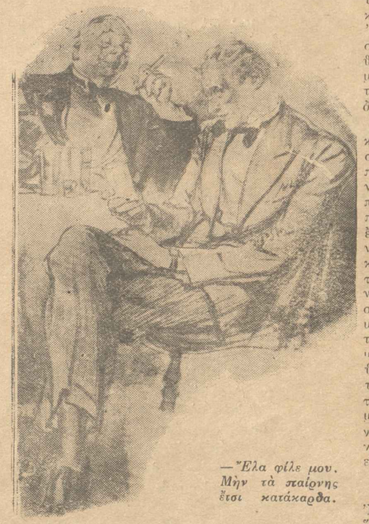

—Ἔλα φίλε μου. Μὴν τὰ παίρνῃς ἔτσι κατάκαρδα.

Ρ ε ν έ (σιωπᾶ).

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Ἡ ἀκόμα ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου γοῦστο... Βέβαια, δὲν μὲ γνωρίζετε, οὔτε ἔχετε ἰδεῖ τὸ πρόσωπό μου, ἀλλὰ πάλι δὲν φαντάζομαι νὰ φαίνομαι ἀποκρουστική...

(Ὁ Ρενὲ ἐξακολουθεῖ νὰ σιωπᾶ.)

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς. — Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πέστε καὶ σεῖς μιὰ λέξη, μιὰ τόσηδὰ λεξοῦλα ! Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ὑλέπω, στὸ μορφασμὸ τῶν χειλιῶν σας, ὅτι, ἀρχίζετε νὰ γευομάζετε. Γιατί ; Εἶστε σ' ἕναν χορό, ὁλομόναχος, ἔρχεται μιὰ γυναίκα νὰ σᾶς κοαπήσῃ συντροφιὰ καὶ σεῖς δυσανασχετεῖτε ; Πολλοὶ ἄλλοι θὰ μακάριζαν τὴν τύχη τους...

Ρ ε ν έ. — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, κυρία μου, σὲ τί ὀφείλεται τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ ταπεινὸ ἄτομό μου ;

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Λοιπόν, θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια : σᾶς εἶδα ἀπὸ μακρυά, μόνος ὁλομόναχος, μοῦ ἀρέσατε—βλέπετε ὅτι εἶμαι φιλαλήθης—καὶ σκέφθηκα νὰ πλησιάσω καὶ νὰ σᾶς γνωρίσω. Φαίνεσθε τόσο χαοιτωμένος!

Ρ ε ν έ.— Ἀκοῦστε, κυρία μου, ἐσεῖς ἔγετε πολὺ κέφι, καὶ δικαιολογωμένα ἄλλωστε. Βοσκόσασστε σὲ γορό, διασκεδάσατε, μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ ἤπατε λιγάκια παραπάνω.. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ ἔχω κέφι, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀποσυρθῶ.

(Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ ἄγνωστη τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.)

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Ὤ, συγχωρέστε με ἂν ἄθελά μου σᾶς προσέβαλα ! Μείνετε ὅμως, μείνετε καὶ ξεχάσστε ὅλες τὶς ἀνοησίες ποὺ σᾶς εἶπα.

(Ὁ Ρενὲ τὴν κυττάζει κατάμματα, κι' ὕστερα κάθεται, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.)

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε σᾶς στενοχώρησα. Εἶμαι ἐπιπόλαιη, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακιά. Σᾶς τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ γιατὶ μὲ φουρκίσατε μὲ τὴν ἀπάθειά σας.

Ρ ε ν έ. — Δὲν εἶναι τίποτα, κυρία μου. Βλέπετε, τὸ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι γκρινιάρης. Κι' ὅμως θάθελα τόσο νὰ ἔχω κέφι !

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Ἐσεῖς κάτι κρύβετε στὴν καρδιά σας, κάποιο σαράκι ποὺ σᾶς ἀποδίζει ν' ἀπολαύσετε τὴν εὐτυχία, τὴν χαρά, τὸ γλέντι. Βάζω στοίχημα ὅτι θὰ πρόκαστε γιὰ κανένα αἰσθηματάκι !

Ρ ε ν έ (σεσυνοφωρημένος).— Θὰ σᾶς ἤμουν εὐγνώμων ἂν βρίσκατε ἄλλο θέμα συνομιλίας.

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς.— Γιατὶ τάχα ; Ἐφέρτε ὅτι ἀνακουφίζεται κανένας ὅταν ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του καὶ πῇ τὸν πόνο του σ' ἕναν ἄλλο. Ἐξομολογηθῆτε μου: δὲν εἶμαι γνωρίζετε, δὲν σᾶς γνωρίζω ! Τὸ μυστικό σας δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανένας, κι' ἐμένα θὰ μοῦ μείνῃ ἡ ἀνάμνησις μᾶς αἰσθηματικῆς ἱστορίας ποὺ μοῦ τὴν διηγήθηκε ἕνα ὡράιο ἀποκρηᾶς κάποιος ἄγνωστος !

Ρ ε ν ὲ (μένει συλλογισμένος λίγο καιρὸ καὶ ξαφνικὰ :).— Λοιπόν, ἀκοῦστε μιὰν ἱστορία ποὺ δείχνει τί ποτατὸ καὶ τιποτένιο πλάσμα εἶναι ἡ γυναίκα ! Ἀκοῦστε τὴν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν γοσιὴ σας περίεργια, ποὺ σᾶς σπρώγνει νὰ μάθετε, γιὰ ἕνα σας καπρίτσιο, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει νὰ νιώθω ἔγκρι καὶ νὰ σφίγγω τὰ δόντια μου γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσω σὲ λυγμοὺς : ἀγασσόσα μιὰ κοπέλλα. Τὴν ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω δαπνίσθηκα, πάλαψα σκληρά, ὑπερἀνθρωπα καὶ στὸ τέλος τὸ κατώφθασα. Ὅταν τὴν πῆρα νιμέλα ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶχε νοιάσει τὴν εὐτυχία ποὺ ἔνοιωθα ἐγὼ ἐκείνη τὴν στιγμή· φαντάσθηκα ὁ ἠλίθιος ὅτι ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν αἰωνία ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου θὰ ἦταν πάντα δική μου, κι' ἔπαλαβα ὄνειρα γιὰ τὴν μελλοντική μας ζωή... Καὶ ξαφνικὰ, ἕνα μεσημέρι, ἔξη μῆνες μετὰ τὸν γάμο μας, γνωρίσματς ἀπὸ τὴν δουλειά μου, βρῆκα ἕνα φρονὸ γραμματάκι μὲ τὸ ὁποῖο μοῦλεγε ὅτι μὲ εἶχε διαεθῆ κι' ὅτι ἔφευγε !

Ἡ ἀ ν θ ρ ω π ῶ λ ι ς.— Φτωχέ μου φίλε !

Ρ ε ν έ.— Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου ! Ἐκείνη τὴν στιγμὴ νόμιζα πὼς τοελλαίνομουν. Ὅλα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν γύρω μου, καὶ ἔκανανὰ σωριάσθηκα κάτω, ἀνάσθησος !.. Ὦ κυρία μου, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο τὴν ἀγαποῦσα ! Τὴν ἐλάτρευα σὰν μιὰ θεά ! Κι' ἐκείνη, μὲ τὰ ἴδια τὰ χείλια ἐκείνα ἔλεγε πὼς γκρεμίσε τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχα δυνεισθῆ !

Ἡ ἀ ν θ ρ ω π ῶ λ ι ς.— Παύσατε, βέβαια, νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ;

Ρ ε ν έ.— Νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἐγώ ; Τὴν μισῶ ! Ναί, τὴν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, ποὺ τὴν πλήγωσεν ἀνεπανόρθωτα ! Τὴν μισῶ τόσο ὅσο τὴν εἶχα ἀγαπήσει !.. Τὴν μισῶ !.... (Μιὰ μικρὴ σιωπὴ, καὶ ξαφνικὰ ὁ Ρενὲ ξεσπᾶ σ' ἕνα σιγανὸ κλάμα). Κι' ὅμως ὄχι... Ἡ ἀγάπη μου εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ μῖσος. Τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν ἀγαπῶ, ὅσο καὶ ἂν τὴν σιγιωμὴ ποὺ τὴ γνώρισα ! .. Θέλω νὰ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν σφίξω μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά μου !

Ἡ ἀ ν θ ο π ῶ λ ι ς (ἀγάλι τὴ μάσκα σηκώνεται ἕνα ὑπέροχο ροοσωπάκι θρυγνέενο ἀπὸ τὰ δάκρυα).— Θὰ μπορέσῃς ἄραγε, ποτέ, Ρενέ μου, νὰ μὲ συγχωρέσῃς γιὰ τὸν τόσο πόνο ποὺ σοῦ προξένησα ;

Ρ ε ν ὲ (ἀγκαλιάζοντάς την).— Σεσίλ μου !

(Ἀκούγεται στὴν τζάζ τὸ «Γαιμλὶτο Ἐμπορίο» τοῦ «Λόενγκρίν» σὲ ρυθμὸ φοξτρότ.)

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΙΕ

Ὁ διάλογος τῆς ἑβδομάδος

Μιὰ νύχτα ἀποκρηᾶς

τοῦ Ζὰν-Πιὲρ Κουριέ

Φ. Γιοφύλλη

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας

Στὸ λαϊκὸ καφενεῖο τοῦ Μπαβέα

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα στὸ Παρίσι καὶ στὴν Ἀθήνα. — Ποιὰ τέτοια κέντρα ὑπῆρξαν ἀπὸ τὸ 1897 ἕως σήμερα. — Ὁ Στέφανος Μαρτζώκης δεινὸς καφεπότης. — Πῶς ἱδρύθη ἡ φιλολογικὴ παρέα τοῦ Μπαβέα. — Λόγιοι καὶ ἀμαξηλάτες. — Ὁ κύκλος τοῦ περιοδικοῦ «Τέχνη».

Ὅλοι μας ξέρουμε πὼς ἡ ζωὴ τῶν λογοτεχνῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν δὲν εἶναι σὰν τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου. Δὲν μοιάζει τόσο ὁμαλά. Δὲν εἶναι ἥρεμη καὶ ὁμοιόμορφη. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀντησυγία, συγκινήσεις, περιπέτειες, ἐπεισόδια.

Τὰ πρωτότυπα γεγονότα καὶ τὰ ἀπρόοπτα δίνουν στὴν ζωὴ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ λογίων ξεχωριστὸ χρῶμα καὶ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ, πάντα ἡ ζωή τους ἀξίζει τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ.

Ὁ κόσμος τῶν φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν δημιουργιῶν, ὅταν ζῇ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους θνητούς, εἴτε μέσα στὰ σπίτια του, εἴτε μέσα στὰ καφενεῖα, εἴτε μέσα στὴ ταβέρνες, ζῇ σὲ κόσμο ἰδικό του. Δὲν συμπορεύονται μὲ τὴ πρακτικὴ ζωὴ ποὺ σπαρταρᾶ πλάι του... Ὄχι. Ὁ διανοητικὸς αὐτὸς κόσμος ἔγει δική του ζωὴ καὶ μορφώνει δικό του περιβάλλον, ἰδιόρρυθμο καὶ περίεργο.

Γι' αὐτὸ καὶ τὰ φιλολογικὰ κέντρα καὶ τὸ παντων τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα κινοῦν πάντα τὸ ἐνδιαφέρον.

Στὸ Παρίσι, ἔξαφνα, τὸ «Καφὲ Βαστέ» ὅπου ἐσύγναζεν ὁ Ζὰν Μορέας, τὸ «Καφὲ νὲ Λὰ Παὶ» ὅπου ἔζησαν γενεαὶ Γάλλων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν, ἡ «Ροτόντ» ὅπου ἐκρούθησαν ὅλα τὰ ποιγράμματα τῶν καλλιτεχνικῶν ἐπαναστάσεων, ἀπὸ τὸ 1910 ὡς σήμερα, καὶ τάλλα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ καφενεῖα, ἔγουν γίνει ἀντικείμενα μεγάλων μελετῶν, περιγραφῶν, διηνήσεων... Βιβλία ὁλόκληρα καὶ ἄοθρα καὶ μελέες ἔγουν γραφῆ γι' αὐτά. Καὶ οἱ ἔνοι ποὺ πηγαίνουν στὸ Παρίσι, θεωροῦν ἀπαραίτητο καθήκον νὰ τὰ ἐπισκεφθοῦν. Μάλιστα ἡ τουριστικὲς ἐταιρίες ἔθγουν ἐάλει στὰ προγράμματα τῶν ἐκδρομῶν τῶν περιηγητῶν.

Ἔγουμε ὅμως καὶ στὴν Ἀθήνα φιλολογικὰ καφενεῖα; Σήμερον, μποροῦμε νὰ ποῦμε πως δὲν ὑπάγαν πιά. Ὡστόσο, στὸ παρελθόν, ἡ Ἀθήνα μας εἶγε τὰ φιλολογικὰ της καφενεῖα ποὺ εἶναν μεγάλη δόξα καὶ λαμπρὴ ἱστορία. Ἡ Παλιὰ Ἀθήνα εἶγε τὰ φιλολογικά της καφενεῖα, ὅπου ὁμαδικὰ οἱ λόγοι καὶ καλλιτέγνες ἐπυζητοῦσαν τὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς τέγνης, τῆς ποιήσεως καὶ τῆς φιλολογίας γενικότερα. Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ὅλες ἡ νέες τάσεις στὴν τέγνη, ὁ παλαιωμὸς καὶ ἡ ἀντιπαλαιωμός, ἡ ξένες ἐπιδράσεις στὴν φιλολογία μας, τὰ ζητήματα τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὁμοιοκαταλήξεως, τὰ ζητήματα τῶν μεταφράσεων γιὰ τόσα ἄλλα ἔγουν ἐξονυγισθῆ μέσα στὰ φιλολογικὰ μας καφενεῖα, ἀπὸ ὅλες τὶς ὄψεις τους.

Ἀπὸ τὰς στῆλας τῆς «Ἑβδομάδος» εἰς σειρὰν ἄρθρων, θὰ παρελάσῃ ὅλη ἡ ζωὴ τῶν φιλολογικῶν μας καφενείων, ἀπὸ τότε ποὺ ποιοποιήθηκαν στὴν Ἀθήνα ὡς σήμερα, μὲ ὅλα τοὺς τὰ ἀνέκδοτα, μὲ ἐπεισόδια, μὲ τοὺς τύπους τοὺς μαΐτο ποὺ ἐσύγναζαν εἰς αὐτά, καὶ τὶς συζητήσεις ποὺ ἄναβαν ἐκεῖ μέσα. Θὰ πηδήσουμε 36 γρόνια πίσω, δηλαδὴ ὅ' ἀγρίσαμε ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1897, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀογίζει ἡ δράσις τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ φιλολογικῶν κύκλων στὰ καφενεῖα. Ὡς τότε οἱ κύκλοι τῶν λογίων καὶ καλλιτεχνῶν μαζευόνταν σὲ γαφεῖα καὶ σὲ σαλόνια, στὰ γραφεῖα τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος «Ἄστυ» τῶν τρόπο σατυρικῆς, ὄχι τοῦ εἴδους τῶν σατυρικῶν ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα)· στὰ γραφεῖα τῆς «Βοσπορίδος» τοῦ Κοσοιυλᾶ, στὸ σαλόνι τοῦ Σουοῆ, στὸ σαλόνι τοῦ Παλαιολ κλπ.

Ἀπὸ τὸν πόλεμο ὅμως τοῦ 1897 κι' ὕστερα, ἀπέκτησε ἡ Ἀθήνα φιλολογικὰ καφενεῖα μὲ πλήρη δράσιν Καὶ τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τάλλο γνωρίσανε τὴν δόξα τοῦ φιλολογικοῦ καφενείου τὰ ἑξῆς. Τὸ καφενεῖο τοῦ Μπαβέα, (1897—1899), τὸ καφενεδάκι τοῦ σταθμοῦ, στὸ Μοναστηράκι (1900—1910), τὸ περίφημο καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς (1900—1921), τὸ «Νέον Κέντρον» (1903—1920), τὸ καφενεῖο Καρατζᾶ στὴν Ὁδὸν Σόλωνος (1907—1909) τὸ καφενεῖο τῆς πλατείας Ἐξαγγείων (1908—1909), τὸ καφενεῖο Μπανίκα στὴν ὁδὸν Χαρ. Τσικούπη (1912—1914), τὸ καφενεῖο «Βύσσον» στὴν ὁδὸν Προαστείου (1909—1912), ὁ «Μαῦρος Γάτος» τοῦ κ. Γιάννη Σπαταλᾶ πίσω ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκη (1917—1921), τὸ καφενεῖο Ζαγαράτου στὸ Σύνταγμα, τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια» τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, τὸ «Πανελλήνιον» τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἐπίσης καὶ τέλος τὸ ὑπόγειον ζαγαροπλαστεῖο «Μπάγκειον» τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς.

Ὁ πρὸ ἡμερῶν ἀποθανὼν Κ. Παπαγιάννης τῆς ὁμάδος Τέχνη.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ γνωστὰ ἀπὸ τὰ δράσαντα φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας. Ὡστόσο, ὡς φιλολογικὰ κέντρα ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο καὶ... μερικὲς ταβέρνες, ὅπως ἡ ταβέρνα τοῦ Δημητροῦ στὴν ὁδὸν Τζώρτζη καὶ ἡ ταβέρνα τοῦ Σιδέρη στὴν Ἀγορά.

—=—

Ἂς πηδήσουμε λοιπὸν 36 γρόνια πίσω. Μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1897 καὶ τῆς συνέπειές του, ἄρχισε ὁ διανοητικὸς κόσμος ν' ἀνασυγκροτῆται. Ζητοῦσε νὰ πινέξῃ ἀπὸ πάνω του ὅ,τι τὸ σάπιο ὑπῆρχε καὶ ν' ἀναδιοργανωθῆ. Ἄρχισε κάποια ζωηρότερη κίνησις γιὰ τὴν ἀναγέννησι τῆς τέγνης καὶ τῆς λογοτεγνίας. Στὴν λογοτεχνία ἔγινε ζωηρότερος ὁ ἀγώνας, γιὰ τὴν δημοτική καὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν ἐκείνη ἔγκυε τὸ περιοδικὸ «Τέγνη» (1898—1899). Στὴν θεατρικὴ τέγνη ἡ ζύμωση ἐκείνη ἔφερε τὸ 1901 τὴν ἵδρυσιν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ συγγρόνως τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Κ. Χορτοτμάνου.

Στὶς στιγμὲς ἐκείνες τῆς ἀναδημιουργίας φύνηκε καὶ τὸ πρῶτο φιλολογικὸ καφενεῖο: τοῦ Μπαβέα.

Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ γλύπται μας ὅπως καὶ καὶ οἱ μουσικοί μας, δὲν εἶναν ἔγοντες δικά τους καφενεῖα. Ζοῦσαν σκορπισμένοι. Οἱ γθοποιοὶ ὅμως μαζευόνταν στὸ σημερινὸ καφενεῖο τῆς Ὀμονοίας «Λογχίζα» ποὺ τότε ἐλέγετο «Γοοτυνία». Οὔτε οἱ λογοτέγνες κι' οἱ ποιηταί μας εἶγαν δικό τους καφενεῖο, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ σγηματίσθηκε ὁ πρῶτος φιλολογικὸς κύκλος στὸ Μπαβέα.

Τὸ ἀογαιότερο λοιπὸν Ἀθηναϊκὸ φιλολογικὸ καφενεῖο ἦταν αὐτό. Λέμε δὲ ἔτσι γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιά. Ἦταν τὴν γωνία τῶν ὁδῶν Εὐριπίδου καὶ Πραξιτέλους, στὴν πλατεία τοῦ «Ἱεροῦ Λόγου» ἀκριβῶς στὸ ἀκίνητο ὅπου ἀογότερα ἄνοιξε τὴ πόρτα της ἡ «Τραπέζα Παύλου» γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ τόσο ἄδοξα.

Δὲν ἦταν πολὺ εὐπρόσωπο κέντρο τὸ καφενεῖο τοῦ Μπαβέα. Ὁ καφὲς κόστιζε... μιὰ δεκάρα, γιατὶ τότε, στὰ πιὸ καλὰ καφενεῖα εἶγε 15—20 λεπτά. Ἡ καρέκλες του ἦσαν πλαῆες καὶ οἱ θαμῶνες του ἦταν ἄνθρωποι τῆς Ἀγορᾶς. Ἐπίσης ἐσύγναζαν καὶ ἀμαξηλάτες, γιατὶ ἐκεῖ πλάϊ ἦταν τὸ πηγάδι ὅπου ποτίζανε τὰ ἄλογά τους.

Ἐκεῖ μιὰ μέρα ξέπεσε καὶ ὁ μακαρίτης ποιητὴς Στέφανος Μαρτζώκης. Διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα τὴν Ζάκυνθο, εἶχεν ἔλθει στὴν Ἀθήνα νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ ζήσῃ, ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶγε συγγενεῖς καὶ οἰκογενειακὲς σγέσεις στὴν Ἀθήνα, περνοῦσε τὶς ὧρες τῆς ἀγαπαύσεώς του στὸ καφενεῖο. Ἐξ ἄλλου τοῦ ἄρεσεν ὑπεσοβολικὰ ὁ καφές. Ὁ Ζακύνθιος αὐτὸς ποιητὴς ἔπινε 15—20 καφέδες τὴν ἡμέρα! Τὸ κρασὶ δὲν τοῦ ἄρεσε καί... ἐσυγαίνετο τὸ γάλα! Τρυγάνες μάλισα γνωστὸ ὅτι κάποτε σὲ κάποια φιλολογικὴ ταβέρνα, ὅταν τὸν ρωτήσανε:

—Τί θὰ πάρετε, μαΐτο;

—Μά.. ἕνγν καρέ, ἀπήντησε γωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς στὶς ταβέρνες δὲν ὑπῆρχε καφές. Ὑπογρεώθηκε ὅμως ὁ ταβερνάρης νὰ τοῦ φέσγη καφὲ ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ καφενεῖο.

—=—

Γρήγορα λοιπὸν γύρω στὸν Ζακυνθινὸ μαΐτο μαζεύτηκεν ἕνας κύκλος ἀπὸ νέους λογίους ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Ὁ Μαρτζώκης ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ εὐγάριστος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὴν συντροφιά του ἕνας νέος λογοτέγνης μποροῦσε νὰ μάθη πολλὰ καὶ μάλιστα γωρὶς νὰ κουρασθῆ. Γι' αὐτὸ γρήγορα στὸ καφενεῖο τοῦ Μπαβέα συγματίσθηκε ὁ πρῶτος καφενόβιος φιλολογικὸς κύκλος.

Πλάϊ στὸν Μαρτζώκη συνεκεντρώθησαν ὁ μακαρίτης Χρῆστος Βαρλέντης, ὁ κ. Σωτήριος Σκίπης, ὁ κ. Ἀβούσης, ὁ κ. Ζώης καὶ ἄλλοι.

Μὰ πολλὲς φορὲς στὴν παρέα τῶν λογίων ἐλάμβαναν μέρος καὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ δὲν ἀνοίγανε τὸ στόμα τους. Ἀκούγαν καὶ ἐδιδάσκοντο. Καὶ ὅταν ὁ Μαρτζώκης ἐδίδασκε τὴν Ἰταλικὴ ποίησι γιὰ τὴν ὑψηλὴ συνθετικὴ δημιουργία τοῦ Ντάντε ἢ τοῦ Καζαντζάκι, καὶ τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ λαοῦ πλημμύζανε καὶ ἔλεγαν μὲ θαυμασμό. Ἔλεγαν ὅμως τὴς γνώμες τους καὶ οἱ γεωτέροι ὁ κ. Σκίπης, ὁ Βαρλέντης καὶ ἄλλοι. Μὲ οἱ ἀμάθητοι" δὲν μποροῦσανε βιβλία. Τεχνικὰ μάλιστα στὴν παρέα τῶν λογίων πλησίαζεν ἕνας γάνδρος ἀμαξηλάτης ἀμάθητος. ἀκουγε καὶ ἔνιωτο φοβερὸ ἕνῳ συγγρόνως ἐγκρυσοσοβοῦζε με τὴ γαλαμπόπιπα καὶ... μὲ ρυθμὸ τὸν ναυλέ του. Ὁ ἀμαξηλάτης αὐτὸς εἶγε ἀγαθοποιὸ φυγὴ καὶ συμπαθοῦσε τοὺς λογίους. Μιὰ μέρα ποὺ κατάλαβε πὼς ὁ γεαρὸς τότε κ. Σκίπης εἶγεν οἰκονομικὲς στενοχωρίες, προσεκάλεσε νὰ τοῦ δανεισῆ ὀλίγα φυλλά. Μὰ ὁ μακαρίτης Βαρλέντης ἔσπευσε νὰ συμβουλεύσῃ τὸν γεαρὸ φίλον του:

—Μὴν πιστεύεις ποτὲ ὅτι θὰ σὲ δανεισῆ ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο ἄνθρωπο.

Καὶ τὸ δάνειο δὲν ἔγινε. Ἀλλὰ πρᾶγμα ποὺ λίγησε τὴν ἀγάπη τοῦ ἀμαξηλάτη καὶ τὸν ἔκανε ψυχοβγάλτη τῆς παρέας. Ὡστόσο, ἐξακολούθησε νὰ συγγνάζῃ τὴν παρέα ἐπὶ πολὺ γρόνο, καὶ ὁ γα

δικοῦ «Τέχνη», τοῦ πρώτου περιοδικοῦ ποὺ ἐγράφετο πέρα—πέρα στὴν δημοτικὴ γλῶσσα. Καὶ οἱ νεροὶ τότε λόγιοι τοῦ περιοδικοῦ ἐκείνου, ἦσαν οἱ μακαρίτες τώρα Κώστας Χατζόπουλος, Γιάννης Καμπύσης, Σπήλιος καὶ Κώστας Πασαγιάννης, Λάμπρος Πορφύρας, Κ. Μάνος, καὶ οἱ κ. κ. Κ. Παλαμᾶς, Γρ. Ξενόπουλος, Ι. Ν. Γρυπάρης, Μ. Μαλακάσης, Μ. Τσιριμῶκος καὶ ἄλλοι.

Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐσύγναζαν σὲ καφενεῖα. Μαζευόντουσαν στὸ γραφεῖο τους κι' ἐκεῖ συζητούσανε τὶς ἐπαναστατικὲς τότες ἰδέες τους. Ἐπίσης μαζευόντουσαν ὅλοι καὶ στὸ σαλόνι τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ.

Ὅλοι αὐτοὶ ἐπῆραν τότε καὶ τὸ ὄνομα «παλλιαροί» τὸ ὁποῖον ὀφείλεται στὸν μακαρίτη Ι. Κονδυλάκη, ἐπειδὴ ἔτυχε οἱ ἀδελφοὶ Πασαγιάννη καὶ ὁ Καμπύσης νὰ ἔγουν μακρυὰ μαλλιά. Καὶ ὅμως ἡ λέξις «παλλιαρός» ἐμπῆκε στὴν ἱστορία τῆς λογοτεχνίας μας.

Τὴν ἴδια ἐποχή, παράλληλα μὲ τὴς δυὸ αὐτὲς ὁμάδες τῶν λογίων, δηλαδὴ τοῦ Μπαβέα καὶ τῆς «Τέχνης», ἄρχισε νὰ δημιουργῆται κι' ἕνα ἄλλο μικρὸ φιλολογικὸ κέντρο, σ' ἕνα καφενεδάκι πλάϊ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Μοναστηρακιοῦ, κοντὰ στὰ τσαρουγάδικα.

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε στὸ ἑπόμενο σύλλο.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΗΣ

Ἐξυπνα καὶ Κουτὰ

Ἐκεῖνος.— Πές μου, ἀγατημένη μου, εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἀγάπησες ποτέ ;

Ἐκείνη.— Καὶ βέβαια. Ὁ μόνος καὶ ὁ καλύτερος ἐξ ὅλων...

—=—

Μεταξὺ φιλενάδων.

—Πόσον καιρὸ ἤσουν ἀραβωνιασμένη μὲ τὸν Τάκη ;

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς γιατὶ εἶχε σταματήσει τὸ ρολόϊ μου...

—=—

Στὸ δικαστήριο :

Ὁ πρόεδρος.— Καὶ γιατὶ ἔκλεψες μόνο τὰ ἐμπορεύματα χωρὶς ν' ἀγγίξῃς τὸ ταμεῖο τοῦ καταστήματος ;

Ὁ κατηγορούμενος.— Τὰ ἴδια καὶ σεῖς κύριε πρόεδρε. Φτάνει ὅσο μὲ ἀράδιασε γι' αὐτὸ ἡ γυναίκα μου.

—=—

—Τὸ παλτό σου εἶναι ἐξαιρετικὰ σίκ. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ φορεῖς τέτοια παληόρουχα.

—Μὰ πῶς θὲς νὰ πάρω καινούρια ροῦχα μέσα ἀπ' ἕνα ρεστωράν ; Οἱ ἄνθρωποι μόνο τὰ παλτά τους κρεμοῦν ὄχι καὶ τὰ ροῦχα τους.

—=—

—Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὴν κόρη μου ;

—Ἂν τὴν ἀγαπῶ ; Μὰ θὰ ἤμουν πόθιμος νὰ πεθάνω γιὰ κείνη, νὰ γίνω σκλάβος γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, νὰ πέσω στὴ φωτιὰ γιὰ χατῆρι της....

—Πολὺ καλά. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δώσω τὴ συγκατάθεσί μου στὸ γάμο σας, γιατὶ λέω κ' ἐγὼ πάρα πολλὰ ψέματα καὶ βρίσκω ὅτι ἕνας ψεύτης στὴν οἰκογένεια εἶναι ἀρκετός.

—=—

—Ἀκούω ὅτι ὁ νεαρὸς δόκτωρ Χ. εἶνε σπουδαῖος γιατρός. Ὁ ἴδιος λέγει ὅτι τοὐλάχιστον δυὸ αὐτοκίνητα περιμένουν πάντα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του.

—Φυσικά, ἀφοῦ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του ἀκριβῶς εἶνε ὁ σταθμὸς αὐτοκινήτων !

—=—

Σπόρτσμαν : Ναί, ἤμουν εἰκοσιτέσσερις ὧρες χωρὶς τροφὴ καὶ τότε ἀναγκάστηκα νὰ κόψω τὴν οὐρὰ τοῦ δυσευχαριστήσου μου σκύλου. Αὐτὸ μᾶς ἔσωσε.

Φίλος : Σᾶς ἔσωσε ; Μὰ ἦταν κ' ἄλλο-μαλί σου ;

Σπόρτσμαν : Ὁ σκύλος. Ἐκεῖνος ἔφαγε τὸ κόκκαλο !

Κινηματογραφικὸ κουτσομπολιό

Πῶς ἐννοοῦν τὸν χορὸ οἱ ἀστέρες

Τὸ γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Σινὲ-Μιρουὰρ» σὲ μιὰ εἰδικὴ ἔρευνά του τελευταίως ἐξήτησε τὴς γνώμες τῶν διαφόρων ἀστέρων γιὰ τὸν χορό. Γιὰ νὰ προλάβῃ δὲ τὴς ξερὲς ἀπαντήσεις ποὺ δίδουν συνήθως οἱ ἀστέρες σὲ τέτοιου εἴδους ἐρωτήματα, ἔθεσεν ὑπ' ὄψει τους τὸ κάτωθι ἐρωτηματολόγιο :

«Πῶς ἐννοεῖτε τὸν χορό ; Ὡς ἕνα ἁπλὸ καλλιτεχνικὸ γύμνασμα, ἢ ὡς μιὰ ἀληθινὴ ἐκδήλωση τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας μπορεῖτε νὰ ἐξωτερικεύσετε μὲ τὸν παραστατικότερο ἀλλὰ καὶ ὡραιότερο τρόπο τὰ αἰσθήματά σας; Χορεύετε πολὺ κ' ἂν ναί, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς τραβᾷ στὸν χορό ; Ἀγαπᾶτε τὸ ἐλαφρὸ στροβίλισμα τοῦ βάλς ἢ τὴ λικνιστικὴ γοητεία τοῦ ταγκό ; Προτιμᾶτε τοὺς ἐξωτικοὺς χοροὺς ἢ τὴν γούμπα τῶν ἀγροίκων».

Στὸ ἐρωτηματολόγιο τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἔσπευσαν προθυμότατα ν' ἀπαντήσουν οἱ διάφοροι ἀστέρες.

* * *

Ἡ γοητευτικὴ γαλλὶς σὰρ ΑΝΑΜΠΕΛΛΑ ἀπήντησε : «Τὸν χορὸ τὸν ἀγαποῦσα ἀνέκαθεν, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ζήτησα νὰ μάθω τὸ γιατί. Ὡστόσο νομίζω πὼς τὸν ἀγαπῶ γιατὶ κλείνει μέσ' στὸν ρυθμό του κάποιαν ἀκαθόριστη ψυχικὴ εὐχαρίστηση, κάποιαν γοητεία, κάποια λικνιστικὴν ὁμορφιά. Ἀκόμη τὸν ἀγαπῶ γιατὶ ἀναπτύσσει τὸ αἴσθημα τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ ἐξιδανικεύει τὴν γυμνότητα. Προτιμῶ ὅμως νὰ χορεύω μέσα σ' ἕνα καταπράσινο λειβάδι, ἐνεελῶς μόνη, παρὰ μέσα σ' ἕνα σφύλνι γιομάτο ἀπὸ χορευτάς. Ἐχόρεψα πρώτη φορὰ στὴν ὀθόνη, στὴν ταινία «Ἕνα ἑκατομμύριο». Μοῦπαν πὼς εἶχα ὅλα τὰ προσόντα νὰ χορέψω στὸ μέλλον θαυμάσια. Ἐγόρεψα ἀκόμη καὶ στὶς ταινίες «Η.Α.Υ. ὁ Ἔρως» καὶ «Παρὶ-Μεντιτερανέ». Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν πεποίθηση πὼς χορεύω καλά. Τρελλαίνουμαι γιὰ τὸ ταγκό. Τόσο ὁ ἀργὸς ρυθμός του ὅσο καὶ ἡ λικνιστικὴ μουσική του μὲ μαγεύουν. Μολαταῦτα ἔγω ἕνα μεγάλο πόνο : Δὲν ἔγω μάθει τοὺς κλασσικοὺς χορούς. Καὶ γ' αὐτὸ ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν χορὸ δὲν θᾶγη τὸ κύρος ποὺ πρέπει, γιατὶ θὰ προέχεται ἀπὸ μιὰν ἀναρμοδία...».

* * *

Ἡ γλυκειὰ πρωταγωνίστρια τοῦ «Ἂν μὲ θέλῃς ἔλα σὺ» ΜΑΡΥ ΓΚΛΟΡΥΕδωσε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντηση : «Τὸν χορὸ τὸν λατρεύω. Ἀλλὰ τὸν πραγματικὸ χορό, κ' ὄχι τὸν χορὸ τῶν ντάνσιγκ. Ποτέ μου δὲν ὑπῆρξα χορευτρια. Ὡστόσο αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα ποὺ θὰ διάλεγα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἂν δὲν ἤμουν δ,τι εἶμαι σήμερα. Στὴν ὀθόνη ἡ πιστὴ προβολὴ μιᾶς σκηνῆς χοροῦ ἀποτελεῖ τὴν δυσκολώτερη δουλειὰ ἑνὸς σκηνοθέτου, γιατὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀδιάσκοπη μετάθεση τοῦ μηχανήματος λήψεως. Γι' αὐτὸ κοὶ πολὺ σπάνια ἐπιτυχαίνουν τέτοιες σκηνὲς χοροῦ. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ πολὺ σπάνια χορεύω στὴ ταινίες μου. Ἀλλὰ, κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν μοναδικὴ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε ὁ χορὸς τοῦ Τζὼν Τέλμπερ μὲ τὴν Μάε Μουρράϊ στὴν ταινία «Ἡ εὔθυμος χήρα». Ἦταν ἕνα θάλ-θαῦμα.

Ἀπ' ὅλους τοὺς χοροὺς ποοτιμῶ τὸ ταγκό. Ἡ ροῦμπα καὶ ἡ «μπιγκοὺν» εἶναι ὡραῖοι χοροί, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐκτελοῦν ἐπιτυχῶς μόνο οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.»

* * *

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Καμπαρὲ τῶν ἐπιλητικῶν» ΖΑΝ ΧΕΑΜΠΛΑΡΚ ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημα τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ μὲ ἐπιγραματικὴ λακωνικότητα : «Στὸν χορὸ ἐπικρατεῖ ἡ μουσική. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ τοῦ χοροῦ τέρπει τὸ πνεῦμα μὲ τοὺς ρυθμικοὺς ἤχους της. Ἀλλὰ χάρις στὸν χορό, καὶ τὸ σῶμα ἀπολαμβάνει τὴν ἴδια αὐτὴ τέρψη. Ἔτσι, σκέμα καὶ σῶμα, ἀπολαμβάνουν τὴν ἴδια ἡδονὴ τῆς ἁρμονίας, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει κοινῶς, πουθενὰ ἀλλοῦ. Οἱ χοροὶ μ' ἀρέσουν ὅλοι. Ἰδιαιτέρως ἡ ρούμπα, ποὺ μὲ τρελλαίνει κυριολεκτικῶς».

* * *

Ἡ ΜΑΝΟΥΕΛΑ ΝΤΕΛ ΡΙΟ ἀπαντᾷ : «Τὸν χορὸ τὸν ἀγάπησα ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ ἄρχισα νὰ... περπατῶ. Ὁ χορὸς, ὑπεράνω ὅλων, μ' ἐνθουσιάζει καὶ μ' ἐμπνέει. Εἶμαι σπανιόλα χορεύτρια, κ' αὐτὸ τὸ λέω μὲ κατάνυξη. Ἔχω κάμει καὶ χορεύτρια στὴν Ὄπερα τῆς Βαρκελόνης. Γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ μὲ περισσότερη πεποίθηση ἀπὸ κάθε ἄλλον γιὰ τὸν χορό. Ὁ χορὸς λοιπὸν στὸ κινηματογράφο εἶναι ψεύτικος, πλαστός. Ὁ σκηνοθέτης, ποὺ κατὰ κανόνα ἀγνοεῖ τοὺς κανόνας τοῦ χοροῦ, προσέγει μόνο τὴς κινήσεις τῶν ἠθοποιῶν καὶ τὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς καὶ ἀφίνει μετέωρο τὸ στῦλ τοῦ χοροῦ ὁ ὁποῖος ἔτσι κυριολεκτικῶς κατασκευάζεται.

Οἱ μοντέρνοι χοροὶ μοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικά. Ἀλλὰ ἡ ρούμπα μὲ ξεπερνᾶει. Ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν νέγρων τῆς Κούβας, χορευτὰν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μεταμεσημβρινῆς ἀναπαύσεως στὴς αὐλὲς τῶν ἐργοστασίων ζακχάρεως τῆς νήσου. Οἱ χορευτὰ δὲν σκεπτοῦσαν ἂν δὲν ἔπεφταν κάτω ἀγαλίασης ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Ἀργότερα ἡ ρούμπα πολιτογραφήθηκε ὡς ἐπίσημος χορὸς τῶν νέγρων, τελείωσε σὲ διάφορες μέρη καὶ τέλος ἔφθασε καὶ στὸ Παρίσι, ὅπου κατέκτησε ὅλους τοὺς χορευτάς.»

* * *

Ἡ ΕΔΙΘ ΜΕΡΑ, νέο ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ὁμολογεῖ πὼς ἐνιαπᾶ τὸν χορὸ γιατὶ ἐξιδανικεύει τὸν ρυθμό, ὁ ὁποῖος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἡ ζωή. «Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ, λέγει, εἶχα ἰδιαιτέρα κλίση στὸν χορό. Ὁ χορὸς ἀνέκαθεν ἀποτελοῦσε. Ἀπὸ τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς μόδας ἀπὸ τὴν «μπαγκοὺν» καὶ τὴν ρούμπα, ποτιμῶ τὸ μπέστον. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ δύο πρῶτοι χοροὶ εἶναι ἡ ἔνωσις τῆς ζουρλαμάδας καὶ τῆς νευοσθενείας. Ἐνῶ τὸ μπόστον εἶναι ὁ ἥρεμος χορὸς ὅσεφ τὸ βάλς.»

Ἀπ' ὅλων αὐτῶν τῶν κοινῶν τῶν ἀπαντήσεων ἀγκαλιάζει ὁλοκάθαρα ἕνα συμπέρασμα. Ὅλες ἡ ἀεγετέες συμφωνοῦν μεταξύ τους στὸ ὅτι ὁ χορὸς εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ κάθε σκάνιεν- κομψότητα καὶ γεγονοσμίες χάρη. Διαφωνοῦν δὲ σ' ἕνα μόνο : στὴς ἐπιμέρκὲς ποοτιμήσεις τῶν χορῶν. Ἀλλὰ ἐὐνοούμενο τὸν χορὸ, ὁποιὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴς ποοτιμήσεις του.

Ἔτσι, ὁ χορὸς γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ περιβάλλεται μὲ ὅλη τὴν αἴγλη ποὺ τὸν ἀξίζει, καὶ ἀποδεικνύεται ὡς μοναδικὸ μέσον κατὰ τὴν τεχνικῆς ἐκδηλώσεως.

Ἡ Μανουέλα ντὲλ Ρίο σ' ἕνα ἱσπανικὸ χορό.

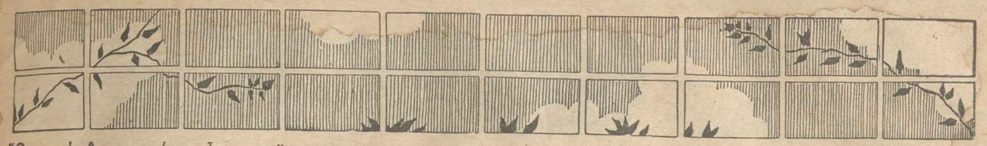

Ὅταν ἡ Δικαιοσύνη ἦταν...ἄδικος

Πῶς τιμωροῦσαν ἄλλοτε

Ἐγκλήματα ποὺ δὲν ὑπῆρξαν ποτέ ! — Κατάδικοι ποὺ ἐθάβοντο ζωντανοὶ χάριν... εὐπρεπείας !— Ἡ κακολογία...ἔγκλημα καθοσιώσεως. — Κατάδικος ποὺ δικάζεται τὸ πτῶμα του.

Ἡ Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων ποτὲ δὲν ὑπῆρξε ἀλάθητος. Ἔγκει διαπράξει σφάλματα ἀσυγγώρητα, τὰ ὁποῖα ὅμως μόνο οἱ μεταγενέστεροι κατὰ κανόνα ἀνεκάλυπταν. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρξαν... ἐγκλήματα, ἀλλὰ ἁπλὲς ἀξιόποινες πράξεις, ποὺ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐτιμώρησε μὲ τὰ πιὸ αὐστηρὰ ἄρθρα τοῦ τότε ποινικοῦ νόμου. Ἂν ἡ ἀξιόποινες αὐτὲς πράξεις ἐδικάζοντο σήμερα καμμιὰ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔπαιρνε τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ πάροδος τῶν αἰώνων ἔγει κάμει τοὺς ἀνθρώπους γοιστιανικώτερους καὶ ἔγει μετοβάλει ἐπὶ τὸ ἐλαφρότερον τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Κοινωνία κρίνει σήμερα καὶ τιωωρεῖ τοὺς παραβάτας τῶν κειμένων νόμων.

Ἂς δοῦμε ὅμως πῶς ἔκοιναν καὶ τιωωροῦσαν στὰ μαῦρα γρόνια τῆς δεσποτείας καὶ συγκεκομένως στὸν μεσαίωνα οἱ τότε λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος.

Εἰδικῶς στὴν Γαλλία, ἡ μαγεία, μιὰ ἀπὸ τὴς μαλλον διαδεδομένες ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, ἐθεωείτο ἔγκλημα καὶ κατεδικαζόταν ὁ συλλαμβανόμενος μάγος στὸν δια πυρὸς θανατον. Ἡ ποινὴ αὐτὴ κοατοῦσε ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ νομοθεσία, ἐφαρμοζόταν δὲ ὡς τὴν ἐποχὴ τὴν Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Στὸν δια πυρὰς θάνατο κατεδικάζοντο καὶ οἱ βλασφημοῦντες τὰ θεῖα. Ἂς σημειωθῇ διὰ τὸ ἀξιοπερίεργον τοῦ πράγματος ὅτι «βλασφημία τῶν θείων» ἐθεωείτο ὄχι μόνον κάθε ἀντιγριστιανικὴ ἐκδήλωσις τῶν καθολικῶν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ γάμος των μὲ γυναῖκες ἀλλόθρησκες!

Τὴν ἐκδίκασιν τῶν... ἐγκλημάτων αὐτῶν ἀνελάμβανε τότε ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερομένη καὶ ἀρμοδία. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κανόνες της δὲν ἐπέτρεπαν τὴν «βυσίαν τοῦ αἵματος» παρεδίδετο ὁ κατάδικος στὸν λαϊκὸ ἐπίτροπο ὁ ὁποῖος ἀγκαλιάζοβανε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασι καὶ νὰ τὸν...κάψῃ ζωντανό.

Ὁ διὰ πυρὰς θάνατος ἦταν ἐν γνήσει τὴν ἐποχὴν ἐκείνη σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη. Μόλις δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰώνος ἀρχισε νὰ παρατηρεῖται κάποια τάσις πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ποινικῶδους αὐτῆς ποινῆς. Ἔτσι, ἡ καταδικαζόμενος στὸν δια πυρὰς θάνατον γυναῖκες εἶγαν τὴν μεγάλη... εὐνοια ἀντὶ νὰ καοῦν ζωντανὲς νὰ... ταφοῦν ζωντανές, διὰ λόγους εὐπρεπείας! Τοῦτο δέ, διότι ἡ κατάδικες ἔμενον ἐπὶ ἕνα ὡρισμένο διάστημα, γυμνὲς μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πλήθους, ἐπειδὴ ἡ φλόγες ἔκαιαν πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὰ ροῦχα τους!...

Ὁ ἐνταφιασμὸς, ποὺ ἦταν ἐπίσης εὐρύτατα διαδεδομένος κατὰ τὸν μεσαίωνα, ποτὲ ἔγθε ἀπὸ ἕνα νομοθετικὸ διάταγμα τοῦ Καρόλου τοῦ Πέμπτου, τὸ 1540. Ἡ ποινὴ αὐτὴ ἐπιβαλλόταν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ἡ δὲ λεπτομέρειές της ἦταν φοικιαστικές. Ὁ κατάδικος ἐτοποθετεῖτο μέσα σ' ἕνα φέρετρο ἄγευ κάλυμμα, τὸ ὁποῖο ἀντικαθιστοῦσαν τοῖς σιδερένιες μπάρες, ποὺ ἔσφιγγαν δυνατὰ τὸν λαιμό, τὸ στῆθος καὶ τοὺς μηροὺς του. Τὸ φέρετρο κατόπι τοποιγαν μεσα σ' ἕνα λάκκο, τὸν ὁποῖο ἀμέσως σκέπαζαν μὲ γῶμα.

Κάποτε, ἀπὸ εὐσπλαγνία σταγγάλιζαν τὸν κατάδικο, ποοτοῦ τὸν θάψουν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπῆρχε ὁ φόβος νὰ ἐπιζήσῃ ὁ κατάδικος, τὸν συνέθλιβαν κατὰ τὸν ἀπανθρωπότερο τρόπο.

Τὸ 1549 κάτι παρόμοιο συνέβη στὴν γυναῖκα κάποιου κουρέως τῆς μικρῆς κωμοπόλεως Μόνς. Μὴν θέλοντας νὰ νοιώσῃ τὸ κρύο γῶμα νὰ πέφτῃ ἐπάνω της, παρακάλεσε τὸν δῆμο νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα μαντήλι. Αὐτὸς ἐξετέλεστε τὴν ἐπιθυμία της. Μὴ μποσώντας ὅμως ὕστερα νὰ διακρίνῃ ἂν ἡ κατάδικος εἶγε ἀρίσει καὶ τὴν τελευταία της πνοή, ἀνέβηκε ἐπανω στὸ σκεπασμένο ἀπὸ τὸ χῶμα φέρετρο κ' ἄγισε νὰ πατᾷ μ' ὅλη του τὴν δύναμη τὸ πτῶμα πιὰ τῆς καταδίκου, ἕως ὅτου δεβαιώθηκε πὼς εἶγε παοαδώσει τὸ πνεῦμα...

* * *

Ἡ βλασφημία, ποὺ ὡς τὸν μεσαίωνα ἐτιμωρεῖτο μὲ τὴς βαρύτερες τῶν ποινῶν, ἀπὸ τὸ 1791 διεγράφη ἀπὸ τὸν γαλλικὸ ποινικὸ κώδικα. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πόσοι ἄθῶοι πολῖτες, κατεδικάσθησαν, κατὰ σὲ μιὰ στιγμὴ παοαφοράς των ἐξεστομίσαν μιὰ βλαστήμια, ἀκόμη καὶ σὲ θάνατο...

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ 15ου, τοῦ ἐπωνυμασθέντος Πρόδου, ὁ βλάσφημος καταδικαζόταν σέ... θάνατο, ἄγοντας διαδικασίες καὶ τσιμπόνιες. Ἐπὶ βασιλείας Φιλίππου—Αὐγούστου, ὁ βλάσφημος ἐὰν ἦγεν ἦταν εὐγενὴς πλήρωνε ἕνα ὡρισμένο πόστιμο καὶ γλύτωνε, ἐὰν δὲ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ τὸν πετοῦσαν στὴ θάλασσα! Ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος συνιστοῦσε νὰ σταυροπατζοῦν τὸν βλάσφημο στὸ μέτωπο μὲ πυρακτωμένο σίδερο. Ὁ πάπας Κλήμης 4ος μετέβαλε τὴν ποινὴ αὐτὴ σὲ φυλάκιση, ἀστίαν καὶ πόστιμο. Εἰσήγαγε ὅμως ἕνα γένος εἴδος βασανιστηρίου γιὰ τοὺς βλασφήμους ποὺ ἔπεφταν στὸ ἴδιο παράπτωμα γιὰ δεύτερη καὶ τρίτη φορά: τὸν κύφωνα.

Ὁ κύφων ἦταν ἕνα μηγάνημα πεταστροφικὸ ἑπάνω στὸ ὁποῖο ποοσέδεναν τὸν βλάσφημο γυμνό. Κατόπιν περιέστοεφαν τὸ μηχάνημα ὥστοι ὥστε νὰ γίνῃ ὁρατὸς ἀπ' ὅλο τὸ πλῆθος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὸν ἔξέθεσαν!

Ἐπὶ βασιλείας Φιλίππου τοῦ θου νέαι μέθοδοι ποινῶν γιὰ τοὺς βλασφήμους εἰσήγθησαν. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶναι τόσο φρικιαστικὲς ποὺ κοίνουμε ἀποκρουστικὴ τὴν μνεία τους ἀπὸ τὴν παοοῦσα σελίδα. Ἀρκούμεθα ἁπλῶς ν' ἀναφέρουμε ὅτι τὴν πρώτη φοορὰ ἀπέσπαγαν μὲ τανάλιες τὸ ἐπάνω γείλος τοῦ βλασφήμου· εἰς περίπτωσιν δὲ ὑποτροπῆς ἀπέσπαγαν καὶ τὸ κάτω γείλος καὶ τὸν ἄφιναν μὲ τὰ δόντια ἀπ' ἔξω, σὰν ζωντανὸ βρυκόλακα...

* * *

Ἡ ἱεροσυλία ἐθεωείτο ὡς... ἔγκλημα καθοσιώσεως καὶ ἐτιμωρεῖτο μὲ τὸν διὰ πυρὰς θάνατον. Ὁ ἔνοχος, ὡδηγεῖτο στὴν πυρὰ ντυμένος μ' ἕνα πουκάμισο μόνο καὶ βαστώντας στὸ γέρι μιὰν ἀναμμένην δᾶδα.

Ἔγκλημα καθοσιώσεως ἐπίσης ἐθεωείτο καὶ ἡ... δυσφημισις ἑνὸς ἀτόμου, καὶ ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου.

Ὁ γάλλος ἱστορικὸς Γκοεγκουά, ντὲ Τοῦο ἀναφέοει τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ, χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπικρατούσης τότε νοοτροπίας:

«Ὁ κληρικὸς Ριχιούλφ κατα»βιβάσθηκε σὲ θάνατο ἐπειδὴ κακολόγησε ὁπωσδὴ τὴν» Φρεδεγονθη, σύζυγο τοῦ βασιλέως Σιλπεαίκ. Μὲ μεγάλη δυσκολία κατώοθωσα νὰ» τὸν σώσω ἀπὸ τὸν θάνατο, ὅγι ὅμως καὶ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια. Τὸ ἱστοοῦστεοο μέ»ταλλο, ὅπου θὰ ἀνέβγαζε τόσο» τὸ πονεμένο κορμί τοῦ» τῶν ἀγανεμένων βασανιστῶν τοῦ. Ὑ»στεοο ἀπὸ βασανιστηρια τοιῶν ὡοῶν τὸν» κρέμασαν σ' ἕνα δένδοο ὅπου συνέκλαιγαν» τὸν λυσσαλέο δαρμό τοῦ».

* * *

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἡ Δικαιοσύνη... διέπραξε χαρακτηρίζοντας γιὰ ἐγκλήματα κοινὰ παραπτώματα ἢ πλημμελήματα. Ἀπὸ αἰμοβόρα θύλεγε κανεὶς, ἐνστικτα ὑφυιένοι ἀπὸ μιὰ πέτατοι λειτοογοὶ τῆς Θεμίδος τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἔθεγοντο κάθε κεφαγγελία ποὺ τοὺς γινόταν, μὲ φανεοὴ εὐγαοίστηση. Καὶ ἡ πιὸ γλυκεία καὶ ἡ πιὸ ἀστοικτη καοτεγγελία γίγοταν εὐγενέστατος δεκτή, ἐὰν σὲ γωοία τοῦ καταγγελμένου ἦταν ἐκ τῶν ποτέεων δεβαία. Εἶγαν τοβοῦσε μέγοι τοῦ σημείου νὰ κατοικάζουν καὶ ἀτήλεκα γαοιὰ...

Μιὰ τοομερὴ σύγχυσις ποινῶν ἐπικατοῦσε. Τόσο τὰ ἐγκλήματα καθοσιώσεως, ὅσο καὶ ἡ λιποταξία ἢ ἀντοασία, ἢ ὑπεξαίοεσις, ἢ κατάχοησις, ἐτιμοιοῦντο μὲ τὴν ἀψοτάτη τῶν ποινῶν, τὸν θάνατο!

Τὸ 1604 κάποιος Νικόλας γ' Ὀτ ἀπεσταλμένος τοῦ ἀψοθυποκτοῦ Ἡοοοοὰ, κατηγορήθηκε ὅτι μετέβοωκε στὴν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας τὰς μυστικὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀγωνάτου Συμβουλίου τοῦ Κοάτους. Συνελήφθη ἀμέσως καὶ ἐοεύθη δίχως νὰ ἀπολογηθῇ στὴν ποοταιθὴ Μάγνη, ὅπου καὶ ἀπο-

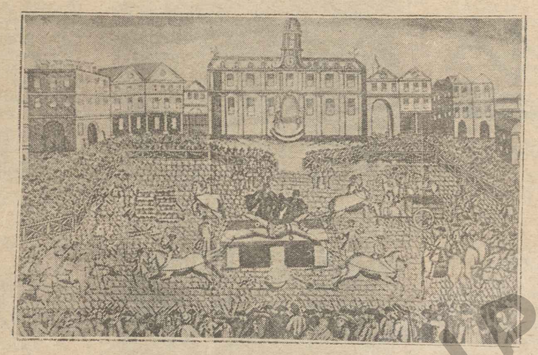

Ὁ οἰκτρὸς διαμελισμὸς τοῦ πολίτου Ντομὲνς ποὺ ἐπεβουλεύθηκε τὴ ζωὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, στὴν πλατεῖα Γκρέβ.

γηκε. Κατόπιν ἀνέσυραν τὸ κορμί του καὶ ἀφοῦ τὸ ἐταλίευσαν τὸ ἀπέστειλαν στὸ Σατελὲ ὅπου τό... εἰσήγαγαν σὲ δίκη καὶ τὸ καταδίκασαν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ... διαμελισμοῦ.

Ἡ δολοφονικὲς ἀπόπειρες κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἠρρίκου 4ου—δεκαεπτὰ γιὰ τὴν ἀκρίβεια— εἶχαν ὡς ἀντίκτυπο τὴν ἀπότομη αὔξηση ὅλων τῶν ποινῶν!

Ἔτσι, τὸ 1593 ὁ Πιέρ Μπαρριὲρ συλληφθεὶς καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀναιρέσεώς τῆς ζωῆς τοῦ ὑπερτάτου ἄρχοντος σὲ θάνατο, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ποτοῦ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό. Κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξὶ χέρι. Ἔπειτα τὸν κατάβασάν σαν μὲ τὴς τανάλιες καὶ τέλος τοῦ τσάκισαν τὰ κόκκαλα, τὸν ἔκαψαν καὶ τὴν τέφρα του τὴν πέταξαν στοὺς τέσσερις ἀνέμους...

Τὰ ἴδια περίπου ὑπέστη καὶ ὁ Ζὰν Σατέλ ποὺ ἐπιβουλεύθηκε τὴν ζωὴ τοῦ Ἠρρίκου 4ου. Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ πὼς ἀντὶ νὰ τὸν κάψουν ζωντανὸ τὸν διεμέλισαν. Τέλος, τὸ 1610, ὁ Ραβαγιὰκ ὁ δολοφόνος τοῦ Ἠρρίκου 4ου πιάσθηξε ὡς ὅτου ξεψυχήσῃ ἀνεκδιήγητα μαρτύρια. Σὲ τόσο δὲ βαθμὸ κτηνωδίας εἶχε φθάσει ἡ μανία τῶν βασανιστῶν του ὥστε τοῦ ἔγυσαν στὶς πληγές του λυωμένο σίδερο καὶ βρασμένη πίσσα...

Τὸ ἴδιο περίπου μαρτύριο πιάσθηξε τὸ 1757 ὁ Νεμιὲν ποὺ πλήγωσε κάποτε μὲ σουγιὰ τὸν Λουδοβίκο 15ο.

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Ἀπ' τὸν κινηματογράφο

=Ἡ «καμέρα» ποὺ ἀκοῦτε σιγνὰ ν' ἀναφέσεται στὸν κινηματογράφο, εἶνε ἁπλούστατα τὸ μηχάνημα λήψεως, εἰς.. ἀγγλοσαξωνικὴν διάλεκτον.

=Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ εἶναι εἰκοσιεπτὰ μόλις χρονῶν. Βρίσκεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ.

=Ὁ Ἀνοῦ Γκαρὰ εἶνε εἰκοσιεννιὰ χρονῶν. Ἔχει ὕψος 1μ. 75 καὶ βάρος 78 κιλά.

=Ἡ Μπριγγίτε Χέλμ εἶνε εἰκοσιέξη χρονῶν. Εἶναι ἔγγαμος.

=Ἡ περίφημη γαλλὶς στὰς Ὑλιωδὲλ εἶναι ἄγαμος. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: «Florelle Rue Philippe le Boucher, 7 Neuilly sur Seine-Paris-France».

Στέλνει δωρεὰν τὴ φωτογραφία της σ' ὁποιον τὴν τὴν ζητήσῃ. Ἀρκεῖ νὰ ἐπισυνλεσῃ φάκελλο μὲ τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸ ἀνάλογο δελτίον ἐλευθέρας ἀπαντήσεως.

=Ἡ Πήολ Οὐάϊτ ἔγει ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1923 καὶ... ξεκοκκαλίζει ὅσα κέρδισε μὲ τὸν ἱδρῶτα τῆς καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας του. ταξιδεύοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ καὶ ταναπαλιν.

=Τὸ γραφεῖον διαφημίσεως τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ» στέλνει δωρεὰν ὅλες τὶς φωτογραφίες τῶν ἀστέρων τῆς «Μέτρο—Γκόλντουϊν» σ' ὁποιον τὶς ζητήσει. Ἀπαραίτητο κάθε αἴτησις νὰ συνοδεύεται μὲ δελτίον ἐξωτερικοῦ ταχυδρομείου γιὰ τὴν ἀπάντηση καὶ φάκελλο μὲ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνση τοῦ αἰτοῦντος. Δ) σις: «M.G.M.» 37. Rue Condorcet, Paris.

=Ὁ Πιὲρ Μπλανσὰρ (4 square Montcalm, Paris) στέλνει σ' ὁποιον ζητήσει τὴν φωτογραφία του. Ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἐμβάσῃ γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς 5 γαλλικὰ φράγκα.

=Ἡ Ζὰν Χέλμπλιγκ παρὰ τό... ἀγγλοποιεῖς ἐπίθετό της εἶναι βέβα γαλλίς. Γεννήθηκε στὸ Τὰν τῆς Ἀλσατίας.

=Γιὰ πολλοὺς ποὺ θάθελαν νὰ μάθουν ἀπὸ τί πέθανε ὁ περίφημος Λὸν Τσάνεϋ, σημειώνουμε πὼς ὁ θάνατός του προῆλθε κατόπιν μιᾶς ἐγχειρήσεως ποὺ ὑπέστη στὸν λάρυγγα. Τὸ τελευταῖο του φίλμ ἦταν ὁ «Κεσαυνὸς».

Αἰσθηματικὰ ἀριστουργήματα

Ἡ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ἡ Ζὰν ντὲ Βὰρντ στὸν ἱππότη ντὲ Σὲν - Λύκ

Ἀγαπημένε μου.

Σ' ἀγαπῶ! Ἡ τρομερὴ αὐτὴ λέξις ποὺ σγίζει τὸ πονεμένο μου στῆθος καθώς βγαίνει γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ λατρευτό ἀτρομό σου εἶναι μαζὶ καὶ τὸ βάλσαμο ποὺ στάζει σταγόνα μὲ σταγόνα, λίγη γαρὰ στὴ μοναξιά μου! Τὴν πρωσέρω μ' ἕνα ἱερὸ οἶγος, γιατὶ δὲν ξέρω ἂν ἤμουν ποτὲ ἄξια ἐγὼ νὰ γευθῶ αὐτὸ τὸ ὑπέρογο, τὸ ὑπερκόσμιο πρᾶγμα ποὺ λέγεται ἀγάπη! Ποίν, ἡ λέξις αὐτὴ ἔκουβε. στὰ θαμπωμένα μου μάτια κάποια μυστικὰ θέλγητρα, κάποιες ἀνείπωτες εὐτυχίες, ποὺ τὴς νόμιζα ἀπραγματοποίητες γιὰ μένα. Φανταζόμουν ὅτι εἶχαν πλασθῆ γιὰ μεριὰ προνομεῦσα ὄντα, καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ πιστέψω ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ νὰ συμπεριληφθῶ καὶ ἐγώ! Κι' ὅμως ἔτσι ἔγινε! Γιατὶ τὸ θέλησε ἐσύ, μονάκριβέ μου! γιατὶ ἡ μεγάλη σου καρδιὰ δέχτηκε νὰ στρωσῆ πρὸς ἕνα μισοπεταμένο λουλοῦδι ποὺ μαράζωνε ἀποπεταμένο στὴ λήθη καὶ στὴν περιφρόνησι! Ἔστρεψες τὸ ὁλόχρυσο πρόσωπό σου πρὸς τὸν ταπεινὸ μενεξέ, κι' ἀμέσως τὸ καταφρονεμένο λουλουδάκι ἄνοιξε τὰ πέταλά του κι' ἄρχισε ν' ἀναπνέη νὰ ζῆ νὰ γέρνη πρὸς τὴν χαρούμενη πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλοῦσε ὅλο κεῖ πιὸ ζωηρὲς δυνάμεις! Κατάλαβα τότε πραγματικὰ ὅτι ζοῦσα, ὅτι κάποιος σκοπὸς ὑπῆρχε στὴ ζωή μου, ὅτι κάποιον πορρισιμὸ εἶχα καὶ ἐγὼ στὸν κόσμο τοῦτο. Ἔνοιωσα ὅτι δὲν ἤμουν ἐντελῶς περιττή, κι' ὅτι ἂν ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ ζήσω, τὸ ἔκαμε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑπάρξῃ μιὰ καρδιὰ ποὺ νὰ ἀνήκη σὲ σένα καὶ μόνο σὲ σένα! Μιὰ καρδιὰ ποὺ νὰ εἶναι χαρισμένη σὲ σένα καὶ ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ!

Τὴν ἀγάπη μου, τὴν μεγάλη μου ἀγάπη ποὺ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πόσο ἀδικος ἤμουνα ὡς τώρα ποὺ γελοῦσα ὅσους ἄκουα πως ἀγαποῦν.

Ναί, σᾶς ἀγάπησα, Δεσποινίς, κι' ἀκολουθῶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ. Αὐτὸ εἶναι ἀπολυτό μου δικαίωμα, καὶ δὲν ἐνδιαφέρει κανένα, οὔτε καὶ σᾶς τὴν ἰδία. Ἐπιτέλους ποτὲ κανεὶς τὸ ἀηδόνι νὰ κελαϊδῆσῃ! Μὲ τέτοια ποσοπάθεια δὲν θάταν μόνο περιττὸ ἀλλὰ καὶ σκληρὸ γιατὶ ἕνα ἀηδόνι ποὺ δὲν κελαϊδεῖ πεθαίνει. Κὰ τὴν καρδιὰ μου δὲν μποσεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὅπως νὰ σᾶς ἀγαπᾶ. κι' ἄν πάλη νὰ τὸ κάνῃ θὰ πάψῃ, σὰν τὸ ἀηδόνι, νὰ ζῆ...

Τὸ ἀηδόνι τραγουδεῖ τὸν ὑπέρογό του ὅμνο πρὸς τὴν οὐσία. πρὸ- τὴ ζωή, πρὸς τὴ χαρά, κι' ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ κελάϊδημα του, ἀπολαυβάνει κανεὶς ἢ ὄχι γύρω στοὺς αἰθέρες. Κελαϊδεῖ γιατὶ νοιώθει μιὰ ἀνώτερη ἀνάγκη νὰ τὸ κάνῃ.

Ἔτσι κι' ἐγώ. Σᾶς ἀγαπῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐγω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ἀγαπῶ, χωρὶς καμμιὰν ἀπαίτησι καὶ—ἄλλο μονο!— χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα ἡ ἀγάπη μου νὰ εἰσακουσθῆ ἀπὸ σᾶς. Σᾶς λατρεύω μὲ τὴν ἀπιστεμένη πεποίθησι πὼς τὴ λατρεία μου ἡ ἀπευθυνεται σ' ἕνα ἀγγελικό. ἀγαλεσθῆτε ἀλλο πὸ τὸ πέρασμα βλέμμα του κοράσι δὲν ξέρω ποιον τὸν ἔρωτα σας.

Ἐν τούτοις κάθε βράδυ, καὶ σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα, μιὰ ἀλλόκοτη συοβλιὰ ἐλέγχῳξε τὴν σάρκα της. Συλλογιζόταν πὼς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἄρχιζε ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Λουσιὲν καὶ τῆς συναδέλφου του τῆς ὡραίας Λιλιὰν γτ' Ὀρμύ, ποὺ θ' ἀρτιόταυε σὲ λιγάκα γεμάτη ἐγκατάλειψη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νεανικοῦ της ποὺ τὴν τρέλλαινε μὲ τὴν πὸ ἠδονικὴ περιπτυχή του. Ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἦταν θεβαία καὶ τὰ μπράβο ξεσποῦσαν ἀκράτητα. Ὅμως ἡ Σιμόνη δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκεφθῆ πὼς ὁ χωρισμὸς εἶναι ἕνας κακὸς σημεῖωνος, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Λουσιὲν θὰ ἐχάβεινε κάθε βράδυ τὴν Λίλιαν γτ' Ὀρμύ, θὰ τεν ἴσως δυνατὸν νὰ αἰσθανθῆ στὸ τέλος κάποια συγκίνηση. Ὦ! Ἡ Σιμόνη δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὸ ἔντα της. Μὰ φοβόταυε τὸν ἀνικανοποίητο πόθο ποὺ παραλύει τὰ νεῦρα...

Ἡ Σιμόνη γελοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν ἀγόητη ζήλεια της καὶ προσπαθοῦσε κάθε φορὰ γιὰ τὴν ὑπερνίκησῃ. Τὰ γράμματα τοῦ Λουσιὲν ἐξακολουθοῦσαν μολαταῦτα νὰ εἶναι τρυφερά. Μὰ ἄν ἴσως πάλι κάτι τῆς ἔκουβε! Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἤξευρε τί ἔπρεπε νὰ πιστεψῆ. Ὧρες-ὧρες καταριόταυε τὴν ἀπιστία τῆς, μὰ σ' ἄλλες στιγμὲς πάλιν ἀνεγνώριζε πόσον ἦταν ἄδικη, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μποροῦσε νὰ ἐνδῆξῃ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε. Ἡ σκέψη αὐτὴ ἐκόντευε νὰ τῆς γίνῃ πάθος μονομανία, σχεδὸν μανία καταδιώξεως. Ἡ εἰκόνα τῆς Λίλιαν, ποὺ ἔγεροε ἡδονικὰ πάνω στὸν ὦμο τοῦ σιξίγου της, ἡ ὀπτασία τῶν ἀγκαλιῶν χειλιῶν τους, τὴν τυραννοῦσαν σὰν νὰ τὴν ἀγγίζαν πυρωμένα σίδερα.

Ἔκοψαν πὼς ἔχανε τὸν νοῦ της. Ἡ ἀβεβαιότης τὴν κατέτρωγε, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ εὐχεται νὰ γινόταυε κανένα ἀρῶμα ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τοὐλάχιστο τὴν γαλήνην τὴν ἠρεμόνησι καὶ τὰ δάκρυα. Μετὰ παρέλευσι δίλγων ἑβδομάδων, δὲν κρατοῦσε πιὰ. Ἀποφασισμένη νὰ μάθῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀλήθεια, ἐζήτησε μιὰ ἄδεια, μπῆκε σ' ἕνα τρένο, καὶ ἕνα γλωμὸ δειλινὸ ἀποβιβάσθηκε σὲ μιὰ πόλη τοῦ Βορρᾶ.

Ἡ Σιμόνη κατευθύνθηκε στὸ θέατρο καὶ κρυφὰ, ἐπῆρε μιὰ θέση. Μέσα στὴν ταραχή της, θέλησε πρῶτα νὰ δῆ τὸν Λουσιὲν στὴ σκηνῆ, προτοῦ παρουσιασθῆ μπροστά του. Τὸ φέρσιμο τῆς Λίλιαν θὰ τὴν πληροφοροῦσε ἴσως γιὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἂν ὑπέφερε πολύ, ἔ, λοιπὸν τότε! ... θὰ ἐξαφανιζόταυε πάλι... ἁπλούστατα... Ἤταν κάτι σὰν μανία αὐτό.

Ἔφαγε βιαστικά, ἔπειτα χωμένη ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, ἐκάθησε στὴ θέση της. Ἐκεῖ σκυφτή, ἀκίνητη, σχεδὸν χωρὶς συνείδηση γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω της ἄκουσε ὅλο τὸ ἔργο. Ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ σκηνή, τὴν κατετάραξε. Ποτὲ ἡ Λίλιαν δὲν ἦταν τόσον ὡραία. Ἡ ξανθιές της μποῦκλες, τὸ λεπτὸ προφίλ της, τὰ ὡραῖα εὔγραμμα μπράτσα της

Ἡ Σιμόνη, ἔξω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα, ἄκουε μ' ἀπλησία...

καὶ πρὸ πάντων τὰ μάθια της ποὺ ἀστραφταν ἀπὸ συγκρατημένο πάθος, τὴν ἔκαναν ἀκαταμάχητη. Τὸ ἀκροατήριο κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Ἡ ἐπιτυχία της ἔκλεξε θριαμβευτικὴ, καὶ τὸ ἔργο ἐτελείωσε μὲ μιὰ καταγίδα ἐπευφημιῶν. Ἡ Σιμόνη, σχεδὸν μισολιπόθυμη, καὶ συγγρόνως μεθυσμένη, ἀπὸ ἀπεσπάνεια καὶ πόνο, βγῆκε ἀπὸ τὸ θέατρο κλονισμένη. Κουμμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ἐνδόρευε τὴν ἔξοδο τῶν ἠθοποιῶν, διέκρινε τὸν ἄντρα της, ποὺ συνόδευε τὴν Λίλιαν καὶ τοὺς παρακολούθησε ἀπὸ μακρυά. Ἀκολουθοῦντας τοὺς, μπῆκε στὸ ἰδιο ξενοδοχεῖο καὶ ἔπασε ἐκεῖ ἕνα δωμάτιο, ὅπου κλειδώθηκε λίγη ὥρα.

Κάποιο γειτονικὸ ρολόγι χτύπησε μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τότε, χωρὶς νὰ ξέρῃ καὶ αὐτὴ καλὰ-καλὰ τί ἤθελε νὰ κάνῃ, βέβαιη τώρα πὼς ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε ἀπατήσαι, ἡ Σιμόνη κατευθύνθηκε ποὸς τὴν πόρτα τοῦ Λουσιέν. Τὴν ἐσάμωσε χωρὶς κανένα διστανμό! Ἤθελε νὰ μπῆ, νὰ ἐξηγηθῆ μαζί του καὶ νὰ φύγῃ. Μόλις ἔφθασε μπροὸς στὴν κλεισμένη πόρτα, σταμάτησε ἀπότομα. Σ' αὐτιά της ἔφθασε ἕνας θόρυβος φωνῶν: ἦσαν ἡ φωνὲς τῆς Λίλιαν καὶ τοῦ Λουσιέν. Ὥστε λοιπὸν ἔμενσν μαζί! Αὐτὸ ἦταν πάρα πολύ. Ἡ Σιμόνη ξέχασε κάθε ἐπαφύλαξη. Ἔσκυψε καὶ κυτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶδε τὴν ἔκανε νὰ κλονισθῆ. Καθισμένος σ' ἕνα φωτείγ, μὲ τὴν ράζη γυρισμενη καὶ μισοκρυμμένος ἀπὸ τὴν συνένοχό του, ὁ Λουσιὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ μέτωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς Λίλιαν, ποὺ ὀρθία τὸν ἐχάιδευε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα. Ἡ φτωχὴ Σιμόνη λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ μιὰ κραυγή. Μὰ ἡ φωνὲς ἀντίχησαν καὶ πάλι καὶ κράτησε κι' αὐτὴ τὴν ἀναπνοή της γιὰ νὰ μὴ τῆς διαφύγῃ οὔτε λέξις...

—Κλάψε, μικρό μου, κλάψε, ἔλεγε ἡ ἀντίζηλός της, αὐτὸ θὰ σοῦ κάνῃ καλό!... Ἐδῶ δὲν εἴμαστε πλέον στὸ θέατρο. Συλλογίσου πὼς εἶμαι σχεδὸν πενῆντα χρονῶν, καὶ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι ἡ μαμά σου... Ἐμπιστέψου σὲ μένα τὸν πόνο σου...

Ὁ ἄντρας της ἀνασήκωσε τὸ νεανικὸ μέτωπό του καὶ ἐτραύλισε:

—Εἶσαι καλή, Λίλιαν.. Σ' εὐχαριστῶ.... Πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσῃς, γιατὶ δὲν εἶμαι ἕνας εὐχάριστος σύντροφος... Μὰ εἶμαι τόσο λυπημένος ποὺ χωρίστηκα ἀπὸ τὴν Σιμόνη.... ποὺ πάντων ὅταν πάει καλὰ ἡ παράσταση...

Ἔτσι καὶ ἀπόψε....

—Πόσο τὴν ἀγαπᾶς! ἐψιθύρισε ἡ Λίλιαν...

—Θάθελα, νὰ τὴν εἶχα κοντά μου... Τί τὰ θέλεις, φτωχή μου φίλη; Ἴσως νὰ σοῦ φαίνεται αὐτὸ ἀναχρονισμός... Ὅμως τὴν λατρεύω τὴν γυναίκα μου... καὶ ὑποφέρω... ὑποφέρω... ποὺ δὲν τὴν βλέπω... ποὺ δὲν μποῶ νὰ τὴν σιλήσω....

Κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα... Ἀργὰ-ἀργὰ ἡ Λίλιαν ἐ-ανέλαβε:

—Τὸ ξέρω τί σημαίνει αὐτό... Κι' ἐγὼ ἔχω ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ ἀγάπη... στὴν ἡλικία σου... Μ' αὐτὸ τώρα ἀνίκει στὸ παρελθόν... Ἔλα, μικρό μου, εἶναι πολὺ ἀργά: πρέπει νὰ ἀναταυθῆς... Πές μου καληνύχτα... καὶ μὴν ξεχνᾶς πὼς θὰ θρίσκομα πάντοτε κοντά σου. Ἄμα θὰ πονῆς πολύ... καὶ θὰ θέλῃς νὰ κλαψῆς... Μιὰ γυναίκα ποὺ ἐγέρασε, δὲν τῆς μένει τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ παρὰ νὰ... παρηγορῆ....

Ὁ Λουσιὲν δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ πόνος του ναρκώθηκε κάτω ἀπὸ τὰ φιλικὰ τῆς λόγια. Τώρα, ξεχτένισε καὶ χωρὶς κοκκινάδα, ἡ Λίλιαν γτ' Ὀρμὺ παρουσιάσθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τοῦνο φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἔτσι ὅπως ἦταν στὴν πραγματικότητα. Μὲ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, μαγνταρισμένη καὶ στολισμένη, τὸ ἀγγελικό τῆς πρόσωπο μποροῦσε ἀκόμη νὰ δώσῃ τὴν παραίσθηση τῆς γεότητος. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ, τὸ πενιχρὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, δὲν ἦταν πια παρὰ μιὰ ἄκομψη γυναικούλα ποὺ ὁ πόνος ἑνὸς ἀντρὸς ξυτνοῦσε μέσα στὴ τὰ μητρικά της ἐνστικτα.

Ἡ Σιμόνη ἔξω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα ξετρελλαμένη ἄκουγε μ' ἀπληστία τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔδιδαν τὴν ζωή. Ὥστε εἶχε γελασθεῖ! Ὁ ἄντρας της τὴν ἀγαποῦσε πάντοτε! Ὁ ἐρμάτης ἐτελείωσε! Ἕνα κῦμα μετανοίας καὶ τυφερότητος λίγο ἔλειψε νὰ τὴν σήξῃ μέσα στὸ δωμάτιό της. Ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὰ χέρια τῆς Λίλιαν, νὰ χαιδέψῃ τὸν Λουσιέν. Τὸ πυρετώδες χέρι της ἄγγιξε τὸ πόμολο τῆς πόρτας... Μὰ κρατήθηκε.

Συλλογιστήκε, μέσα σὲ μιὰν ἀνελκμιτη τῆς λογικῆς, πὼς ἂν παρουσιαζόταυε ἔτσι ἐξάπυα, θὰ ὁμολογοῦσε τὴν ἀσωφία της, τὴν δυσπιστία της, τὴν ζήλεια της· θὰ χτυποῦσε τὸν Λουσιὲν μέσα στὴν ἀνεξοπόλισή του, θὰ τὸν προσέβαλλε, καὶ ἴσως-ἴσως θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα...

Τότε ὑποσυνείδητα μέσα στὴν σκοτεινὸ διάδρομο... Τὰ δάχτυλά της πετάξανε μέσα στὸ σκοτεινὸ ἕνα θερμὸ φιλὶ πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ ἀντρός της καὶ πολὺ σιγανὰ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, γιὰ νὰ τὴν διαφυλάξῃ ἀκόμη μιὰ ὥρα μέσα στὴν καρδιά της...

ΛΑΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΕΝΕΙΓ

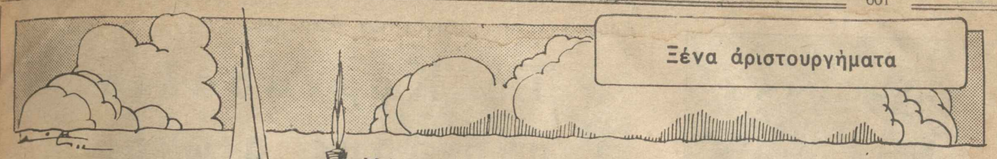

Ξένα ἀριστουργήματα

Μ' ἕνα ποὺ ἦταν πολὺ γνωστὸς στὰ θέατρα τῶν Βουλεβάρτων, ὁ Λουσιὲν Βεργὲ βρέθηκε ὑποχρεωμένος ἐκείνη τὴν χρονιά, νὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ τουρνὲ ἐπαρχιακή, ὀργανωμένη ἀπὸ κάποιο μεγάλο θίασο. Ἡ κρίσις, θλέπετε, δὲν ἤθελε νὰ φεισῆ οὔτε καὶ τοὺς ζὲν-πρεμιὲ!... Ἤταν μόλις εἰκοσιπέντε χρονῶν, καὶ ὅμως τὸ χτύπημα αὐτὸ τοῦ φάνηκε πάρα πολὺ σκληρό, σὰν μιὰ καταστροφή, καὶ ἀκόμη περισσότερο γιατὶ ἦταν παντοτεινὸς μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἐλάτρευε τὴν γυναίκα του, καὶ δὲν τὴν εἶχε ἀποχωριστῆ ποτὲ ὡς τότε! ... Ὡσότσο ἔπρεπε νὰ ζήσουν ἡ Σιμόνη ἐξ ἄλλου δὲν μποροῦσε νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν θίασο ἀπὸ πόλη σὲ πόλη.

Τὸ εἶχαν πάρει λοιπὸν ἀπόφασιν καὶ οἱ δυό καὶ μὲ θωρεὰ καρδιὰ ἐχωρίσθηκαν ἕνα πρωϊνὸ σ' ἕνα σταθμὸ ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ μιὰ μυρωδιὰ ὁμίχλη ποὺ μύριζε κάρβουνο.

Μόλις γύρισε σπίτι της ἡ Σιμόνη ἔκλαψε μ' ἀναφιλλητὰ· κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὸ γραφεῖο της, ὅπου ἔπιαγνε ἕνα πενιχρὸ μισθὸ δακτυλογράφου. Καὶ ἡ μοναχική ζωή, πένθιμη, καταβλιπτική, ἄρχισε πάλι γ' αὐτὴν, ἐνῷ ὁ Λουσιὲν ἐπανελάμβανε κάθε βράδυ, τὸ περίφημο ἔργο, ποὺ θάπρεπε νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ κοινὸ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ τουρνὲ θὰ διαρκοῦσε τέσσερες μῆνες, γ' αὐτὸ εἶχαν ὑποσχεθῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον νὰ γράφουν κάθε μέρα καὶ κρατοῦσαν τὸν λόγο τους. Τὸ βράδυ μέσα στὸ σιωπηλὸ ἀπαρτμάγ τους, ἡ Σιμόνη ρουφοῦσε κυριολεκτικῶς τ' ἀγαπημένα γράμματά του. ἀπαντοῦσε σ' αὐτά, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία, καὶ μὲ τὴν καρδιὰ φουσκωμένη ἀπὸ θλίψη. Κατόπιν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ δὲν τῆς κολλοῦσε ὕπνος. Παρακολουθοῦσε μὲ τὴ σκέψη τὴν ἄνρα της στὰ διάφορα παλκοσένικα. Παρευρέθηκε τόσες φορὲς στῆς πρόβες τοῦ ἔργου ποὺ τὸξερε σχεδὸν ἀπ' ἔξω καὶ ἐμάντευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, τὸ ξετύλιγμά του, τὸν διάλογο καὶ τὴν πλοκήν του.

Ἐν τούτοις κάθε βράδυ, καὶ σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα, μιὰ ἀλλόκοτη συοβλιὰ ἐλέγχῳξε τὴν σάρκα της. Συλλογιζόταυε πὼς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἄρχιζε ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Λουσιὲν καὶ τῆς συναδέλφου του τῆς ὡραίας Λιλιὰν γτ' Ὀρμύ, ποὺ θ' ἀρτιόταυε σὲ λιγάκα γεμάτη ἐγκατάλειψη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νεανικοῦ της ποὺ τὴν τρέλλαυνε μὲ τὴν πὸ ἠδονικὴ περιπτυχή του. Ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἦταν θεβαία καὶ τὰ μπράβο ξεσποῦσαν ἀκράτητα. Ὅμως ἡ Σιμόνη δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκεφθῆ πὼς ὁ χωρισμὸς εἶναι ἕνας κακὸς σημεῖωνος, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Λουσιὲν θὰ ἐχάβεινε κάθε βράδυ τὴν Λίλιαν γτ' Ὀρμύ, θὰ τεν ἴσως δυνατὸν νὰ αἰσθανθῆ στὸ τέλος κάποια συγκίνηση. Ὦ! Ἡ Σιμόνη δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὸ ἔντα της. Μὰ φοβόταυε τὸν ἀνικανοποίητο πόθο ποὺ παραλύει τὰ νεῦρα...

Ἡ Σιμόνη γελοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν ἀγόητη ζήλεια της καὶ προσπαθοῦσε κάθε φορὰ γιὰ τὴν ὑπερνίκησῃ. Τὰ γράμματα τοῦ Λουσιὲν ἐξακολουθοῦσαν μολαταῦτα νὰ εἶναι τρυφερά. Μὰ ἄν ἴσως πάλι κάτι τῆς ἔκουβε! Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἤξευρε τί ἔπρεπε νὰ πιστεψῆ. Ὧρες-ὧρες καταριόταυε τὴν ἀπιστία τῆς, μὰ σ' ἄλλες στιγμὲς πάλιν ἀνεγνώριζε πόσον ἦταν ἄδικη, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μποροῦσε νὰ ἐνδῆξῃ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε. Ἡ σκέψη αὐτὴ ἐκόντευε νὰ τῆς γίνῃ πάθος μονομανία, σχεδὸν μανία καταδιώξεως. Ἡ εἰκόνα τῆς Λίλιαν, ποὺ ἔγεροε ἡδονικὰ πάνω στὸν ὦμο τοῦ σιξίγου της, ἡ ὀπτασία τῶν ἀγκαλιῶν χειλιῶν τους, τὴν τυραννοῦσαν σὰν νὰ τὴν ἄγγιζαν πυρωμένα σίδερα.

Ἔκοψαν πὼς ἔχανε τὸν νοῦ της. Ἡ ἀβεβαιότης τὴν κατέτρωγε, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ εὐχεται νὰ γινόταυε κανένα ἀρῶμα ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τοὐλάχιστο τὴν γαλήνην τὴν ἠρεμόνησι καὶ τὰ δάκρυα. Μετὰ παρέλευσι δίλγων ἑβδομάδων, δὲν κρατοῦσε πιὰ. Ἀποφασισμένη νὰ μάθῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀλήθεια, ἐζήτησε μιὰ ἄδεια, μπῆκε σ' ἕνα τρένο, καὶ ἕνα γλωμὸ δειλινὸ ἀποβιβάσθηκε σὲ μιὰ πόλη τοῦ Βορρᾶ.

Ἡ Σιμόνη κατευθύνθηκε στὸ θέατρο καὶ κρυφὰ, ἐπῆρε μιὰ θέση. Μέσα στὴν ταραχή της, θέλησε πρῶτα νὰ δῆ τὸν Λουσιὲν στὴ σκηνὴ, προτοῦ παρουσιασθῆ μπροστά του. Τὸ φέρσιμο τῆς Λίλιαν θὰ τὴν πληροφοροῦσε ἴσως γιὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἂν ὑπέφερε πολύ, ἔ, λοιπὸν τότε! ... θὰ ἐξαφανιζόταυε πάλι... ἁπλούστατα... Ἤταν κάτι σὰν μανία αὐτό.

Ἔφαγε βιαστικά, ἔπειτα χωμένη ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, ἐκάθησε στὴ θέση της. Ἐκεῖ σκυφτή, ἀκίνητη, σχεδὸν χωρὶς συνείδηση γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω της ἄκουσε ὅλο τὸ ἔργο. Ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ σκηνή, τὴν κατετάραξε. Ποτὲ ἡ Λίλιαν δὲν ἦταν τόσον ὡραία. Ἡ ξανθιές της μποῦκλες, τὸ λεπτὸ προφίλ της, τὰ ὡραῖα εὔγραμμα μπράτσα της

Γύρω ἀπό τήν ἱστορία τῶν 'Απόκρεω

Τά Καρναβάλια ἀνά τούς αἰῶνας

Τρεῖς εὔθυμοι «Κουκουγέροι» -μασκαράδες- στήν Κέρκυρα.

Τή μονοτονία τῆς χρονιάς, τήν συνεχῆ καὶ κοπώδη ἐργασία, ἔρχονται ἀπό καιρὸ σὲ καιρὸ καὶ τὴν διακόπτουν ὡρισμένες περίοδοι ποὺ εἶναι ἀφιερωμένες στὴν ἀνάπαυση, στὴ ξεγνοιασιά, στὸ γλέντι. Ἡ ἐπογὲς αὐτὲς, ποὺ ἔχουν κατὰ καιόνα θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, εἶναι ἔτσι διανεμημένες ὥστε νὰ διαιροῦν τὸ ἔτος σὲ ἴσα χρονικὰ διαστήματα, γιὰ νὰ μπορῇ μιὰ ἐποχὴ ἀναπαύσεως νὰ διαδέχεται κανονικὰ μιὰν ἐποχὴ τακτικῆς ἐργασίας. Τῆς περιόδους αὐτὲς τῆς ὀνομάζουμε γιορτές, κ' ἔχουμε ἔτσι τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους, τὶς γιορτὲς τοῦ Πάσχα, κ' ἀκόμα (ἂν καὶ σήμερα δὲν συνηθίζονται πιά) τὶς γιορτὲς τῆς Παναγίας ἢ τοῦ Δεκαπενταυγούστου.

Κάθε τόπος καὶ κάθε λαὸς ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία σὲ μιὰ ἀπ' ὅλες τὶς παραπάνω γιορτές. Γιὰ μᾶς τοὺς Ρωμηοὺς, ἡ πιὸ ἐπίσημη εἶναι τὸ Πάσχα, ἡ ἐθνικὴ μας Λαμπρή. Γιὰ τοὺς περισσότερους Εὐρωπαίους τὰ Χριστούγεννα κατέχουν τὴν πρώτη θέση. Τέλος, γιὰ μερικοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, τὸ Δεκαπενταύγουστο ξεγωρίζει.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ λαοὶ εἶναι ἡ 'Απόκρης, τὰ χαρούμενα Καρναβάλια. Δὲν ὑπάρχει τόπος ὅπου νὰ μὴν ἑορτάζωνται τὰ Καρναβάλια μὲ τραγούδια, γλέντια καὶ χαρές. Καὶ εἰδικώτερα ἡ τρεῖς αὐτὲς ἑβδομάδες ποὺ προηγοῦνται τῆς μακρᾶς Νηστείας συμβολίζουν τὴν πιὸ χαρούμενη ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

Τό 'Ελληνικό Καρναβάλι

Στὴν 'Ελλάδα ἡ 'Απόκρης ἔχουν χάσει κάθε τοπικὸ χαρακτῆρα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς χορούς, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ἐορτασμὸς ἔχει κάποιο δικό του χρῶμα. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ συναντήσουμε τὸ γαϊτανάκι, τὴν

Μιὰ Ναπολιτάνα τῆς ἀνωτέρας τάξεως, τῆς ἐποχῆς τοῦ 1890, μασκαρεμένη ὅπως ἐσυνηθίζετο.

γκαστήλα, ποὺ κ' αὐτὰ τὰ ἔθιμα, καθαρὰ ἑλληνικά, κατήντησαν σήμερα... κερδοφόρες ἐπιχειρήσεις διαβολεμένων Ρωμηῶν!

Κι' ὅμως στὸν λαό, ποὺ ἔχει μείνει ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκῆς εἰσαγωγῆς ἔθιμα, διασώζονται ἀκόμα— ἢ διασώζονταν πρὸ ὀλίγου καιροῦ— ὁρισμένες τελετὲς ποὺ εἶναι γνήσια γεννήματα τῆς λαϊκῆς φαντασίας καὶ ἀπεμεινάρια παληῶν, παναρχαίων δοξασιῶν.

Ἔτσι, στὰ 1895, κάποιος ξένος περιηγητὴς παρακολούθησε στὴν Πύλο, τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς 'Αποκρηᾶς- τὴν ἑξῆς τελετὴ, ποὺ σήμερα πιὰ εἶναι τελείως ἄγνωστη! Σχηματίσθηκε μία διαδήλωσις ἡ ὁποία περιέφερε στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ἕνα τεράστιο μασκαρεμένο ἀντρείκελο, ξαπλωμένο σ' ἕνα φέρετρο. Μπροστὰ περπατοῦσε ἕνας ψεύτικος παπᾶς, μὲ μεγάλη κάταστρη γενειάδα. Δυὸ ἀλάνια κρατώντας ἀναμμένους δαυλούς, ἄνοιγαν τὸν δρόμο. Ἡ παρέλασις προσχωροῦσε στοὺς ἠχουσιμᾶς μελαγχολικῆς μουσικῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ μιὰ πίπιζα κ' ἕνα ταμπούρλο. Στὴν Πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἀνάψει μιὰ φωτιά, κ' ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ ψευτοπαπᾶς ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἕναν τρελλὸν ὀργιαστικὸ χορό. Ὅταν τελείωσεν ὁ χορὸς, ρίξαν τὸ ἀντρείκελο ποὺ παρίστανε τὸν Καρνάβαλο, στὴ φωτιὰ καὶ σέ λίγο ἔγινε στάχτη.

'Η καταγωγή τοῦ Καρναβαλιοῦ

Οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ θρησκειολογικὰ καὶ τὰ λαογραφικὰ ζητήματα, ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους καὶ στὶς τελετὲς ποὺ συνοδεύουν τὴς ἀπόκρης, ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς καμμιὰ πραγματικὰ ἱκανοποιητικὴ ἑρμηνεία δὲν ἔγει δοθῆ.

Ἡ περισσότερο διαδεδομένη γνώμη εἶναι ὅτι ἡ γιορτὲς -οῦ Καρναβαλιοῦ εἶναι ἀπομεινάρια παναρχαίων τελετῶν ποὺ ἐλάμβανον χώραν τὴν ἐποχὴ ποὺ τελείωνε ὁ χειμῶνας κ' ἀρχίζεν ἡ ἄνοιξις, ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ πρωτόγονοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι περίμεναν γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ χειμῶνας ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἦταν ἀρκετὰ φυσικὸ οἱ πουντιασμένοι καὶπεινα λέοι προπάτορές μας νὰ δέχονται μὲ ἐορτὲς καὶ χαρὲς τὴν ἀναχώρησή του..

Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστὸ ὅτι σ' ὅλα τὰ σύγχρονα καρναβάλια, παίζει τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον κάποιο ἀντρείκελο, ὁ περίφημος Καρνάβαλος, τὸν ὁποῖον περιφέρουν στοὺς δρόμους. Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Καρνάβαλος, γιατὶ τὸν δημιούργησε ἡ λαϊκὴ ψυχή, τί συμβολίζει τέλος πάντων; Κ' αὐτὸ ἀκόμα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνεξιγνίαστα προβλήματα τῆς λαογραφίας. Πολλοὶ διατείνονται ὅτι ὁ Καρνάβαλος συμβολίζει τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι κοροϊδεύουν καὶ καταστρέφουν. Ἄλλοι πάλι ὑποστηρίζουν τὴν γνώμη ὅτι ὁ Καρνάβαλος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ σημερινὸς ἐκπρόσωπος κάποιου μυθικοῦ ἥρωος, ποὺ γίνηκε διάσημος γιὰ τὰ πολλὰ του κατορθώματα. Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Ἄγνωστο.

Τά διάφορα ἀποκρηάτικα ἔθιμα

Ὅλοι μας ἔχουμε ἀκουστὰ τὰ διάσημα καρναβάλια τῆς Νίκαιας, ποὺ θεωροῦνται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικώτερα γεγονότα ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Στὸν παράδεισον αὐτὸν τῶν λαϊκοδιῶν, ἡ 'Αποκρηὲς γίνονται μιὰ πάνδημη ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποία βασιλεύει ἕνα τρελλὸ κέφι. Ἑκατοντάδες τεραστίων ἀνδρεικέλων περιφέρονται μὲ χαρές, τραγούδια καὶ χορεύουν ἀνάμεσα στὴν πόλη. Στὸ τέλος τοῦ ἑορασμοῦ τὰ ἀντρείκελα αὐτὰ ἢ καίονται ἢ... εἶναι φιαγμένα σὰν ἀερόστατα καὶ γεμίζουν ὑδρογόνο—ἀφίνονται ν' ἀνέβουν ψηλὰ, ὅπου τεράστια καὶ τερατώδη πουλιά. Τὸ καρνάβαλο τοῦ Νίτσας ἔχει πάρει μορφὴ ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἐμπορική, καὶ γι' αὐτὸ ἔχει χάσει πολλὰ ἀπὸ τὴς πηγαῖες λαϊκὲς ἐκδηλώσεις.

'Η Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρείᾳ του, παρελαύνει κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Κολωνίας.

Πολὺ πιὸ ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ καρνάβαλια ὅπως ἑορτάζονται σὲ διαφόρους τόπους, μὲ τὰ τοπικὰ ἔθιμα ἀπαλλαγμένα ἀπὸ κάθε ξενικὴ ἐπιρροή.

Τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς 'Αποκρηᾶς ἐπὶ γιὰ τοὺς Καθολικοὺς εἶναι ἡ Τρίτη ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν δική μας Καθαρὴ Δευτέρα. Ἐκεῖ τάξεψα σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἰταλίας τὸ Κάρναβάλι. Τὸ κυριώτερο μέρος τῆς ἑορτῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἑξῆς τελετὴ: στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, πάνω σ' ἕνα γιλιοστολισμένο ἁρμα ποὺ τὸ σέρνουν τέσσερα ἄλογα γεμάτα κορδέλλες καὶ μπαλλιμπίλια, εἶναι στημένο ἕνα τεράστιο ἀντρείκελο, πέντε μέτρα ὑψηλὸ ποὺ ἔχει ἕνα πρόσωπο ροδοκόκκινο καὶ γελαστό, καμωμένο ἀπὸ στόκο. Φορεῖ ἕνα ζευγάρι τεράστιες μπότες, ἔχει στὸ κεφάλι μιὰ φαρδιὰ κεδένια περικεφαλαία, κ' εἶναι κοπανισμένο σ' ἕνα πολύχρωμο παγωφόρι ποὺ στολίζεται ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀλλόκοτες ἐπιγραφές. Τὸ ἀριστερό του χέρι ἀκουμπᾶ στὴν φαρδιὰ ἐνῦ, χάρις σ' ἕνα σχοινὶ ποὺ τὸ διευθύνει ἕνας ποιος ἄνθρωπος, κουνᾷ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸ δεξί του χέρι, γαιρετώντας ἔτσι τὰ πλήθη. Ὅλος ὁ λαὸς ἀκολουθεῖ τὸ κάρο μὲ τὴν Καρνάβαλο, χορεύοντας ἕνα τρελλὸ χορό, ἐνῶ τωμένοι οἱ πλούσιοι μὲ τοὺς φτωχοὺς ἀγκαλιασμένοι οἱ πλούσιοι μὲ τοὺς φτωχοὺς, ὅλοι γενεῖς μὲ τοὺς ἀλῆτες. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ καθένας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κρατᾷ στὸ χέρι ἕνα... τεράστιο φύλλο φραγκοσυκιᾶς! Ὁποιοσδήποτε δὲν ἔχει τέτοιο φύλλο διώχνεται μὲ κλωτσιὲς ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ τελετή.

'Αποκρηὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος: 'Αποκρηάτικο ἅρμα ποὺ παρήλασεν στὴν Βομβέργη τῆς Γερμανίας τὸ 1837.
('Από παλιὰ λιθογραφία)

Νομάρχαι πού ὑποκλίνονται μπροστά στόν Καρνάβαλο!

Ἀφοῦ τελειώσει ἡ παρέλασις, τὸ κάρο μὲ τὸν καρνάβαλο φτάνει μπροστὰ στὴν Νομαρχία. Τότε ὅλοι σιωποῦν καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὸ τελευταῖο μέρος τῆς τελετῆς: κατεβαίνει ὁ νομάρχης μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐπισήμους, κ' ἔρχονται νὰ ὑποκλιθοῦν μπροστὰ στὸ γελοῖο ἀνδρείκελο καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ σέβη των! Ἀμέσως κατόπιν ἀρχίζουν νὰ παιανίζουν τὸν ὕμνο τοῦ Καρναβαλιοῦ, καὶ ὅταν τελειώσει καὶ αὐτός, ἀρχίζει ὁ κοσμάκης νὰ χτυπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὰ φύλλα τῆς φραγκοσυκιᾶς καὶ τεράστιες φοῦσκες! Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ μέχρις ὅτου φανοῦν ἀρκετὰ κάρρα μὲ βαρέλια κρασιοῦ, ποὺ τὰ διαθέτει ὁ δῆμος! Μιὰ ἐμιμορία ἀπὸ ἀστυφύλακες δὲν ἔχουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ κεροῦν τὸν κόσμο ποὺ σκοτώνεται γιὰ νὰ μὴ γάσῃ τὴν μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία νὰ μεθύσῃ εἰς βάρος τοῦ δημοσιοῦ προϋπολογισμοῦ!

Ὅταν πιὰ τὸ γλέντι ἀνάψῃ γιὰ καλά, ὅταν ἀρχίσουν τὰ τραγούδια, ἡ βιολιὲς, ἡ βλαστήμες καὶ τὰ τσακώματα μὲ τὴς φαλτσέτες στὸ χέρι, τότε ὁδηγεῖται τὸ ἀντρείκελο στὴ μέσῃ τῆς πλατείας καὶ γυμνώνεται ἀπὸ τὰ φορέματά του. Ξαπλώνουν τὸν Καρνάβαλο πάνω σὲ μιὰ ἁρμαθιὰ ἀπὸ ξηρὰ ξύλα, τὸν περιχύνουν μὲ οἰνόπνευμα καὶ μὲ πετρέλαιο, καὶ τοῦ βάζουν φωτιά! Ὁ πρὸ μερικῶν στιγμῶν βασιλιᾶς τῆς ἑορτῆς ἀρχίζει νὰ καίεται, κ' οἱ θεατὲς ἀρχίζουν ὅλοι μαζὶ νὰ τραγουδοῦν τὸν ὕμνο τοῦ καρναβαλιοῦ. Ὅταν τελειώσῃ τὸ τραγοῦδι ρίχνουν ὅλοι στὴν φωτιὰ τὰ φύλλα τῆς φραγκοσυκιᾶς, κ' ἐλεύθεροι πιὰ ἀπὸ κάθε φροντίδα, πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα στὸν χορό!

Ἡ 'Αποκρηὰ τελείωσε. Τώρα θ' ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη Νηστεία...

Ἡ 'Αθηναϊκὴ γκαμήλα ἔχει.. ἐγκλιματισθῆ καὶ στὸ Λονδῖνο. Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι αὐτοῦ ἐπιβαίνει αὐτοκινήτου, γιατὶ ὡς φαίνεται, δὲν... στέκει καλὰ στὰ πόδια της. Πολὺ ἐγκληματικὸς ἐγκλιματισμὸς ἀλήθεια!

Ἐκλεκτοί στίχοι

Λησμονημένο παραμύθι

Εἶπε νὰ μοῦ πῇ τὸ παραμύθι
τὸ παλιό, ποὺ ἀλησμονήθη,
κ' ἔσκυψε κ' ἀνανοήθη, σὰ γρηούλα,
μ' ἄνθια στὴ μορφή, μῆλα στὰ στήθη
ἑκατὸ χρονῶν παιδούλα,
κ' ἄρχισε τὸ παραμύθι:

* * *

«Μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρό, ἕνα παλληκάρι,
βασιλιᾶ παιδὶ καὶ ρήγισσας κομάρι,
μιὰ παιδούλα ἀγάπησε, καλὴ ὥρα
ὅπως ἀγαποῦν καὶ τώρα...»
— Ὅπως ἀγαποῦν καὶ τώρα.

* * *

Κι' ἤτανε φτωχιὰ ἡ παιδούλα, μὰ εἶχε βιό της
κάλλη καὶ δροσιὲς στὸ μερδικό της
κι' ἡ ἀγάπη εἶνε τυφλὴ, καλὴ ὥρα
σαν καὶ πάντα, σὰν καὶ τώρα
-- Σὰν καὶ πάντα, σὰν καὶ τώρα.

* * *

Καὶ τὸ βασιλόπουλο ἕνα βράδυ
τὴν ἀγκάλιασε τρελλὰ μέσ' στὸ σκοτάδι
καὶ τὴ φίλησε γλυκά, καλὴ ὥρα
ποιὸς τὸ ξέρει! σὰν καὶ τώρα...
—Ποιὸς τὸ ξέρει! σὰν καὶ τώρα.

* * *

Τὴν κορώνα του τῆς βάζει στὸ κεφάλι
καὶ τὰ στήθια τῆς τὰ κάνει προσκεφάλι
καὶ τῆς λέει λόγια γλυκὰ κ' ἀκόμα
ὅσα λὲν στόμα μὲ στόμα...
—Ὅσα λὲν στόμα μὲ στόμα.

* * *

—Κ' ὕστερα, πῶς νὰ σ' τὸ πῶ, καλέ μου;
Κι' ὕστερα... Τὸ ξέχασα γλυκέ μου,
τὸ παλιὸ τὸ παραμύθι....
—Κι' ἂν τὸ ξέχασες, τὸ ξέρουν τζάκα-τζάκα,
ρώτα νὰ σ' τὸ ποῦν τὰ περιστέρια,
ρώτα νὰ σ' τὸ μάθουν τὰ τρυγόνια,
νὰ σ' τὸ κελαϊδήσουνε τ' ἀηδόνια...
Κι' ὕστερα λησμόνα το, ποὺ ἀλησμονήθη!
Κι' ἡ ζωή μας καὶ ἡ ἀγάπη παραμύθι.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

('Απ' τῆς «'Αγάπες»)

'Ιστορικὰ 'Ανέκδοτα

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΣΕΝΑ

Λίγο πρὶν ἀπὸ κάποια μάχη εἶπαν στὸν στρατηγὸ τοῦ Ναπολέοντος Μασσενά, ποὺ εἶχε παρατάξει δυὸ χιλιάδες ἄνδρας ἐναντίον τριάντα χιλιάδων ἐπερχομένων Ρώσσων:

—Ὁ ἐχθρὸς ἦρθε πολὺ κοντά μας, στρατηγέ.

—Πέστε καλλίτερα ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε κοντὰ σ' αὐτὸν, ἀπάντησε ὁ Μασσενά.

Πράγματι ἔδωσε τὴν μάχη καὶ κατόρθωσε ν' ἀντιπαραταχθῆ, μέχρις ὅτου ἔλαβε ἐπαρκεῖς ἐνισχύσεις καὶ νίκησε.

Η ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΛΕΡΜΠ.

Ἕνας ζητιᾶνος ζήτησε κάποτε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν Μαλέρμπ, λέγοντας ὅτι θὰ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ ὑπὲρ αὐτοῦ.

—Δυστυχισμένε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαλέρμπ. Τί μέσα ἔχεις ἐσὺ στὸ Θεό, ποὺ σ' ἄφησε νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας, ὅπως πεθαίνεις!

ΤΟ ΗΘΕΛΕ!

Κάποτε, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ περιφήμου Καρόλου Ρισσέ, καθηγητοῦ τῶν Μεταψυχικῶν ἐρευνῶν στὴν Σορβόνη, γινόταν μεγάλη συζήτησις γιὰ τὴν μετεμψύχωση τοῦ ἀνθρώπου.

—Θυμοῦμαι πράγματι, κύριοι, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς συζητούντας, γιὰ μὰ πειράξῃ τὸν Ρισσὲ, πῶς σὲ μιὰ προηγουμένη μου ζωὴ ἤμουν ὁ χρυσοῦς μόσχος...

—Δὲν ἐχάσατε τώρα παρὰ τὸ χρύσωμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρισσέ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΗ

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Ζουανθίλ ἦταν ὀνομαστὸς γιὰ τὴν φιλαργυρία του. Μιὰ μέρα, ποὺ ἔγινε κάποιος ἔρανος, ἀναγκάστηκε νὰ δώσῃ τὸν ὀβολόν του, ἐπειδὴ ἦσαν παρόντες καὶ ἄλλοι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ἐνεργῶν τὸν ἔρανο τοῦ ζήτησε καὶ πάλι νὰ δώσῃ ὅ,τι προαιρεῖται.

Στὴ βεβαίωσί του ὅτι ἔδωσεν ἤδη, ὁ συλλέκτης τῶν χρημάτων ἀπάντησε:

—Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδα.

—Ἔγώ, παρετήρησε τότε κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς παριστάμενους, τὸ εἶδα ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀκόμη.

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ

Ὁ Λουδοβίκος 14ος κάποτε εἶχε ἐκδηλώσει στὸν Δούκα ντ' Ἀντὲν τὴν δυσφορία του γιὰ τὴν ἀντιαισθητικὴ ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε κάποιο τμῆμα τοῦ δάσους τοῦ Φονταινεμπλό. Ὁ περίφημος αὐλοκόλαξ, γιὰ νὰ προκαλέσῃ μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξῃ στὸν ἡγεμόνα του, διέταξε κ' ἔκοψαν ἀπὸ τὴς ρίζες ὅλα τὰ δένδρα τοῦ τμήματος ἐκείνου, τὰ ἄφησε δὲ μὲ τρόπο ὥστε μόλις νὰ στέκωνται δρθά. Ἀπὸ τὸν κορμὸ κάθε δένδρου εἶχε δεθῆ ἕνα μικρὸ σχοινί, μέσα δὲ στὸ δάσος εἶχε κρυφῆ ὁ πληθυὸς δοὺξ περὶ τοὺς χιλίους ἀνθρώπους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τραβήξῃ ὁ καθένας, ὅταν θ' ἀκουε τὸ σύνθημα, ἀπὸ ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ πέσουν.

Ἀφοῦ ἑτοιμάσε τὴν σκηνοθεσία αὐτὴ ὁ Ντ' Ἀντὲν συνώδευσε τὸν βασιλιὰ στὸν συνηθισμένο του περίπατο στὸ δάσος. Τότε μὲ τρόπο ἔσπρωξε τὴν συζήτησι στὸ ἀντιαισθητικὸ ἐκεῖνο τμῆμα ποὺ ἐξενευρίζε τὸν Λουδοβίκο.

—Ἀ, ἔκαμε ὁ Βασιλεὺς εἶνε ἀπαίσια αὐτὰ τὰ δένδρα.

—Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε, Μεγαλειότατε, εἶπε τότε μὲ χαμόγελο ὁ Δοὺξ, καὶ τὰ δένδρα αὐτὰ, ποὺ σᾶς ἐνοχλοῦν, θὰ πέσουν ἀμέσως στὴ γῆ...

—Ἀν πρόκειται νὰ πέσουν ἀμέσως, τὸ διατάσσω!

Ὁ Δοὺξ ἔδγαλε μιὰ σφυρίχτρα ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἐσφύριξε καὶ ὡς διὰ μαγείας ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπερήφανα δένδρα ἐσωριάσθηκαν μὲ μᾶς στὴ γῆ.

Ἡ δοκίσσα ντὲ Μπουργκὸν ποὺ ἔνοιωσε κάποια ἐλαφρὰ τρομάρα ἀπὸ τὸ «θαῦμα» ἐφώναξε τότε

—Θεέ μου! Ἂν ὁ Βασιλεὺς ἔζητοῦσε τὰ κεφάλια μας, ὁ Ντ' Ἀντὲν θὰ τὰκανε νὰ πέσουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο!...

Χέρμπερτ - Τζώρτζ Ούελς

Ὁ πλουσιώτερος συγγραφεύς. - Ὁραματιστής καὶ προφήτης. - Τὸ μυθιστορηματικό ἔργο του.

Τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος στάθηκε γιὰ τὴν ἀγγλικὴ λογοτεχνία μιὰ ἐποχὴ μεταβατική. Ἡ πουριτανικὴ μοσφὴ τῆς βασιλείας τῆς Βικτωρίας συναντᾶται καὶ στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου. Τὸ μεγάλο ὄνομα τοῦ Ντίκενς ἐπεκράτησε κάθε προσπάθεια καινούργια, κι' ἡ ντικενσιακὴ παράδοσις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μόνη γνώμη.

Κατὰ τὸ 1890 δημιουργήθηκε κάποια κίνησις μὲ σκοπὸ τὴν ἀνασοπὴ τῶν καθιερωμένων ἀξιῶν, ἢ μᾶλλον τὴν ἀπολύτωση τῆς νέας γενεᾶς ἀπὸ τὴν στείρα μακαριότητα τῆς δικτωριανῆς ἐποχῆς. Τὸ περιοδικὸ «Ἐπιθεώρησις τοῦ Σαββάτου» φιλοξένησε τὴν συναστισμένη ἐργασία τῶν νέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀμέσως ξεχώισαν ὁ Ρύντγιαρ Κίπλιγκ, ὁ Τζώρτζ—Μπέρναρ Σῶ κι' ὁ Χέρμπερτ—Τζώρτζ Ούέλς.

Ὁ Ούέλς, ποὺ σήμερα θεωρεῖται ὡς ὁ πλουσιώτερος συγγραφεὺς τοῦ κόσμου, γεννήθηκε στὰ 1866 ἀπὸ οἰκογένεια φτωχική· ὁ πατέρας του ἦταν ἐπαγγελματίας παίκτης Κρίκετ, τοῦ ἐθνικοῦ σπόρ τῶν Ἄγγλων. Στὴν ἀρχὴ, ἐργάσθηκεν ὡς ὑπάλληλος ὑφασματοπωλείου γιὰ νὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴς σπουδές του στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπεφοίτησε στὰ 1888 μὲ τὸ πτυχίο βιολογίας. Στὰ 1893, ὄντας καθηγητής, δημοσίευσε δύο καλαῖς ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ἕνα «Ἐγχειρίδιο Βιολογίας» καὶ μιὰ μελέτη «Περὶ Φυσιογραφίας».

Δὲν περιωρίσθηκε ὅμως στὴν μελέτη τῶν προβλημάτων τοῦ κλάδου του ἀλλὰ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ πλουτίσῃ ὅσο ἦταν δυνατὸν περισσότερο τὴς ἐγκυκλοπαιδικές του γνώσεις καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτούμενη μόρφωση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐξαιρετικῆς του εὐφυΐας. Ἐν τῷ μεταξὺ δημοσιογραφοῦσε, καὶ στὰ 1893 πάλι, ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτο καθαρὰ λογοτεχνικό του ἔργο, τὴς «Ἐκλεκτὲς ὁμιλίες μ' ἕνα Θεῖο».

«Ἡ Μηχανὴ ποὺ τρέχει στὸν χρόνο» κυκλοφόρησε δυὸ χρόνια ἀργότερα καὶ σημείωσε μοναδικὴ ἐπιτυχία στὰ ἐκδοτικὰ χρονικά. Τὸ ἔργο αὐτὸ μεταφράσθηκε ἄμεσως σὲ εἴκοσι τέσσερις γλῶσσες κι' ὁ Ούέλς ἔγινε διάσημος. Μαζὶ μὲ τὴν δόξα ἦλθαν καὶ τὰ πλούτη, κι' ἔτσι μπόρεσε ν' ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικὰ στὴν λογοτεχνία, ἐξακολουθώντας τὴς βιολογικές του μελέτες γιὰ ἀτομική του εὐχαρίστηση.

«Ἡ Μηχανὴ ποὺ τρέχει στὸν χρόνο», ποὺ ἐδόξασε τὸν Ούέλς σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐννέα ἐτῶν, περιέχει κιόλας ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκείνα ποὺ θὰ χαρακτηρίσουν τὸ κατοπινό του ἔργο καὶ θὰ τὸ ταξινομήσουν σαν ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα τῆς ἐποχῆς μας. Πλαΐ στὸ ἀδρό, ρεαλιστικό του ὕφος, φουντώνει μιὰ ὀργιαστικὴ φαντασία ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ καὶ ποὺ ὅμως πάντοτε πειθαγωγεῖ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς λογικῆς. Ἡ θεωρητικὴ του μόρφωσις τὸν κάνει ν' ἀκολουθῇ τὴν ἀναλυτικὴ μέθοδο κι' ἐμπνέει τὸν ρεαλισμὸ τῆς τέχνης του.

Ἡ ἐργασία τοῦ Ούέλς μπορεῖ νὰ διαιρεθῇ σὲ δυὸ μεγάλα τμήματα: τὸ πρῶτο—καὶ τὸ σημαντικώτερο— περιλαμβάνει τὰ μυθιστορήματα ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν φαντασία καὶ ποὺ ἀπεικονίζουν τοὺς διάφορους σταθμοὺς τῆς μελλοντικῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ συνηθισμένα ρομάντζα ποὺ ἀντλοῦν τὰ θέματά τους ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ καὶ τὴν παραδεδεγμένη πραγματικότητα.

Στὴν δεύτερη αὐτὴ κατηγορία περιλαμβάνονται τὰ ἑξῆς ἔργα: «Ὁ Ἔρως κι' ὁ κ. Λιονισάω» ποὺ κυκλοφόρησε στὰ 1900, ἡ «Ἄννα—Βερόνικα» (1909) ὁ «Νέος Μακιαβέλης» (1911), ὁ «Γάμος» (1912), ἡ «Ἰωάννα καὶ ὁ Πέτρος» (1918), ὁ Πατέρας τῆς Ἀλβέρτας—Κριστίνας» (1922) καὶ μερικὲς συλλογὲς διηγημάτων.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τῆς σειρᾶς αὐτῆς, πρέπει νὰ ἀναφερθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίφημη «Μηχανὴ ποὺ τρέχει στὸν χρόνο», καὶ τὰ ἑξῆς μυθιστορήματα: «Ὁ ἄφραστος ἄνθρωπος», «Οἱ πρῶτοι τῆς Τύχης», «Ἡ κυρὰ τῆς θάλασσας» «Ἄνθρωποι σὰν Θεοί», «Ὅταν ὁ κοιμισμένος ξυπνήσῃ», «Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι στὴ σελήνη», «Ἡ γύφα τῶν τυφλῶν» «Τὸ ὄνειρο», «Ὁ κόσμος ἐλευθερωμένος», «Μιὰ μοντέρνα οὐτοπία», «Τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα πράγματα», «Ἡ ποινὴ τῶν Θεῶν», «Τὸ μέλλον στὴν Ἀμερική», «Τῆς ἡμέρας ποὺ φάνηκεν ὁ κωμήτης», «Δώδεκα ἱστορίες κι' ἕνα ὄνειρο», «Ἐν τῷ μεταξύ». «Ὁ Κόσμος τοῦ Οὐίλλιαμ Κλῆσολντ», «Τὰ μυστικὰ μέσα τῆς καρδιᾶς» «Παραμύθια τοῦ διαστήματος καὶ τοῦ χρόνου», «Καινούργιος Κόσμος στὴ θέση τῶν Παλῶν». «Ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ γίγνεσθαι», «Ὁ Βασιλιᾶς ποὺ ἦταν βασιλιάς», «Ἡ ἀσφάλεια φωτιά», «Ἡ δικτατορία τοῦ κυρίου Πάγραμ».

Χέρμπερτ-Τζώρτζ-Ούέλς.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν τόσο γόνιμη παραγωγὴ ποὺ ποτέ, ἢ σχεδὸν ποτέ, δὲν ἀναπτύσσεται εἰς ὕψος τῆς ποιότητος τοῦ ἔργου, πρέπει νὰ δάλουμε σὲ ὁλότελα ξεχωριστὴ θέση τὰ ρσία παρακάτω μυθιστορήματα ποὺ σημείωσαν τεραστία ἐπιτυχία στὸ παγκόσμιο κοινό: «Ὁ πόλεμος τῶν κόσμων», «Ὁ πόλεμος στὸν Ἀέρα», καὶ «Τὸ νησὶ τοῦ γιατροῦ Μορώ».

Ὁ «Πόλεμος τῶν Κόσμων», βιβλίο πιὸ ἐντυπωσιακὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο, ἔχει γιὰ θέμα τὴν κατάκτηση τῆς Γῆς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως. Τὸ πρωτότυπο —γιὰ τὴν λογοτεχνία τοὐλάχιστον—αὐτὸ θέμα δίνει τὴν εὐκαιρία στὸν Ούέλς ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ νὰ περιγράψῃ ρεαλιστικώτερα καὶ νὰ καταπληκτικὰ ἀληθοφάνεια τὴν σύγκρουση δύο πολιτισμῶν, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ καυτηριάσῃ, μὲ τὸ ἰδιάτερο ἐκείνο ἐγγλέζικο χιοῦμορ, τὸ φιλοπόλεμο μέρος τῶν ἀξιολύπητων στὴν ἀδυναμία τους καὶ στὴν ἀναίδειά τους κατοίκων τῆς γῆς. Ἡ σύραξις μεταξὺ τῶν πλανητῶν ἀποκορυφοῦται στὸν «Πόλεμο στὸν ἀέρα», ὅπου συντελεῖται ἡ κατ--ρ--ή τοῦ γήινου πολιτισμοῦ κι' ὅπου ὁ Ούέλς προείδε καὶ ἐπροφήτευσε μερικὰ ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ὅπλα ποὺ γρησιμοποιήθηκαν κατὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο.

«Τὸ νησὶ τοῦ γιατροῦ Μορώ» πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀριστοσυγγραμματικώτερο ρομάντζο τοῦ Ούέλς. Πρόκειται γιὰ ἕνα θέμα ἐπικοῦ μεγαλείου: Σὲ κάποιο γειτονικὸ νησὶ τῆς Ὠκεανίας ἕνας περίεργος παρεφιλόσοφος ἐπιδίδεται σὲ μυστηριώδη πειράματα ποὺ ἔχουν γιὰ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀνθρώπων ἀπὸ ζῶα.

Ἡ τερατώδης αὐτὴ κοσμογονία ἀποτελεῖ μιὰ παρωδία τῆς Δημιουργίας τόσο τραγική, κι' ὅμως τόσο ἀληθινή, ποὺ καὶ μόνο γιὰ τὴν σύλληψή της τὸ ὄνομα τοῦ Ούέλς θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἐπαχθῇ.

Κανένας συγγραφεὺς δὲν ὑπῆρξε περισσότερο προφητικὸς καὶ ὁραματιστὴς ἀπὸ τὸν Ούέλς. Κι' εἶναι ἐντελῶς ἀστεία ἡ συγγνεια τὴν ὁποία πολλοὶ θέλησαν νὰ ἀνεύρουν μεταξὺ Ούέλς καὶ Ἰουλίου Βέρν. Λιμοὶς νὰ θελήσῃ κανένας νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξία τοῦ Βέρν ὡς εὐχαριστου μυθοπλάσου, καταλληλότατου γιὰ τὴν νεανικὴ ἡλικία, ὡς ἐκλαϊκευτοῦ ὡρισμένων ἐπιστημονικῶν καὶ εἰδικώτερα γεωγραφικῶν γνώσεων, δὲν μπορεῖ νὰ παραβάλῃ τὸν ρηχότατο κι ἐντελῶς ἐπιφανειακὸ γάλλο ἐπιφυλλιδογράφο μὲ τὸν βαθὺ, βαθύτατο Ούέλς.

Ὁραματιστὴς καὶ προφήτης, ὁ Ούέλς ἔχει ἄλλο παρὰ κυνηγᾷ οὐτοπίες καὶ χιμαῖρες. Ἔχουν πῆ γι' αὐτὸν ὅτι «τὰ ἴγε ἅλα ποοβλέψει καὶ ὅλα προείπει». Κι' ἔτσι εἶναι. Στὴν ἀρχὴ ἀρκέσθηκε σύμφωνα μὲ τὴν θεωρητικὴ μέθοδο τοῦ βιολόγου, νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ. Ὕστερα ὅμως, ἀφοῦ συνέλαβε τὴν παγιαστικότητα ὅπως εἶναι, ἐμάντευσε τὶς δυνατότητές της ποοέβλεψε τὴν πιθανή της ἐξέλιξη, κι' ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο παοὸν ὁ ποοφήτης αὐτὸς εἰλάτευσε, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς λογικῆς τὸ μέλλον.

Ἔτσι, στὰ 1900, ἐδημοσίευσε σ' ἕνα περιοδικὸ μιὰ σειρὰ δώδεκα ἄρθρων ὅπου ρωοιζιόμενος στὸ ἐπίπεδο τῆς πραγματικότητος, προεμάντευε τὴν ἐξέλιξη ὡρισμένων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων. Καὶ μερικανείς πραγματικὰ ἐκπληκτος. Ὅταν ἀνέγοντας σήμερα τὸν τόμο ὅπου συνεκέντωσε τὰ ἄρθρα αὐτά, βλέπει ἐκπληρωμένες τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς ποοφητεῖες του στές.

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὀξυδέρκεια τοῦ Ούέλς τὸν ἔκανε νὰ πάοῃ θέση καὶ νὰ γρωματισθῇ στὸ πεδίο τῶν κοινωνικῶν ποοβλημάτων. Ἀπὸ μιὰ ἀπασχόληση τέτοιας μορφῆς γεννήθηκε τὸ περίφημο τοῦ συνθετικὸ ἔργο «Διάγραμμα τῆς Ἱστορίας» ποὺ συνήντησε τόσους θαυμαστὲς ὅσους καὶ ἐπικριτές, καὶ ποὺ σὰν ἔργο δογματικὸ, ποοσφέρει καὶ πολλὰ πράγματα στὴν ἐξέλιξη τοῦ Ούέλς ὡς λογοτέχνου... Ἡ Γέγνη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸν δογματισμό. Ἀλλὰ αὐτό, ὅπως θέλγε ὁ Κίπλιγκ, εἶναι ἄλλη ἱστορία...

Α. Π.

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Ἀποκρηάτικη περιπέτεια

Ἀντουὰν ντὲ Κουρσόν

Σεῖς! φώναξε ἡ νέα γυναίκα μὲ πνιγμένη φωνή!

Ἐδῶ καὶ λίγα λεπτὰ ἡ Ζιλιμπέρτα εἶχε τὸ δυσάρεστο αἴσθημα πὼς τὴν παρακολουθοῦν. Ἀπὸ τὸ ὀρθάνοικτο παράθυρο ἔμπαινε στὸ δωμάτιο ὁ μισοσβολημένος ἀέρας τῆς Μεσογείου, φέροντας μαζί του τὸν μακρυνὸ θόρυβο τοῦ πλήθους, ποὺ γόρευε ὑπὸ τοὺς ἤχους ποὺ σκόρπιζαν ἀμέτρητες λογήστρες: Καρναβάλια στὴ Νίκαια.

Μέσα σὲ κεῖνο τὸν συνωστισμὸ εἶχε τάχα ζητήσει τὴν περιπέτεια, τὴν λησμονιὰ ἢ μήπως τὸν ἔρωα; Τὸ βράδυ εἶχε πεσάσει μέσα σὲ μιὰν ὄμορφη παραζάλη. Κάμποσες ἀξέχνιαστες, εὐχάριστες ὧρες. Δεῖπνο στὸ Καζίνο κι' ὕστερα ἕνας περίπατος μὲ τὴν παρέα τῶν φίλων της. Ἀλλὰ στὴν πλατεῖα, Μασσενὰ τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν συντροφιά της. Γύρω της ωγιάζε τὸ γέλιο, ὁ γοῦρος, τὸ τραγοῦδι... Ἡ ἀνεπιτήδευτη χαρά, ἡ εἰλικρινὴς εὐθυμία ἔσπρωχναν στὸν πόθο, στὴν ἀμαρτία.

Καταδωκαομένη ἀπὸ ἕνα ντόμινο, ἀναγκάσθηκε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Πῆγε κι' ἀκούμπησε στὸ πέτρινο πεζούλι τοῦ μώλου. Τότε μιὰ σκιὰ ἔσκυψε πάνω της. Μιὰν ἀνδρικὴ φωνὴ ἄκουσε νὰ τῆς λέῃ: «Ἔλατε! Ἀπόψε ὁ κόσμος γλεντᾶ. Ἀπόψε κυριαρχεῖ ἡ τοέλλα!» Γύρισε σαστισμένη. Ἦταν τὸ ντόμινο, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε τόσην ὥρα. Κάτω ἀπὸ τὴν βελουδένια μάσκα του ἄστραφταν δυὸ λαμπεοὰ μάτια.

Ὑπογόρησε μὲ μιὰν ἔνστικτη κίνηση. Τί φοβόταν; Τὸν ἄγνωστο, ποὺ ἔκουβε ἡ μάσκα ἐκείνη; Μήπως ἡ ζωὴ δὲν μᾶς βάζει πάντα ἀντιμετώπους μὲ μασκοφοροεμένα πρόσωπα καὶ ὑποκριτικὲς καοδιές;

Ξαναγύρισε ὡστόσο στὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, ὁδηγημένη ἀπὸ ἕνα δυνατὸ μπράτσο, ποὺ τὴν κατοῦσε ἀπὸ τὴν μέση. Τὸ φῶς, ὁ θόρυβος, τ' ἀρώματα τὴν εἶχαν μεθύσει. Ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν μάσκα καταλάβαινε πείσματα μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὴν ζαλίζε περισσότερο. Μὲ κροδιὲς ποὺ γυρεύουν δυνατὰ στάθηκαν σὲ λίγο κοντὰ στὴν θάλασσα, ὁ ἕνας ἀπέναντι στοὺς ἄλλο. Ἡ μάσκα εἶχαν πέσει. Ὅ,τι εἶχαν ὑποστεοθῆ πάνω στὴν τοέλλα τοῦ καρναβαλιοῦ ἦταν πιὰ μιὰ βεβαιότης. Ἦταν κι' οἱ δυό τους τόσο νέοι, τόσο δίψασμένοι γιὰ τὴν γιορτὰ τῆς ζωῆς!...

Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος ἐπεγείοησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, αὐτὴ ἀντιστάθηκε. καίτοι μιὰ μυστικὴ φωνὴ τῆς ἔλεγε: «Στὸ καρναβάλι ὁ κόσμος γλεντᾶ.. Ξεγνᾶ γιὰ μιὰ βοαδυὰ τὴς καθημερινὲς ἔγνοιες καὶ τὴς σκοτοῦσες τοῦ.. Ἀπόψε ποέπει νὰ γνωρίσῃ κανεὶς κανεὶς καὶ νὰ γνοῆ τὴν ἀγάπη.» Αὐτὴ ὅμως ἀντιστάθηκε καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Ἀσῆτς με νὰ φύγω...εἶναι ἀνάγκη νὰ πηγαίνω... μὲ περιμένουν...

Αὐτὸ μόνο τοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν τολμοῦσε, γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια: «Σὲ δυὸ ὧρες ἔρχεται ὁ ἄνδρας μου. Πρέπει νὰ πάω. σπίτι, γωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε γιὰ τὴν ἀπόφυνή μου ἔξοδο...

Μὲ λύπη ὡστόσο εἶδε νὰ τὴν ἀφίνῃ, ὁ ἄγνωστος καβαλλέρος της. Τί γοήγορα, ποὸ παρηγεῖο τῆς εὐτυχίας, νὰ τὴν ἔχῃ κοντά του! Γύρισε βιαστικὰ στὴν βίλλα της καὶ γδύθηκε σιγὰ—σιγὰ στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Ἡ στιγμὲς κυλοῦσαν ὁλόενα καὶ πλησιάζε πιὰ ἡ ὧρα ποὺ θάοτανε τὸ τοαῖνο με τὸ ὁποῖο θλιγόταν ὁ ἄνδοας της. Μὰ ξαφνικὰ ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὸν ὄρομο. Ἔκυψε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της καὶ ἀντίκρυσε στὸ πεοβάζι τοῦ παραθύρου τὸν ἄνθρωπο ποὺ λίγες στιγμὲς ποωτήσεσα τὴν κατοῦσε ἀπὸ τὴν μέση καὶ τῆς ἔλεγε τὰ ποθοστικώτεοα λόγια. Γιατὶ τὴν γνεδίοκαμε ἀκόμα;

Ἄθελα γύρισε καὶ κύτταξε τὰ διαμαντικά της, ποὺ ἦταν πεταμένα πάνω στὴν τουαλέττα της. Ἐκεῖνος παρακολούθησε τὴν ματιά της καὶ γαμογέλασε.

—Σεῖς! ἐπανέλαβε ἡ Ζιλιμπέρτα σαστισμένη...

Σκαοφαλώνοντας ἀπ' τὸ μπαλκόνι, ὁ ἄγνωστος μπῆκε στὴν κάμαρά της.

—Ἡ νύκτα σας μοῦ ἀνήκει, τῆς εἶπε. Ἐκλείσαμε μιὰ συμφωνία μὲ τὴν ἀποκοηά. Ποέπει νὰ πληρώσετε τὸ γρέος σας.

—Μ' αὐτὸ εἶναι παραφοσσύνη! Ὁ ἄνδρας μου μποοεῖ νὰοθῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Σκεοθῆτε τὴν θέση μου,. Σκεοθῆτε τὸν ἑαυτό σας...

Ἔκυψε ἀπ' τὸ μπαλκόνι της ἀκούοντας κάποιο θόρυβο στὸ δρόμο.

—Μονάχα ἐμᾶς τοὺς δυὸ σκέπτομαι. Ἀλήθεια! τῆς εἶπε καὶ τὴν πλησίασε.

Κι' ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ λόγια θερμά. Ἡ Ζιλιμπέρτα μεθοῦσε ἀκούοντας τα. κάποιο ἤξερε πὼς ἦταν ὅλα μιὰ ψευδαίσθησις. ἕνα ψέμμα... Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ ν' ἀκούῃ εὐχαριστεοα τὰ «λογοφ» ἐκείνα λόγια. ποὺ ἔμπνεε τῆς ἀγάπης ὁ πόθος. τὰ λόγια ποὺ ἡ γοηρεία τῶν τῆς ἦταν ξένη ὡς τότε ἐπειδὴ ὁ ἄνδοας της, κατὰ πολλὰ γόονια μεγαλύτεοος τῆς δὲν τῆς εἶγε δώσει τὴν εὐκαιοία νὰ γνωοίσῃ τὸ πάθος.

Ξαφνικὰ ὅλως θυμήθηκε τὸν ἄνδοα της καὶ συνῆλθε.

—Φύγετε! Σᾶς ἱκετεύω...

Τότε ὁ ἄγνωστο. ὑπεγώοησε πρὸς τὸ τοαπέζι, ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένα τὰ βαούτιμα διαμαντικά της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοιξε δίπλα ἡ πόοτα τῆς κάμαρας καὶ ὁ κατώφλι φάνηκε ἀσάλευτος ὁ ἄνδο--- τῆς. Τὸ βλέμμα του καοφώθηκε πάνω στὸν ἄγνωστο. ποὺ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γοηγοράδα ξαναφόρεσε τὴν μάσκα του. Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόοτα. ἀκριβὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε. Κανεὶς ἀπ' τοὺς τοεῖς δὲν ἔβγαζε λέξη. Στιγμὲς φοβεοῆς ἀγωνίας.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνδοας; ρώτησε τέλος ὁ σύζυγος.

—Δὲν τὸν γνωοίζω.

—Τὸνομά του;

—Δὲν τὸ ξέρω.

—Ποιὸς εἴστε λοιπόν; ρώτησε τὸν ἄγνωστο. Τί γοεούστε αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας μου;

Καὶ ὀγάζοντας τὸ ρεβόλβεο ἀπὸ τὴν τσέπη του. ποόσθεσε:

—Φύγετε. ἢ ἀλλοιῶς πυοοβολῶ!

—Αὐτὸ δὲν θάταν ὁ καλύτεοος τοόπος γιὰ ν' ἀποτοαπῆ τὸ σκάνδαλο.

—Θέτε νὰ δικαιολογηθῆτς;

—Ναί!... Ἤοθα ἐδῶ... ἁπλούστατα...γι' αὐτά! εἶπε ὁ ἄγνωστος, παίρνοντας στὰ γέρια του ἕνα μαγαριτοένιο περιδέραιο ἀπ' τὸ τοαπέζι.

Ἡ Ζιλιμπέοτα γλώμασε... Ὥστε αὐτὸ ἦταν! Ἕνας διαοοήκτης! Ὅλο τὸ ἐνδιαφέοον του ἦταν γιὰ τὰ δεαμαντικά της κι' ὄχι γι' αὐτὴν τὴν ἴδια! Σὰν μέσα σὲ ὄνειοο ἄκουσε τὴν ὠοιγισμένη φωνὴ τοῦ ἀνδοός της:

—Ἀφῆστε στὴν θέση του τὸ κολλιέ...

—Ἂν γτυπήσετε τὸ κουδούνι, εἶπε ὁ ἄγνωστος γαμογελώντας, τότε θὰ ὑποστοηξίω πὼς ἡ κλοπὴ ποὺ θέτε νὰ μοῦ ἀποδώσετε. εἶναι ἕνα ἁπλὸ ποόσγημα. μιὰ ἐπινόηση δική σας. μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξεγοθῆ ἡ παοουσία μου στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας σας. Ἂς γωοισθοῦμε λοιπὸν σὰν φίλοι. ποόσθεσε ὀάζοντας τὸ κολλιὲ στὴν τσέπη του.

Κι' τὴν ἴδια στιγμὴ πήδησε σὰν ἀλεποὸς ἀπ' τὸ μπαλκόνι καὶ γάθηκε μέσ στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

—

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφεσαν στὴν Ζιλιμπέρτα. πὼς ἔφυγε ἀκόμα, ἕνα μικοὸ κοοῦφο παιστέρι. Μὲ τοεμοντα γέρια τὸ ἀνοίξε καὶ εἶδε ἕνα κουτὶ κομπιοατοο. Εἶγε μέσα τὸ μαγοαοιταρένιο κολλιὲ τῆς... Τὸ συνόδευε ἕγα γοάμμα. ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία! Γιὰ νὰ μὴν καταστοέψω τὴν ζωή καὶ τὴν εὐτυχία σας. ποοτίμησα νὰ παρουσιασθῶ στὰ μάτια σας σὰν ἕνας κοινὸς κλέπτης. Ὅσες φοοὲς ὅμως βάζετε στὸν ὑπόγοαμμα. ποτὲ μπορεῖ λαμὸ σας τὸ κολλιὲ. ποὺ σὰς ἐποστοέφω. θὰ ποοσπαθῶ νὰ θυμᾶσθε πὼς θὰ ποοτιμοῦσα τίποτε φοοὲς νὰ γλιέσω τὴν καρδιά σας! Σὰν κύριος ἤμουν ὡστόσο ὑποχοεωμένος νὰ σκεοθῶ τὴν θέση σας καὶ νὰ μὴν ποοσβάλλω τὴν τιμή σας...»

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα.

Ὁ ἔρως καὶ ὁ πόνος μαθαίνουν στὶς γυναῖκες ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἄνδρες δὲν μαθαίνουν παοὸ μὲ τὴν μελέτη καὶ τὴ σκέψη.

(Ὑποκόμης ντὲ Βογκὲ)

Ὁ ἔρως δὲν δίδεται ὡς δοαβεῖον ἀρετῆς.

Ἡ ἀνθρώτης μᾶς γυναίκας ξεγνᾶει ποτὲ τὸ πάθος ποὺ ἔχει κανεὶς γι' αὐτήν. Τοῦ ναντίου, τὸ δυναμώνει πολλὲς φοοές.

(Ἀνατὸλ Φοὰνς)

ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ ὑπερωκεάνειον «Κόντε ντὶ Σαβόϊα» εἶνε τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο ποὺ ἐφήρμοσε τὴν παντελῆ εὐστάθειαν, χάρις στὰ τεράστια γυροσκόπια μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐφωδιασμένο. Ἀνωτέρω μιὰ πολυτελεστάτη δεξίωσις τοῦ ὑπερωκεανείου καθ' ἣν ὥραν τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μαίνονται.

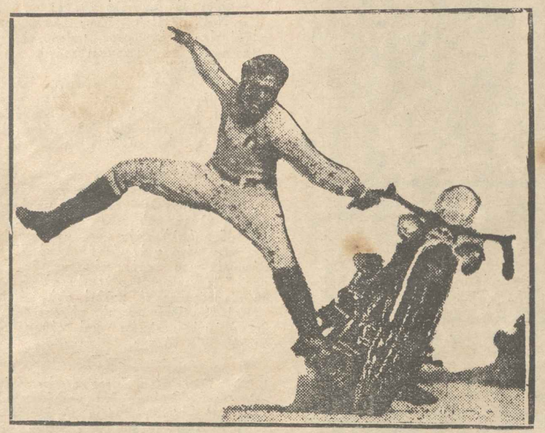

Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ἀκροβατικὸ γύμνασμα τὸ ἐκτελεῖ κάποιος ἄγγλος μοτοσυκλίστας ὀνόματι Πὺτ Μούσμον. Χάρις στὴν ριψοκίνδυνη τόλμη του κατορθώνει νὰ ἰσορροπῇ στὴ θέσι αὐτὴ ποὺ φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, ἐνῷ ἡ μοτοσυκλέτα του βρίσκεται ἐν κινήσει!

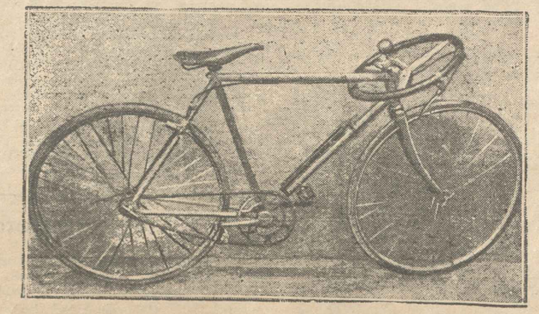

Ἕνας νέος πρακτικώτατος τύπος ποδηλάτου. Τὸ τιμόνι τοῦ ἐμπροσθίου τροχοῦ τὸ ἔχει ἀντικαταστήσει ὁ ἐφευρετικὸς ἰδιοκτήτης του μ' ἕνα «βολάν», τὸ ὁποῖο, ὅπως ὁμολογεῖ, τοῦ κάνει περίφημα τὴ δουλειά του, δίνοντάς του συγχρόνως καὶ τὴν ἐντύπωση τοῦ μεγαλείου τοῦ... αὐτοκινήτου!

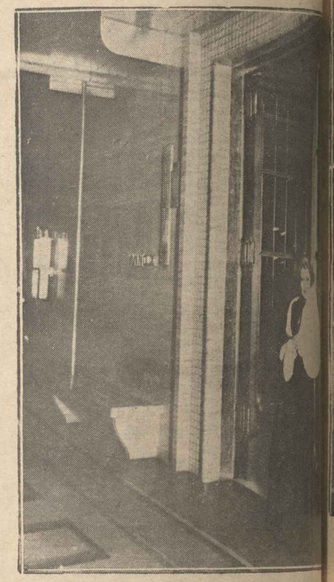

Ἡ περίφημη στὰρ Τζανὲτ Μακντόναλντ τὴν ... λαβε ὁ φακὸς σ' ἕναν πολυτελῆ διάδρομο τοῦ ... νείου «Κόντε ντὶ Σαβόϊα», κατὰ τὸ τελευταῖο ...

Μία ἐκτάκτως ρεαλιστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ περ... ἄρχον.ες τῆς Ζούγκλας» ποὺ προβάλλεται ... ναν. Παριστάνει τὴν θεαματικὴ πάλη ἑνὸς ... ἕναν ἀλιγάτορα, τῆς οἰκογενείας τῶν ...

Ἡ...δυναστεία τῶν Μπάρρυμορ, γιὰ τὴν ὁποία γράφουμε ἐκτενῶς στὴν εἰδικὴ σελίδα τοῦ κινηματογράφου: Στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία μας βρίσκεται ἡ περίφημη οἰκογένεια ἐν... πλήρει ἀπαρτίᾳ. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνονται: Ἡ κα Λάϊονελ Μπ., ὁ Τζὼν Ντρίου Κόλτ, ὁ Λάϊονελ Μπ., ἡ Ἔθελ Μπ., ἡ Ἔθελ Μπ. Κόλτ, ἡ Ντολορὲς Κοστέλλο, ἡ μικρὴ Ντολορὲς Μπ., ὁ Τζὼν Μπ., μὲ τὸν μικρὸ διάδοχό του Τζὼν Μπλοὺθ Μπ., καὶ τελευταῖος ὁ Σαμουὴλ Κόλτ. Νὰ μᾶς ζήσουν!

Καὶ πάλι οἱ Μπάρρυμορ! Μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ... κρίσιμο φιλμ «Γκράντ Ὀτέλ», ὅπου ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ μὲ ... τὸν Τζὼν Χρίσουρρντ διέπλασαν ἕναν ἀριστουργηματικὸ ρόλο.

Ὅπως γράψαμε ἀπὸ προηγούμενο φύλλο μας, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Οὐγκὼ «Οἱ Ἄθλιοι», γυρίζεται τελευταῖα σὲ νεωτέρα ἔκδοσι ἀπὸ τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Πατὲ Νατάν». Ἀνωτέρω μιὰ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου, ἀναπαριστῶσα τὸν θάνατο τῆς περίφημης ἠρωΐδος Φαντίνας, τὴν ὁποία ὑποδύεται ἡ γνωστή μας γαλλὶς στὰρ Φλωρέλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΩΤΑΝΗΣ

ΖΩΗ ΤΩΝ STARR

Ἡ δυναστεία τῶν Μπάρρυμορ

Σήμερα στοὺς γαλλικοὺς θεατρικοὺς κύκλους ὅταν θέλουν νὰ προσδιορίσουν κάτι ποὺ συνέβη σὲ μιὰ παλιὰν ἐποχή, συνηθίζουν νὰ λένε: «Αὐτὸ, εἶναι ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Σάσας Μπερνάρ, ἢ τοῦ Κοκλέν». Κάτι παρόμοιο θὰ συμβαίνῃ καὶ μὲ τὴν οἰκογένεια Μπάρρυμορ, ὅστε ἀπὸ μακρὰ χρόνια, στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους: «Αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν Μπάρρυμορ», θὰ λένε, καὶ θὰ προσδιορίζουν ἀκριβῶς τὴν σημερινὴ ἐποχή μας.

Γιατί, ἡ οἰκογένεια Μπάρρυμορ ἔγει δημιουργήσει μιὰν ἀληθινὴ παράδοση στὰ κινηματογραφικὰ γρονικὰ μισοῦ περίπου αἰώνος.

Οἱ τρεῖς σημερινοὶ ἄσσοι τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ἡ Ἔθελ Μπάρρυμορ, ὁ Λάϊονελ Μπάρρυμορ κι' ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ δὲν εἶναι παρὰ ἁπλοῖ διάδοχοι τῆς κινηματογραφικῆς δυναστείας τῶν Μπάρρυμορ, τὴν ὁποίαν... ἵδρυσε τὸ 1880 ὁ πατέρας τῶν Μωϊς Μπάρρυμορ μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του Γεωργία Ντρίου Μπάρρυμορ.

Ὁ Μωϊς Μπάρρυμορ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους κωμικοὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ θεάτρου κατὰ τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 19ου αἰώνος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός του Γεωργία Ντρίου, ἀδελφὴ τοῦ Τζὼν Ντρίου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν ἠθοποιῶν, ἦταν ἠθοποιὸς ἀπὸ τῆς λίγες. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἔκαναν μαζὶ τὴν ἐμφάνισή των ἀπὸ σκηνῆς σὲ διάφορα ἔργα.

Ὡστόσο ὁ Μωϊς, μανιώδης παίκτης τοῦ πόκερ, καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε νὰ γλεντᾷ τὴν ζωή του, πέθανε νεώτατος, καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ ἐπαγγελματικὴ ποσσπάθεια καὶ τῆς καταχρήσεις.

* * *

Ὡστόσο, ἂν καλοεξετάσῃ κανεὶς τὰ πράγματα, θὰ δῇ πὼς στὴν οἰκογένεια Μπάρρυμορ συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ παράξενο: Ἐνῶ ὅλα ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔτοεφαν καμιὰ φανερὴ κλίση στὴν τέχνη, ὅλοι τους κατέληξαν στὸ νὰ γίνουν... ἀστέρες, καὶ μάλιστα πρώτου μεγέθους!

Ἂς τοὺς πάρουμε ἕναν—ἕναν: ὁ Λάϊονελ, ὁ πρεσβύτερος ἀπ' τὰ τρία ἀδελφια, ἡλικίας 55 χρόνων, προοριζόταν γιὰ... ζωγράφος. Ὕστερ' ἀπὸ τῆς γυμνασιακὲς σπουδές του στὴν Νέα—Ὑόρκη, κατέφυγε στὸ Παρίσι, ὅπου σπούδασε ζωγραφική. Ἐκεῖ ἔμαθε καὶ τὰ γαλλικά, τὰ ὁποῖα μιλεῖ σήμερα εὐγενέστατα. Κατόπιν ἐπεδόθηκε στὸ θέατρο καὶ μόλις τὸ 1909 ντεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δ. Γκρίφιθ.

Εἶνε καταπληκτικὸ τὸ ταλέντο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ ἐξαντλήσῃ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὅλου ποὺ ὑποδύεται ὅλη τὴν ψυχικὴ ἀντοχή του, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μὴν ἔγῃ τὴν δύναμι νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκεῖνο ποὺ μιὰ φορὰ ἔπαιξε.

Χαρακτηριστικὸ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του αὐτῆς εἶναι καὶ τὸ παρακάτω ἐπεισόδιο, ποὺ τοῦ συνέβη ὅταν στὸ περίφημο «Γκράντ Ὄτελ» ὑπεδύετο τὸν ὁλο τοῦ λογιστοῦ Γκρίγκελεν, ὁ ὁποῖος ἔγοντας καταδικασθῆ ἀπ' τοὺς γιατροὺς, ζητᾶ νὰ γλεντήσῃ τὴν ζωή του ὁπωσδήποτε.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐξμηνεύσῃ ὅλη τὴν τραγικὴν ἀγωνία καὶ ἀπελπισία τοῦ Γκρίγκελεν, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ ἀνακοίνωναν οἱ γιατροὶ τὸ πρόσεγές τέλος του.

Ὁ Λάϊονελ ἔζησε πράγματι τὴν σκηνὴ αὐτὴ τοῦ ὁλου του μὲ τὴν ἐντονώτερη προσήλωση ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ, μ' ἕνα ἀράντασ τοῦ πάθος.

—Θαυμάσια, τοῦ εἶπεν ὁ Ἔντμυν Γκούλτινγκ. Μόνο ποὺ ποέπει νὰ ξαναργίσουμε...

—Νὰ ξαναργίσουμε; Καὶ γιατὶ ρώτησε τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησή του ὁ Λάϊονελ. Μήπως δὲν ἀπέδωσα καλὰ τὸν ρόλο μου; Νομίζω πὼς κι' αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀκόμη ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὁλόκληρος ὁ Γκρίγκελεν...

—Δὲν ἔγω καμμιὰν ἀντίρρηση τοῦ ἀπήντησε ὁ Γκούλτινγκ. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς ἀπ' τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο σας εἰζατε κάτω τὰ... μουστάκια σας. Καὶ ὅπως καταλαβαίνετε, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ξαναργίσουμε...

Ἀλλὰ καὶ ὁ ρόλος τοῦ γιατροῦ Χόλτερλεν, ποὺ ὑπεδύθη στὴν ταινία «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσα» ὑπῆρξε μοναδικὸς σὲ ρεαλιστικότητα.

Τελευταῖα μάλιστα, ὅσοι τὸν εἶδαν στὸν Ρασπουτίν, νὰ ἐνσαρκώνῃ τόσο ζωντανὰ τὸν σατανικὸ καλόγερο, ὁμολόγησαν πὼς ὁ Λάϊονελ ἦταν ἕνας ἀληθινὸς μύστης τῆς ὑποποιοῦ καὶ νὰ τῆς δόσῃ τὴν ἀνωτέρα θέση ἀναμεσα στοὺς ἄλλους συναδέλφους τῆς. Στὴν ταινία Ρασπουτίν ἔδωσε μιὰν ὑπέροχη αὐτοκράτειρα. Ἔρωτας σ' ὅλους ἔκαμαν ἡ δυνατὲς μορφὲς τοῦ ὁλου της: Ὑπεροφανὴ καὶ ἀλειόδη μποστὰ στὸν πόγκρατα Ἰουσοῦπωφ (ποὺ ὑπεδύετο ὁ ἀδελφός τῆς Ἔθελ) κατώφθωνε νὰ φαίνεται ἐρωτοπαθής καὶ ἀδύναμη γιὰ κάθε ἀντίσταση, ἀντικοῦζε τὸν σατανικὸ Ρασπουτίν (ὑποδύετο ὁ Λάϊονελ).

Ἡ Ἔθελ εἶναι σήμερα μόλις... πενήντα γρονῶν! Εἶναι τόση ὅμως ἡ φοεσκάδα καὶ τόσος ὁ πόθος της γιὰ τὴν τέχνη, δύσκολα θὰ τῆς ἀπέδιδε κανεὶς τὴν ἡλικία τῆς.

* * *

Ὁ Τζὼν εἶναι ὁ δεύτερος τῆς δυναστείας Μπάρρυμορ. Στὴς 15 τσεγγονιὲς τῆς τά...51 χρόνια του! Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι παίζει ἀκόμη ὁλοκ «ζέν—σεν». Αὐτὸ κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἔγει καμμιὰ σημασία γιατὶ ὁ Τζὼν εἶναι ἀκόμη μεγάλο παιδὶ ποὺ δύσκολα θὰ τὸν γνωρίσῃ τὰ γρόνια...

Τζὼν Μπάρρυμορ. *Λάϊονελ Μπ.* *Ἔθελ Μπ.* *Ἔθελ Μπ. Κόλτ.*

Ὁ Τζὼν, ποὺ ἔζετο κι' αὐτὸς τὸν ἀδελφό του Λάϊονελ, τὰ... ἔφερε ἀλλιῶς. Πῆγε κι' αὐτὸς στὸ Παρίσι ὅπου ἀκολουθοῦσε τὴν σπουδάζη. Σὲ ἡλικία ὅμως 20 χρονῶν ἀποφάσισε πὼς ἡ ζωγραφικὴ δὲν τὸν ἀποζημιώνει καὶ ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα τῆς τέχνης, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα ἐξαμηνιαῖο μουσικογράφος καὶ σὲ μερικὲς ἀκόμη ἐκατοντάδες ἀδέρφια, ἐκαλέγνιε ἐν τέλει... ζωγράφος, κι' αὐτὸ δὲν θάταξε ἀπὸ γιατὶ τὸ γενεαλογικὸ μικρόβιο τὸν ἔφερε σιγὰ σιγὰ στὴν σκηνή.

Κατ' ἀρχὰς ὑπεδύθη ὁλόκληρα ἔργα καὶ ἐστημείωσε ἐπιτυχία ὡς Ρωμαῖος, Ζοσάν, Καζανόβας. Ἀργότερα ἔγινε... ματικὸς καὶ ἐνεσάκωσε ἕναν ὑπέροχο ρόλο. Τέλος ἔγινε... ἄσσος τοῦ κινηματογράφου.

* * *

Ἡ οἰκογένεια Μπάρρυμορ δημιούργησε ἔτσι μιὰν ἀληθινὴ παράδοση στὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὴν κατηγορίζει καὶ δικαιολογεῖ τὴν παράδοσή τη εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια ποὺ πλέουν, μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν της. Κόμη καὶ ἡ στενὴ συνεργασία.

Ἔτσι, στὸ «Γκράντ Ὄτελ» παίζουν τὰ δυὸ ἀδέλφια Μπάρρυμορ, ἀνάμεσα σ' ἄσσους τοῦ σημερινοῦ κινηματογράφου, Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Τζὰν Κρόφωρδ, τὸν Οὐάλλας Μπήρυ καὶ τὸν Λέβε Μπρόνσκυ. Στὴν ταινία «Ἀρσὲν Λουπὲν», ὁ Τζὼν ὑποδύεται τὸν ὁλο τοῦ κοσμικοῦ ἀπατεώνος, ἐνῶ ὁ Λάϊονελ δημιουργεῖ ἕνα ἐξαιρετικὸ Σέρλοκ Χόλμς.

Τὸ «τρίο» Μπάρρυμορ εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη κινηματογραφικὴ— ἂς μᾶς ἐπιτρέπῃ ἡ λέξη— οἰκογένεια. Μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου κυριολεκτικῶς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ... ἀγαπᾶ τόσο...

Θέλετε νὰ δεβκωθῆτε γιὰ τὸ πόσο ἀγαπᾶνε τοὺς δυὸ Μπάρρυμορ, πολὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου;

Θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ἀδιστάκτως:

—Ἡ Ἔθελ Μπάρρυμορ.

Κάμετε τώρα τὴν ἴδιαν ἐρώτηση καὶ στὴν Ἔθελ, γιὰ τὸν μεγαλύτερο ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ:

—Μὰ ὁ Λάϊονελ, κι' ὁ Τζὼν μαζί!

Κατόπιν αὐτοῦ δὲν μπορεῖτε καὶ ἂν ἀχόμη θέλετε—νάγετε καμμιὰν ἀντίρρηση...

Νοσταλγικὲς ἀναμνήσεις

Ἀποκρηὲς στὴν Σμύρνη

Ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Κουδουνάτων. — Πόλεμος μὲ λουλούδια, μὲ φασόλια καὶ μὲ...ἀρνίσια ποδαράκια! --Τὰ «Κομιτάτα τῶν Ἀπόκρεω». --Μιὰ ἐμφάνισις τῆς κ. Κυβέλης.

ΕΙΝΕ βέβαιο πὼς πολλὰ ἔθιμα ἔχουν χάσει τὴν προπολεμικὴ αἴγλη τους σήμερα. Ὁ μεγάλος πόλεμος μὲ τοὺς περιορισμούς του, ἡ μογτέρνες διασκεδάσεις, τὰ ἐλάφρυγα σοῦπράϊζ-πάρτυ ἀλλὰ καὶ ἡ μεταπολεμικὴ κρίσις μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τῆς παλαιὲς γραφικὲς ἀποκρηὲς μὲ τῆς μεγαλόπρεπες παρελάσεις, μὲ τὰ θαυμάσια μπάλλα, τὰ κομιτάτα καὶ τὰ βραβεῖα. Ἡ μασκαράτα σήμερα περιωρίστηκε σὲ κανένα μπαλ-ντὲ-ρὲτ τῶν πλουτοκρατικῶν κύκλων ἢ στὴ ζημαγιὰ— μασκαράτα τῶν φτωχῶν ποὺ μὲ τὸ γαϊτανάκι, τὸ ἀλογάκι, τὴν γκαμήλα, ἀποκαταθοῦν νὰ συγάξουν κομπόσες δεκάρες γιὰ τὸ καρβέλι. Ἡ μόνες χαρτοφόρες ἀποκριάτικες γραφικὲς συγκεντρώσεις ποὺ μᾶς μένουν εἶναι τὰ μπαλ-ντ' ἀνφάν, οἱ παιδικοὶ χοροί.

Γυρίζω πίσω μιὰ εἰκοσιπενταετία καὶ φέρνω στὴ μνήμη μου πόσο πιὸ διασκεδαστικὲς, πόσο πιὸ γραφικὲς, πιὸ εὐθυμες ἦσαν οἱ ἀποκρηὲς τότε, ὄχι μόνον στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ στὴς ἐστίες τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα στὴν Τουρκία.

Ἡ Σμυρναϊκὴ παλιὰ ἀποκρηὰ εἶχε πολὺ ἐξωτικὸ χαρακτῆρα. Ἡ κίνησις ἄρχιζε ζωηρότατη ἀπὸ τὸ πρῶτο Σάββατο γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ ἕνα πραγματικὸ πανδαμόνιο τὴν τελευταία Κυριακή. Οἱ δρόμοι τῆς παρελάσεως τῶν Κουδουνάτων (ἔτσι ἔλεγαν τοὺς μασκαράδες) ἦταν τὰ Τράσσα, τὸ Χαλεπλῆ, τὸ φαρδὺ Σοκάκι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ὁδὸς Ρόδων καὶ τὰ Μπογιατζήδικα. Τῆς Κυριακὲς ὅλα τὰ σπίτια ποὺ εὑρίσκοντο σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους ἐδέχοντο τὴν ἐπιδρομὴ τῶν φιλικῶν οἰκογενειῶν. Τὰ παράθυρα, τὰ σαγνισίνια καὶ τὰ μπαλκόνια κατάφορτα ἀπὸ ὡραῖα κορίτσια ἐστήναν τὸν πόλεμο μὲ τ' ἀντικρυνὰ σπίτια (ἦταν τόσο στενοὶ οἱ δρόμοι!) μὲ σερπαντίνες, κογφετί, καὶ ἐδέχοντο τὴς ὁμοβροντίες τῶν λουλουδιῶν ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη σειρὰ τῶν ἁμαξιῶν ποὺ περνοῦσαν ἀργὰ-ἀργά, γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ κυκλοφορήσουν μέσα στὴν ἀνθρωποπλημμύρα ποὺ γέμιζε τοὺς δρόμους. Πολλὲς φορὲς ἡ μάχη διεξήγετο μὲ φασούλια, ἀραβόσιτο, ξύλινες ποτήρες, λεμόνια, πατάτες καὶ... ἀρνίσια ποδαράκια! Ἡ εὐθυμία ἀνήγετο τότε στὴν θαυμασίαν, καὶ κατὰ τὴν μάχην τὰ δυστυχήματα καὶ οἱ τραυματισμοὶ ἦσαν σὺν' ὀλίγοι.

Τὰ βράδυα πρὸ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο, τὰ σαλόνια τῶν σπιτιῶν — ὅλα μὲ παράθυρα στὸ δρόμο — κοψιόταν καὶ καλαισθήτα, ἐδέχοντο τὸν γνωστὸ κόσμο, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ μασκαράδες ἐψάλλον τὸν ἀγαθαλλόμενον ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Διαξιφισμοὶ εἰρωνείας ἀστεϊσμοῦ καὶ τῆς περισσότερες φορὲς κουκουβαγιὸ καὶ κουταμάρα ἄφθονη. Τὰ Σάββατα καὶ τὴν Τσικνοπέμπτη οἱ ἴδιοι δρόμοι ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ κουδουνάτους.

Κάθε παρέα, κάθε οἰκογένεια ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ ἕνα γύρο, νὰ συναντήσῃ τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους καὶ νὰ τοὺς πειράξῃ μὲ λίγα λόγια, μετημφιεζόταν καὶ ἔκανε τὴν βόλτα της στὰ Τράσσα. Οἱ χοροὶ ἐκτὸς τῶν οἰκογενειακῶν, ἦσαν ὑψισμένοι: Οἱ χοροὶ τῶν Λεσχῶν, Ἑλληνικῆς Λέσχης, Νέας Λέσχης, τῶν δύο Λεσχῶν τῶν Κυνηγῶν, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Λέσχης, καὶ οἱ φιλανθρωπικοὶ χοροὶ οἱ ὁποῖοι πραγματοποιοῦντο τότε εἰς τὸν Μεγάλο χορὸ τοῦ Γραικικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς, τοῦ Λαϊκοῦ Κέντρου, τοῦ Κέντρου Παρθεναγωγείου καὶ τοῦ Ἀρφανοτροφείου. Φυσικὰ διωργάνωναν χοροὺς καὶ τ' ἀθλητικὰ σωματεῖα Πανώνιος καὶ Ἀπόλλων.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔδινε ἰδιαιτέρα αἴγλη στὴν Σμυρναϊκὴ ἀποκρηὰ ἦσαν ἡ μεγάλες μασκαράτες μὲ βραβεῖα, ποὺ ἐπόιες διοργάνωναν ὡρισμένες ἐπιτροπές: τὰ Κομιτάτα τῶν Ἀπόκρεω. Εἰς μίαν ἀπὸ τὴς Ἐορτὲς αὐτὲς ἐβραβεύθη τὸ «ἅρμα τοῦ Ἀπόλλωνος» (ὀργανωθὲν ἀπὸ τὸν γνωστὸ ἀθλητικὸ Σύλλογο). Ἕνα θαυμάσιο τέθριππο μεγαλοπρεπὲς ἅρμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἕνας ξανθὸς ἀθλητὴς ὀρθὸς κρατοῦσε τὰ χρυσὰ ἡνία (Γ. Ἰσηγόνης) μὲ τὸ ἕνα χέρι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο μιὰ λύρα. Γύρω του καὶ γύρω στὸ ἅρμα, ἐχόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν ἡ ἐννέα μοῦσες, ἀκολουθοῦσε δὲ χορὸς ἀπὸ νεαροὺς ἀθλητὰς, στεφανωμένους μὲ φύλλα δάφνης καὶ φοίνικος.

Ἐπίσης βραβεῖον εἶχε πάρει κάποτε καὶ τὸ Κατάστημα Ξενοπούλου, μὲ μιὰ παρέλασι δ-

Γελοιογραφικὸ σκίτσο παρμένο ἀτὸ ἕνα πρόγραμμα ἑορτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀπόκρεω τοῦ 1904 στὴν Σμύρνη. Παριστάνει τὸν κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλο, τέως ἀντιπρόεδρον τῆς Βουλῆς, μέλος τότε τοῦ «Κομιτάτου τῶν Ἀπόκρεω», ἱππεύοντα μιὰν ἀκρίδα, μὲ τὸ χαριοφυλάκιον ὑπὸ μάλης, πάντοτε βιαστικόν.

λων τῶν ὑπαλλήλων του (πλέον τῶν 150!) ἀναταριστῶσαν τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἐρήμου. Διὰ τὴν γραφικότητα τῆς παρελάσεως αὐτῆς ἐχρησιμοποιήθησαν 50 γκαμῆλες καὶ διάφορα ζῶα μαϊμοῦδες, ἀρκοῦδες, δυὸ ἐλάφια, 5 παγόνια, παταγάλοι καὶ πελώρια ρινίδια ἀπὸ ἀφεῖρα στοουθοκαμήλων.

Εἰς τὸ μεγάλο Θέατρο τῆς Σμύρνης ἐδίδετο ταακτικὰ χορὸς μετημφιεσμένων μὲ βραβεῖα. Εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν τὰ πρῶτα βραβεῖα τὰ ἐπῆρε κάποτε ἡ κ. Κυβέλη ὡς Σαλωμὴ, ἡ κ. Κάκαρη ὡς Θεοδώρα τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡ Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, ὡραοτάτη τότε, μὲ στολὴν βοσκοῦ Ἀρκάδος (δορᾶν, ἀκολουθοῦσε πάντοτε τὴν ὑπαλλήλου τοῦ κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλου, ἐνῶ ἔτρεχε ἀπὸ ἕνα πρόγραμμα ἑορτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀπόκρεω τοῦ 1904 στὴν Σμύρνη. Παριστάνει τὸν κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλο, τέως ἀντιπρόεδρον τῆς Βουλῆς, μέλος τότε τοῦ «Κομιτάτου τῶν Ἀπόκρεω», ἱππεύοντα μιὰν ἀκρίδα, μὲ τὸ χαριοφυλάκιον ὑπὸ μάλης, πάντοτε βιαστικόν.

Μιὰ ἀπὸ τὴς ὡραοτέρες ἑορτὲς τῶν ἀπόκρεω ἐδόθη τὸ 1911 εἰς τὸ «Σκαϊτιγκ Φέιμιν» ἕνα πολυτελὲς κέντρο τῆς Παραλλήλου πρὸς τιμὴν τῆς ἐν τῷ λιμένι Σμύρνης ὁρμούσης τότε μοίρας τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ εἶχε διακοσμηθῆ μὲ κωμικώτατα ἐγχρωμα σκίτσα (ἀκουαρέλλες) τῶν διοργανωτῶν καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὸ καλύτερο βραβεῖο ἀπενεμήθη στὴν κ. Φόντρα μετημφιεσμένην εἰς Μαντάμ Πομπαντούρ. Τέσσερις λακέδες μὲ στολὴν τῆς ἐποχῆς καὶ λευκὲς περροῦκες ἔφεραν τὸ φορεῖο της, κλειστὸ μὲ γαλάζια καὶ ροὺζ μεταξωτὰ παραπετάσματα, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὴν ἐβοήθησε νὰ καταιδῆ ἕνας ἱππότης. Ἀπὸ τὴς ὡραοτέρες μάσκες τῆς βραδυᾶς ἦταν ἐπίσης ἡ Νατολιτάνκη Μαντολινάτα μιὰ παρέα ποὺ τραγούδησε ἰταλικὲς καντσονέτες κ' ἔχόρευσε ταραντέλλα τῆς ὁποίας προεξῆρχε ἡ νεαρωτάτη καὶ ὡραοτάτη δὶς Ρίτα Φρατζιάκομο (κατόπιν κ. Πυρρόκάκου), ἡ δνὶς Βάγδα Τοσκάνη ὡς Περσὶς ὀδαλίσκη, ἡ κ. Βανεβοζὲ ὡς Ἐντελδάϊς, κοὶ μιὰ ὡραοτάτη Ἑλληνὶς ὡς Φλόρια Τόσκα.

Στὴν Ἑλληνικὴν λέσχην οἱ ἀποκρηάτικοι χοροὶ εἶχαν πάντοτε χαρακτῆρα ἀριστοκρατικόν. Θυμοῦμαι ἕνα θαυμάσιον χορὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἕνα γκρουὺπ νέων καὶ δεσποινίδων μὲ στολὲς Λουὶ Κατόρζ καὶ λευκὲς περροῦκες ἐχόρεψαν γκαβὸτ καὶ μενουέτο ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπίδλεψιν τοῦ ἀξέχαστου διδασκάλου τοῦ χοροῦ Στ. Βέδε.

Ἐπίσης ἕνας ὡραοτατος χορὸς ἐδόθη ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς καταστροφῆς εἰς τὸ θέατρον Σμύρνης. Τὰ θεωρεῖα ἐνοικιάσθηκαν ὑπὸ διαφόρων ἰδιωτῶν καὶ διεκοσμήθηκαν μὲ ξεχωριστὴν καλαισθησίαν καθένα μὲ ξεχωριστὸ στύλ, διότι ἐπρόκειτο νὰ βραβευθῆ τὸ καλλίτερο θεωρεῖο καὶ ἡ εὐθυμότερη παρέα. Ἦταν ἀληθινὰ θαύματα ὅλα. Τὸ ἕνα παρίστανε ἕνα κογκὺλι τῆς θαλάσσης μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὡραοτάτα κορίτσια ἦσαν ντυμένα ὡς μαργαριτάρια καὶ κοχύλια, ἄλλο μιὰ μικρὴ Ρωσσικὴ Ἴσμπα μὲ χωρικοὺς τῆς Ρωσσίας καὶ χωρικὲς μὲ τὰ καμπόσνικα καὶ τὰ πολύχρωμα σάλια τους ποὺ ἔχόρευαν δαμιοιωδῶς. Ἄλλο ντυμένο μὲ ξηροὺς κόρτα, καλάμια καὶ ἄχυρο, ἦταν κλωστὰ μαύρων ποὺ χαλοῦσαν τὴν κόσμο μὲ τὴν κοῦτσι τῶν χαλιαγῶν σκεψῶν τους. Ἕνα ἄλλο ἦταν ἡ πόμπα μιᾶς βάρκας μὲ ταπὶ μὲ ἕνα ζευγάρι μὲ κάβάζι, ἄλλο ἕνα κάνιστρο λουλουδιῶν γεμάτο πολύχρωμες ζετλοῦδες, ἄλλο μιὰ κυφέλη μὲ μέλισσες, κ' ἄλλο ἕνας φοῦρνος μὲ τὰ φοῦμα καὶ τὰ.. ταξειμάδια του. Τὸ βραβεῖο τὸ εἶχαν κερδίσει οἱ ἄγκιοι μὲ τὴν τέχνη ἡ ὁποία ἀπὸ τότε φαίνόταν πὼς θὰ ἐπικρατοῦσε καὶ θὰ ἔκανε τὸν ζωμαντισμὸ νὰ κουφτῆ γιὰ κάμποσο καιρό.

Μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν κατοχὴν ἐδόθησαν μερικοὶ χοροὶ μετημφιεσμένων εἰς τὸ Κρέμπεν Πάλας.

Τὰ προγράμματα τῶν ἑορτῶν αὐτῶν ἦσαν πάντοτε κομψὰ, ἐξυπνα, σατιρικὰ, μὲ σκίτσα καὶ γελοιογραφίες ἐπίκαιρες. Παραθέτω ἕνα πρόγραμμα Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀπόκρεω τοῦ 1904 εἰς τὸ ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων φαίνονται οἱ κ. κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος ἱππεύων μιὰν ἀκρίδα, μὲ τὸ χαριτοφυλάκιον ὑπὸ μάλης, πάντοτε βιαστικός, ὁ μακαρίτης Σ. Σολομωνίδης μὲ μιὰ κατσίκα—τὴν «Δμάθειαν»—πλάϊ του, ὁ ἀείμνηστος Ν. Τσουρουκτσόγλους, ὁ Μ. Σπεζάνης, ὁ Σεκάρης τῆς «Νέας Σμύρνης» ὡς παγκόσμιος πατέρας, διότι ἦτο πρόεδρος τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ὁ Ἀθανασούλας, Ξενόπουλος, Ρόϊ, Βιδόρης καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1922 καὶ τὴν μεγάλην καταστροφὴν τῆς Σμύρνης ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅλα τ' ἀνωτέρω πρόσωπα καὶ πράγματα περνοῦν διακοσμητικὰ εἰς τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΘΕΟΦΑΝΩ

περ Ζο.-

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν ἰκανοποιητικῶν, καὶ ἀροῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀγεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία, ἕνα ψευδοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀνασσασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ πάντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ἡ Θεοφανὼ θέλει νὰ ἀναγορεύσῃ στὸ ἀξίωμα τοῦ Βασιλικοῦ εὐνούχου τὸν νεαρὸ Ἐκούβιτο Λαυρέντιο.

Ἡ γρηᾶ Ὑπατία, μιὰ παληὰ προστᾶτις τῆς Αὐγούστας, τὴν παρακαλεῖ νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν κάποια πατρικία Λουκία).

18 (Ἡ συνέχεια)

—Λουκία ; Λουκία ; ...

Ἔψαχνε νὰ βρῇ μὲ τὸ νοῦ της ἡ Βασίλισσα.

—Μήπως ἡ...

—... ἡ ἀγηψιὰ ἡ ἴδια τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου !

Ἡ Θεοφανὼ ποὺ ἄκουε μὲ προσοχὴ καὶ ἀνυπομονησία ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀγασήκωσε ἀδιάφορα καὶ περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους της.

—Ἂν ὅλες ἡ ἀγηψιὲς ὅλων τῶν Λογοθετῶν εἶχαν ὄρεξη νὰ μὲ δοῦν, δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζῃς ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι στὴν διάθεσή τους !...

—Ὅλοι οἱ Λογοθέται δὲν εἶναι παρὰ ἕνας καὶ ἡ ἀγηψιά του, μοναδική κ' αὐτή, ἔχει, ὅπως ξέρεις, νἰοθετηθῆ ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ τώρα δὲν πρόκειται ἀκριβῶς γι' αὐτό. Ἀπειλεῖ νὰ σκοτωθῆ μπρὸς στὸν πυλῶνα τοῦ Παλατίου ! Εἶναι ἀρκετὰ νέα καὶ ἀρκετὰ γενναία γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν δεχθῆς ἀμέσως.

—Καὶ γιατί ἀκριβῶς μὲ θέλει ;

—Θὰ σοῦ τὸ πῇ ἡ ἴδια !

—Ἂς ἔρθῃ !

Δέχτηκε ἀναγκαστικὰ ἡ Αὐγούστα. Δίχως κἀν νὰ κουνηθῆ ἀπὸ τὴν θέση της. Ἡ Ὑπατία χτύπησε τρεῖς φορὲς τὰ χέρια της. Ἀμέσως παρουσιάστηκε ἡ Ἀφρικανή.

—Φέρε τὴν πατρικία Λουκία ! διέταξε ἡ ἴδια ἡ Ὑπατία.

Περιμένοντας νὰ ἐμφανισθῆ μπροστά της ἡ ἀπρόσμενη ἐπισκέπτρια, ἡ Θεοφανὼ μ' ὅλο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης, σκρούθηκε ἀπὸ τὴν θέση της, ἀντίκρυσε τὸν μεγάλο μετάλλινο καθρέφτη κ' ἄρχισε νὰ σιάζεται φλάρεσκα σὰν νὰ τὴν εἶχε κάλεσε προειδοποιήσει τὸ γυναικεῖο προαίσθημα γιὰ τὸ τί τὴν περίμενε. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα, γιατὶ προφανῶς ἡ νέα θὰ περίμενε στὸν ἐξωτερικὸ ξενῶνα, μπῆκε πάλι ἡ Ἀφρικανὴ ζητώντας τὴν ἄδεια νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἐπισκέπτρια.

—Ἂς εἰσέλθῃ ! πρόσταξε ἡ Θεοφανώ.

Ἡ περιβολὴ τῆς νέας μαρτυροῦσε πὼς σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς της ἦταν ἡ ἱκεσία καὶ ἡ ἐκλιπάρηση. Μιὰ ἐσθῆτα ἁπλῆ, ἔλιχος τίποτα τὸ πολύτιμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λεπτό της ὕφασμα, ἐκάλυπτε τὸ ψηλὸ καὶ λιγερὸ σῶμα τῆς νέας. Τὰ ξέμπλεκα μαλλιά της ἐχύνοντο σὰν καταρράκτης στοὺς ὤμους της. Τὰ πόδια της λευκὰ σὰν κρίνα καὶ κομψὰ σὰν μιγιατοῦφες, ἦταν γυμνὰ καὶ σκονισμένα ὡστόσο, γιατὶ φαίνεται πὼς εἶχε κάμει δρόμον ἀρκετὸ ἀνυπόδητη. Μπῆκε μὲ σκυφτὸ ταπεινομένο βλέμμα, πλησίασε δειλὰ καὶ φοβισμένα, καὶ γονάτισε μπρὸς στὴν Θεοφανὼ ποὺ εἶχε καταλάβει πάλι τὸ πολύθρονο κάθισμά της.

—Ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὡδήγησε πρὸς τὸν θρόνο μου τὰ βήματά σου, ὦ κόρη ;

Ρώτησε ἡ Θεοφανὼ μὲ πραγματικὴ περιέργεια καὶ ἀνυπομονησία.

Ἡ νέα, δὲν περίμενε νὰ δευτερώσῃ τὴν ἐρώτησή της ἡ Αὐγούστα.

—Εἶσαι γυναῖκα, πολυχρονεμένη μου, εἶσαι νέα, εἶσαι πὼ ὄμορφη κ' ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Κι' αὐτὸ μοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ νοιώσῃ ἡ μεγάλη σου καρδιὰ τὸν πόνο μιᾶς δυστυχισμένης...

—Κατὰ τί μπορῶ νὰ ἐλαφρώσω ἐγὼ τὸν πόνο τῆς δυστυχισμένης ποὺ λές ;

—Εἶναι μιὰ κόρη, Αὐγούστα ποὺ θυσίασε ὅ,τι πιὸ πολύτιμο εἶχε στὸν βωμὸ τοῦ ἔρωτος...

—Γιὰ σπουδαῖο ὑποκείμενο πρέπει νὰ μοῦ

— Θέλω, θέλω τὸν πολυαγαπημένο μου...

μιλᾶς, πατρικία Λουκία ! Πολὺ ἐνδιαφέρουσα θὰ εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια, μ' γυναῖκα ποὺ θυσιάζει ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχει, στὸν ἔρωτα.

Ἡ νέα ἔσκυψε ἀκόμη βαθύτερα τὸ κεφάλι της. Ἡ φωνή της ἔγινε πιὸ στραφερή.

—Ὄχι ! Αὐγούστα !... Ἡ θυσία δὲν ἔφθασε ὥς αὐτοῦ ποὺ ἐννοεῖ ἡ σοφία Σου...

—Ὥστε λοιπόν, ὑπάρχει ἔρως ἀληθινὸς καὶ στὸν βωμὸ τοῦ ὁποίου σταματοῦν ἡ θυσίες ;

—Ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ θυσιάσῃ παρὰ ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἀνήκει, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωή της. Εἶναι ἀδύνατο νὰ θυσιάσῃ κάτι ποὺ δὲν κατέχει. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατέχει ἡ δούλη σου εἶναι ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψη τοῦ σεβαστοῦ καὶ Μεγάλου Λογοθέτου ποὺ τῆς τὴν ἐνεπιστεύθη ὁ ἀνάδοχός της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πολυχρονεμένη Αὐγούστα ἡ θυσία τῆς κόρης δὲν ἔφθασε ὥς ἐκεῖ ποὺ θὰ μποροῦσες ἴσως νὰ φαντασθῆς. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς δὲν εἶναι μεγάλη.

—Ἄκουσε πατρικία Λουκία ! Ἂν ζήτησες νὰ μὲ δῆς, μὲ τὴν ἀπειλὴ νὰ σκοτωθῆς πυλῶνα τοῦ ἱεροῦ παλατίου, κ' ἐὰν τὸ ἔκανες αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ πῆς τὰ ὅσα μοῦ εἶπες ὥς τώρα, πίστεψέ με πὼς κοπίασες ἐσὺ καὶ ἄδικα μ' ἔκαμες νὰ σοῦ γιὰ νὰ σ' ἀκούσω !

—Ἄξιος ὁ μισθὸς τοῦ κόπου σου, Αὐγούστα, κ' ἀκόμη πιὸ ἄξιο τὸ ἔλεός σου ποὺ δώσῃς μὲ τὸ χέρι σου ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ πὼς μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς.

—Τί εἶναι αὐτό ;

—Τὸν πολυαγαπημένο μου !

—Ξέρεις νὰ μετέρχωμαι τὸ ἐπάγγελμα προξενήτρας, κ' ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς νὰ τὸν ἐρασθῆ σου ;

—Ξεύρω πὼς μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ δώσῃς ἐκεῖνο ποὺ μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ πάρῃς...

Μὲ ἕνα ἀπότομο κίνημα τοῦ κορμιοῦ της Θεοφανὼ βρέθηκε ἔξαφνα ὀλόρθη.

—Νέα ! Μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ ἔλεγα τοῦ ἔρωτος θυσίασες κάτι ποὺ δὲν εἶσαι σὲ θέση νὰ τὸ τιμήσῃς σήμερα. Ἔχω γνώμη πὼς θυσίασες τὴν ἀγάπη σου τῆς φρένες. Γιατὶ μόνο τρελλὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἀπευθυνθῆς μὲ αὐτὴν τὴν γλῶσσα στὴν Αὐγούστα Της !

—Ἡ ἀλήθεια μιλεῖ μὲ τὸ στόμα σου, πολυχρονεμένη. Πρέπει ἀλήθεια νὰ εἶναι ὅλας τρελλὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ ἔτσι. Σίγουρα ὅμως τὴν ἴδια ἡ ἀγάπη μιλοῦν κ' ὅλες ἡ δυστυχισμένες γυναῖκες, ἡ ἀποφασισμένες ἢ μελλοθάνατες..

Ἀπότομα τώρα. σὰν νὰ τελέψῃ μιὰ ὥρα ἀρχίσεις Θεοφανὼ διέκοψε :

—Ποιὸς εἶναι αὐτός ; Ἕνας νέος ποὺ ἀπὸ τώρα....

—Λέγε ποιὸς εἶναι ; Μὴ φοβᾶσαι πολλὰ λόγια !

—Ὄ.. Ἐκούβιτος Λαυρέντιος !

Μιὰ ἀπότομη τρομαχτικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε κ' ἔπειτα ξαφνικὰ ἕνας φοβερὸς κατρακυλισμὸς τῆς Αὐγούστας ἀντίχησε μέσα στὸν κοιμισμένο ἀνεβῆς !..

Χτυποῦσε κάλας τὰ χέρια της. Ἡ νέα κρυνὴ εἶχε ἤδη παρουσιασθῆ. Ἀλλὰ τὴν μὴ ἴσα-ἴσα ἐκείνη σκιώθηκε ἡ Ὑπατία ἄκουσε δουβὶ κ' ἀμίλητη τὴν ὅλη σκηνή.

—Τίποτα ! εἶπε στὴν θεράπαινα. Πᾶνε καὶ δὲν χρειάζεσαι. Κι' ἂν ἀκούσῃ κάποιος σὲ ξανακαλοῦν, μὴν ἔρθῃς.

Ἡ Ἀφρικανὴ ποὺ ἤξερε καλὰ πὼς πρέπει ἀνώτερη ἀπὸ κείνη τῆς Ὑπατίας δὲν ἔκανε, προσκύνησε βαθειὰ καὶ ἔγγρε νὰ φύγῃ.

—Ἐσὺ τώρα !...

Ἀποτάθηκε ἡ Ὑπατία στὴ νέα. Λίγο ἀκριβῶς θέλεις ; Κι' ἂν πραγματικὰ κάτι.. προσπάθησε νὰ τὸ πῆς καθαρά.

—Θέλω ! Θέλω... Ἐπαναλάμβανε ἡ νέα.. θέλω τὸν πολυαγαπημένο μου...

—Μοῦ φαίνεται πὼς γελάστηκες στὸ ὁρισμα ὅπου ἔπρεπε νὰ τὸν ζητήσῃς...

Κάγχασε πάλι ἡ Θεοφανώ.

Ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ Ὑπατία κε στὴ μέση :

—Ἄκουσέ με, πατρικία Λουκία. Μοῦ φαίνεται πὼς ζητᾶς κάτι παλάλογο. Πᾶς νὰ ἐξαναγκάσοιμε ἡμεῖς τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον μιλᾶς...

Μπρὸς στὴ συμπονετικὴ αὐτὴ σκέψη τῆς Ὑπατίας, ἡ κόρη ἠμέρεψε. Μ' ἕνα ἔργο δὲν ἦταν βέβαια πιὰ ταπεινὸ ὅπως φαίνεται ἦταν ὅμως βαθειὰ παρακλητικὸ εἶπε :

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ζητῶ τίποτα, πολυσέβαστη Δέσποινά μου. Δὲν ζητῶ τίποτα ἀπὸ τὴν Αὐγούστα μου. Ἀλλὰ ἡ τρεμουλιαστή του φωνὴ μόλις μποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ τὴν αἴτηση τῆς συγγνώμης.

—Ἤμαρτον, ἡ Αὐγούστα καὶ Τρισέβαστη ! Δίχως νὰ περιμένῃ περισσότερα, περήφανη καὶ ὑπέροχη, ἡ Θεοφανὼ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ δίχως νὰ στρέψῃ καὶ τὸ κεφάλι της, παραμέρισε τὴς κουρτίνες ποὺ σκέπαζαν τὴν πόρτα, μὲ τόσο θυμὸ ὥστε οἱ χρυσοὶ χαλκάδες ποὺ τὴς κρατοῦσαν σύρθηκαν μὲ ζοῆ πάνω στὴν μετάλλινη ὁριζόντιο ράβδο ποὺ τοὺς σύκωνε. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἔπειτα ἔκλεισε μὲ βοή.

Ἀλλοίμονο στὴς νικημένες.

Ὅταν ἡ Θεοφανὼ πέρασε στὰ διαμερίσματά της, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἤταν νὰ πάῃ μπρὸς στὸν μεγάλο της κατρέφτη γιὰ νὰ κοιταχθῆ αὐτάρεσκα. Τὸ θριαμβικό της χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπὸ τὰ πορφυρὰ της χείλη, τὸ πρόσωπό της σοβάρεψε, καὶ τὸ μάτι της ἀκόμη πιὸ φλογερὸ ἀπ' ὅ,τι ἤταν ἄλλοτε, ἀκόμη πιὸ αὐστηρό, περιεργάστηκε γιὰ πολλὴν ὥρα τὸ εἴδωλο ποὺ ἀντανακλοῦσε ὁ κατρέφτης.

Ἡ ἐξέταση διήρκεσε ἐπὶ πολύ. Στὸ τέλος, τὸ θριαμβικὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποιημένης γυναίκας ξανάνθισε πάλι στὰ χείλη της. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολλὲς στιγμές. Γιατί, τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο σοβαρεύτηκε καὶ πάλι, σχεδὸν σκυθρώπασε καὶ ἡ κοπέλλα ποὺ μαῦρες σκέψεις περνοῦσαν τώρα ἀπὸ τὸ μυαλό της, ἀποτραβήχθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν πορφυροῦ σοφᾶ. Κάθησε. Ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια

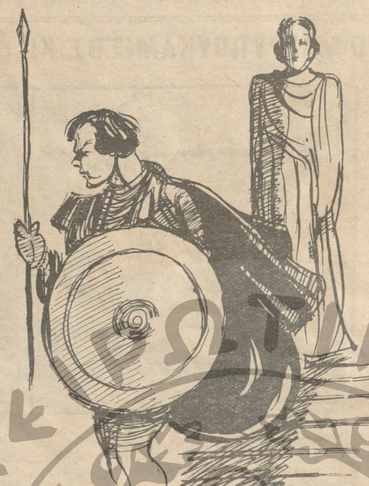

Καθησυχασμένη ἡ νέα ἀκολούθησε τὸν σπαθάριο...

τὸ κεφάλι της, γιὰ ἕνα ὅλοκληρη συλλογισμένη. Ὅταν κάποτε ξανασήκωσε τὸ κεφάλι της, φάνηκε σὰν νὰ εἶχε πάῃ πιὰ ἡ ἀπόφασι καὶ χτύπησε τὰ χέρια της. Ἡ Ἀφρικανὴ θεραπαινὶς δὲν ἄργησε νὰ μπῇ :

—Πᾶς στὴν Ὑπατία πὼς τὴν περιμένω.

Ἡ θεραπαινὶς ὑποκλίθηκε καὶ ἔβγῃκε. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐπανατοκόβηκαν πάλι ἡ κουρτίνες καὶ ξεπρόβαλε ἡ Ὑπατία.

—Ἐσοῦς προσταγμοὺς Ὕψης, ἡ Κυρά μου καὶ ἡ Αὐγούστα μου...

—Σκέφθηκες ; Συλλογίσθηκες ! Ἀποφάσισες... Εἶπε ἡ Θεοφανὼ τῆς γρηᾶς ποὺ ξαναστέκηκε τὴν φύσαξε καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὴν σκέψη της. Μὲ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε πάντα, τόλμησε νὰ ρωτήσῃ !

—Ὅπως πάντα, εἶμαι κοὶ τώρα ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω τοὺς προσταγμοὺς τῆς Αὐγούστας μου.

—Εἶναι ἀσκρεῖς καὶ λιγόλογοι οἱ προσταγμοί μου, Ὑπατία. Ἑτοίμασε ὅ,τι ἔχεις νὰ ἑτοιμάσῃς. Ἐκ μέρους μου, ἡ ἑτοιμασίες δὲν θὰ ἀπαιτήσουν περισσότερη προσπάθεια.

—Γιατὶ ὅλα αὐτά ;

—Γιατὶ ἀπόψε φεύγουμε.

—Πιὰ νὰ πάμε πού ;

(ἐξαλείφθηκε ἡ ἐξῆς γραμμή Η.)

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

μοῦ ξυναδοθῆ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε. Τὸ ξέρω καλὰ πὼς ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀγαπημένος μου.

—Τότε γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσαι στὸν ἴδιο ;...

Διέκοψε ἡ Θεοφανώ.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ σήμερα. Ὁ ἀγαπημένος μου δὲν ἔχει μάτια παρὰ γιὰ νὰ βλέπῃ τὴ Λαμπρότητά σου. δὲν ἔχει αὐτιὰ παρὰ γιὰ ν' ἀκούῃ τὸ ἄσμα ἀσμάτων τῆς φωνῆς σου...

Τὰ μάτια τῆς Θεοφανοῦς ἄστραψαν, ἄγρια σὰν τὰ μάτια τῆς τίγρεως. Ἔδειξε τὴν πόρτα στὴν δυστυχισμένη νέα, κ' ἐπρόσταξε :

—Πήγαινε !

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη στὴν ἴδια πάντα θέση, ἡ Θεοφανὼ παρακάλεσε τὴν Ὑπατία :

—Ἀπάλλαξέ με ἀγαθή, ἀπὸ τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ ρακους !

Πολύτιμη καὶ πολύξερη ἡ Ὑπατία προτίμησε νὰ μὴ μιλήσῃ. Σηκώθηκε μόνο ἀπὸ τὴ θέση της, πλησίασε τὴ νέα, τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ τὴν ὡδήγησε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ κάλεσε τὴν Ἀφρικανὴ καὶ τῆς τὴν παρέδοσε.

—Ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ κόρη ! Καὶ ἐλπιζε στὸ θεὸ καὶ στὴν Ὑπατία...

Μάλλον κρθηκιασμένη, ἡ νέα, ἀκολούθησε τὸν σπαθάριο ποὺ τὴν ὡδήγησε στὸ ἐξωτερικὸ διάζωμα.

Ὁ ἐκ μηχανῆς θεός

Μέσα σὲ μιὰ ἀτόμεση αἴθουσα τοῦ παλατίου ὁ χειροκράτης—ὁ χειροῦργος τῆς Αὐλῆς—εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὴν φριχτὴ ἐγχείρησι ποὺ κατεδίκαζε τὸν Λαυρέντιο στὸ πρόωρο γῆρας ὅταν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνη φάνηκε σὰν νὰ ὑποχωρῇ τὸ τοίχωμα. Πραγματικὰ ἕνα μέρος τοῦ τοιχώματος ὑπεχώρησε, ἄνοιξε, καὶ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πορτίτσα ξεπρόβαλε ἡ Θεοφανώ ! Ἀλαφιασμένη, κόκκινη σὰν παπαρούνα, καὶ προφανέστατα τρομαγμένη μήπως ἔφθασε πολὺ ἀργά, ὥρμησε πρὸς τὸν ἀνησυχοιμπομένο χειροπράκτη, ἄπλωσε τὰ μπρατσα της καὶ ἔπιασε τὰ δύο του χέρια.

—Σταμάτησε !

.....

Ἡ ὄψη τοῦ νέου ἤταν πιὸ χλωμὴ κ' ἀπ' τὸ κερὶ τὸ ἄσπρο ἤ κ' ἀπ' τὰ λευκὰ σεντόνια ποὺ σκέπαζαν τὸ κορμί του ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι τοῦ κοιτῶνος του. Μουδιασμένος ἀπ' τὸν πόνο, μόλις κατόρθωνε νὰ μισονοίγῃ πότε—πότε τὰ βλεφαρά του, σὰν γιὰ νὰ πεισθῆ καλύτερα πὼς δὲν ἤταν ὀνειρώδης ἡ ὀπτασία ποὺ εἶχε μπροστά του. Ἡ Κυρά του, ἡ Αὐγούστα του, ἡ Τρισέβαστη, πηγαινοερχόταν τώρα ἀνάλαφρα ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἔκαμε κάποιο ἐκεῖ κοντὰ τραπεζάκι ὅπου περίμενε μιὰ κρυστάλλινη κοῦπα, γεμάτη δροσερὸ μυροβόλο ὑγρό. Μὲ τὰ κρινόλευκα χέρια της, ἔβρεχε παγιὰ καὶ τὰ ἀπόθετε τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο στὸ μέτωπο τοῦ νέου ποὺ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ συνέρχεται. Καὶ γιὰ μὲν ἐξακολουθοῦσε ὁ πυρετός του, ἀλλὰ ἡ φρένες του δὲν εἶχαν ταραχθῆ οὔτε εἶχε χάσει τὸν ἔλεγχο τῶν αἰσθήσεών του. Ἔρσι, κατόφθασε νὰ ἀρθεώσῃ μερικὲς λέξεις.

—Ἡ Κυρά μου... καὶ ἡ Αὐγούστα μου !

—...Στ' ! Ἔβαλε τὸ ἄσπρο της δαχτυλάκι στὰ κοραλένια της χείλη ἡ Θεοφανὼ γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ νόημα νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ. Τὸν πλησίασε, τοῦ ἄλλαξε τὸ στεγνὸ παγὶ μ' ἕνα ἄλλο μουσκεμένο, ἔτσι ποὺ τοῦ δρόσισε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ πυρωμένο μέτωπο.

—Λέν κάνει ! Δὲν κάνει νὰ μιλῆς ! .Ο Μέγας θεραπευτὴς Δαμιανὸς διέταξε ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ σιωπή !

Χαμήλωσε τὸ βλέμμα του τὸ παλληκάρι, σὰν γιὰ νὰ βεβαιώσῃ πὼς ἡ προσταγὴ ἤταν καλὴς σεβαστή.

—Κ' ἔπειτα, ἐξακολούθησε ἡ Θεοφανώ, πρέπει καὶ νὰ κοιμηθῆς...

Τοῦ πρόσθεσε πὼς ὁ ὕπνος θὰ τοῦ ἔδινε σιγὰ-σιγὰ τὶς χαμένες του δυνάμεις, ἔτσι ὥστε σὲ μερικὲς ἡέρες νὰ ἤταν πάλι γερός, στὸ πόδι καὶ στὴν ὑπηρεσία του.

—Καὶ θὰ μπορῶ ἀλήθεια τότε νὰ μιλήσω ἐλεύθερα ; Δὲν κρατήθηκε ὁ νέος κ' ἐρώτησε.

—Στ !...—τὸν ξαναπρόσταξε ἐκείνη.

Καὶ θέλοντας προφανῶς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπαραίτητη βεβαίωση, ἐξακολούθησε :

—Θὰ μπορῇ βέβαια νὰ μιλῆς ἐλεύθερα, ἄν καὶ δὲν βλέπω καλὰ-καλὰ τί θὰ εἴχες νὰ πῆς...

—Τί θὰ εἶχα νὰ πῶ ; Ἀλλὰ τί ἄλλο παρὰ τὴν ἄπειρη λατρεία μου .καὶ τὴν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀφοσίωσή μου γιὰ τὴν Κυρὰ καὶ τὴν Αὐγούστα μου !

—Ἐκοῦϊτε Λαυρέντιε ! τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ κάποιο σοβαρότερο ὕφος. Ἡ Αὐγούστα διάλεξε ἀπλούστατα τὸν ἄνθρωπό της. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὲ ἔκαμε νὰ παραδεχθῆς κάθε θυσία. Μήπως γιὰ τῆς τιμές ; Μήπως γιὰ τὴν δόξα. ἡ τάχα ὁ πλοῦτος γέννησε καὶ στὴν δικιά σου τὴν καρδιὰ τὴ δίψα τὴν ἀχόρταγη ;...

Ἐνῶ τὰ ρωτοῦσε αὐτὰ, τὸ μάτι της, ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο. παρακολουθοῦσε τὸ δέλεμα του σὰν γιὰ νὰ μαντέψῃ τὴν πραγματικὴν ἀλήθεια :

—...Γιατί ; Γιατὶ αὐτὴ ἡ θυσία ἐκ μέρους σου ;

—Οὔτε ἡ δόξα καὶ ἡ τιμές, οὔτε τὰ πλούτη θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ μὲ πείσουν.... Καὶ μόνο ἡ λατρεία...

—Λές τὴν ἀλήθεια, πατρίκιε εὐνοῦχε τῆς Αὐγούστας ;

Δὲν προφθασε νὰ πῇ τὸν ὅρκο τὸν μεγάλο. ὅταν ἐκείνη, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του, σὰν νὰ θυμήθηκε μίαν ἀπαραίτητη λεπτομέρεια, τοῦ εἶπε :

—Μὴ λησμόνει, εὐνοῦχε, πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὰ τελευταῖα συμβάντα. Κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν ξαφνικὴ ἐπέμβασή μου. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερις χειροπράκτας βοηθούς, ποὺ τὸ ἀργότερο ὥς αὔριο δὲν θὰ εἶναι πιὰ σὲ θέση νὰ μιλήσουν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μιλοῦν οἱ τάφοι· κ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μέγαν χειροπράκτη ποὺ γνωρίζει καλὰ τί τὸν περιμένει ἂν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Κανεὶς δὲν μὲ εἶδε νὰ μπαίνω στὴν αἴθουσα. Συνεπῶς, καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Αὐτοκράτορα. εἶσαι ὁ φύσει καὶ θέσει εὐνοῦχος μου. Πρόσεξε, γιατὶ ἂν στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα δὲν μπορέσῃς νὰ θέσῃς φυλακὴ στὸ στόμα σου, ὁ τάφος θὰ τὸ κλείσῃ διὰ παντός.

—Ὁ Κύριος καὶ Ὕψιστος ποὺ βλέπει αὐτὴν τὴν στιγμὴ στὴν καρδιὰ καὶ στοὺς νεφρούς μου...ἔκαμε ὅσκο τὸ παλληκάρι ἂς μοῦ πάρῃ τὴν ζωή, κ' ἂς σβύσῃ γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ φῶς ἂν ποτὲ τὸ χείλη μου σταθοῦν πὸ φλύαρα ἀπὸ τὴ βουβὴ πλάκα τοῦ τάφου...

Κουκαμίσμενος κ' ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεα ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ πῇ ὅλα αὐτὰ, ὁ νέος ἔγειρε τὸ κεφάλι ἕτοιμος νὰ περιπέσῃ σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη. Μὰ ἴσα-ἴσα τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Θεοφανὼ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ. Καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι. βρέθηκε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ. Μισογανάτισε, ἔγειρε τὸ ψηλὸ κορμί της πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τοῦ νέου καὶ χάϊδεψε μὲ τὸ βασιλικό της χέρι τὸ πυρομένο του μέτωπο.

Μ' ἕνα κίνημα, ὁ νέος ἔβγαλε νὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, καὶ τὸ ἄγγιξε ὥς ποὺ νὰ πάσῃ τὸ μπράτσο τῆς Θεοφανοῦς. Τρελλὸς πιὰ ἀπὸ ἔρωτα, μὴ ξέροντας τώρα οὔτε τί ἔλεγε, οὔτε τί ἔκαμνε, τράβηξε μὲ τὸ χέρι του τὴν Θεοφανὼ κα' ἐτάνω του.

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ἐκείνη τινάχθηκε πίσω. Καὶ μὲ φωνὴ βαρειὰ καὶ ψυχρὴ τοῦ εἶπε τώρα αὐστηρά :

—Εἶσαι λοιπὸν τρελλός, Ἐκούϊτε Λαυρέντιε ! Μὰ τί τάχα φαντάσθηκες, ταλαίπωρο σκουλίκι ποὺ τόλμησες νὰ ὑψώσῃς τὸ βλέμμα σου στὸν οὐρανό...

Σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει τ' ἀστροπελέκι, ὁ Ἐκούϊτος σωριάσθηκε μέσα στὸ κρεββάτι του. Πύρινα δάκρυα ἀνάβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια του. καὶ ἡ τρεμουλιαστή του φωνὴ μόλις μποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ τὴν αἴτηση τῆς συγγνώμης.

—Ἤμαρτον, ἡ Αὐγούστα καὶ Τρισέβαστη ! Δίχως νὰ περιμένῃ περισσότερα, περήφανη καὶ ὑπέροχη, ἡ Θεοφανὼ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ δίχως νὰ στρέψῃ καὶ τὸ κεφάλι της, παραμέρισε τὴς κουρτίνες ποὺ σκέπαζαν τὴν πόρτα, μὲ τόσο θυμὸ ὥστε οἱ χρυσοὶ χαλκάδες ποὺ τὴς κρατοῦσαν σύρθηκαν μὲ ζοῆ πάνω στὴν μετάλλινη ὁριζόντιο ράβδο ποὺ τοὺς σύκωνε. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἔπειτα ἔκλεισε μὲ βοή.

Ἀλλοίμονο στὴς νικημένες.

Ὅταν ἡ Θεοφανὼ πέρασε στὰ διαμερίσματά της, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἤταν νὰ πάῃ μπρὸς στὸν μεγάλο της κατρέφτη γιὰ νὰ κοιταχθῆ αὐτάρεσκα. Τὸ θριαμβικό της χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπὸ τὰ πορφυρὰ της χείλη, τὸ πρόσωπό της σοβάρεψε. καὶ τὸ μάτι της ἀκόμη πιὸ φλογερὸ ἀπ' ὅ,τι ἤταν ἄλλοτε, ἀκόμη πιὸ αὐστηρό. περιεργάστηκε γιὰ πολλὴν ὥρα τὸ εἴδωλο ποὺ ἀντανακλοῦσε ὁ κατρέφτης.

Ἡ ἐξέταση διήρκεσε ἐπὶ πολύ. Στὸ τέλος, τὸ θριαμβικὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποιημένης γυναίκας ξανάνθισε πάλι στὰ χείλη της. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολλὲς στιγμές. Γιατί, τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο σοβαρεύτηκε καὶ πάλι, σχεδὸν σκυθρώπασε καὶ ἡ κοπέλλα ποὺ μαῦρες σκέψεις περνοῦσαν τώρα ἀπὸ τὸ μυαλό της, ἀποτραβήχθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν πορφυροῦ σοφᾶ. Κάθησε. Ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια

Ἡ συνταγή

Ἦταν σωστὸ παθολογικὸ μουσεῖο. Δὲν ὑπῆρχε ἀρρώστεια ποὺ νὰ μὴν τὴν εἶχε. Τῆς ποράλλες μάλισα ἄπαξε καὶ μιὰν ἀρρώστεια ἐπὶ πλέον, ἔτσι, ἀπ' τ' ἀνέλπιστα. Καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ πῶς: Ἀνέβαινε ἀπ' τὸν Πειραιὰ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο. Εἶχε τυλιγθῆ καλὰ στὸ παλτό του, εἶχε σηκώσει τὸν γιακᾶ του καὶ τὸ κασκόλ του ἦταν ἑφτὰ τουλάχιστον φορὲς τυλιγμένο γύρω στὸν λαιμό του. Καθὼς τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει στὸ Μοναστηράκι, μὲ τὸ ἀπότομο σταμάτημα ποὺ ἔκαμε, τὸν τίναξε ἀπ' τὴ θέση του.

Ὁ Φρειδερίκος Ἑπταπαλτιάδης — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ ἀρρώστου μας — λαρυγγοκαμμένος καθὼς ἦταν, τινάχθηκε ξαφνιασμένος κι' ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του. Αὐτὸ ἦταν ὅλο: Τὸ ὀλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ σελάμα:

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΠΑΣΧΟΜΕ ΑΠΟ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

Τὰ καταπότια Π ά γ—Π ι ν—Π ό ν εἶναι τὸ μόνον φ ά ρ μ α κ ο ν.

Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Φρειδερίκος μας κατάλαβε ὅτι ἔπασχε ἀπό... νευρασθένεια! Ἕνα ἀκόμη κακὸ στὰ τόσα ἄλλα! Ἔπρεπε ν' ἀποταθῆ ὁπωσδήποτε σ' ἕναν γιατρό. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν διέθετε ὁ δυστυχής, οὔτε δεκάρα τσακιστή. Τῆς ἑκατὸ δραχμές, ποὺ εἶχε δανεισθῆ τὴν προηγουμένη ἀπὸ κάποιο φιλεύσπλαχνο γνωστό του, τῆς εἶχε δώσει ὅλες γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάποιο ἄλλο γιατρικό.

Ἔτσι ἡ κατάσταμίς του χειροτέρευε ὁλοένα, ὅτε μιὰ φαεινὴ ἰδέα ἦρθε νὰ φωτίσῃ τὸ μυαλό του.

—Εὕρηκα, φώναξε ὁ Φρειδερίκος γυρνώντας τὰ γέρια του ἀπ' τὴ γαρά του. Καὶ ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον! Σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόταν στὴν Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς, ζητοῦσε τὴν «Ἰατρικὴ ἐγκυκλοπαιδεία» τοῦ Βετγκλίδη, καὶ ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἀνάγνωση.

Ὅταν ἔθαβε στὸ κεφάλαιο τῆς ἀοτηριοσκληρώσεως ἔκανε νὰ ξεκουραστῆ λίγο, ἀκουμπώντας στὴ ὀράγη τῆς καρέκλας του. Μὰ τοῦ στάθηκε ἀδύνατο νὰ κινηθῆ. Τοῦ φάνηκε πὼς ὅλη ἡ μέση του ἦταν πιασμένη. Ἡ ὀάγη του πονοῦσε ἀπαίσια. Ξεφύλλισε μηχανικὰ μερικὰ φύλλα κι' ἔφθασε, ἔτσι τυχαία, στὴν λέξη «διφθερίτις».

"Ἕνα ἀπότομο φτάνισμα παο' ὀλίγο νὰ τὸν κάνῃ νὰ γάσῃ τὸ γρῶμα του. Τὸ ἐξέλαβε γιὰ προμήνυμα... διφθερίτιδος! Ἀλλὰ ἀμέσως θυμήθηκε πὼς τὴν εἶχε περάσει ἤδη ὅταν ἦταν ὀκτὼ χρονῶν παιδί. Καὶ ἡσύχασε.

Στὸ σπίτι του ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκανε γενικὴ ἐξέτασιν τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἔπιασε πρῶτα—πρῶτα τὸν σφυγμό του. Σπάνιν τὸν αἰσθάνθηκε στὴν ἀοτή. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν παρατήρησε πὼς εἶχε γυτόπους στὸ λεπτό! Μέσα στὴν ταραχή θυμήθηκε τὴν καρδιά του! Τίποτε χτυποῦσε! "Ὅμως κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά τώρα, βάλθηκε νὰ καταρρίψῃ ρεκόρ τητος χτύπων! "Ἔβγαλε τὸ σύθβο, τὰ πλευρά τ... "Ἔβγαλε τὴ γλῶσσα τὴν ἐξέτασε στὸν καθρέφτη, ἄνοιξε τὸ στερεὸ μάτι του, ἔκλεισε τὸ δεξί. Ἀλ ταν. αὐτό! Παντοῦ αἴσθανόταν ἀλλ γενικὴ ἀτονία, ἀνοσεξία, ἐξάντληση. ἦταν. αὐτό! Εἶχε γυρίσει σὲ φθορ!

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, γρ τὴν πόρτα τοῦ πρώτου γιατροῦ ποὺ β στὴν συνοικία του.

Ὁ γιατρὸς τὸν ἐξήτασε προσεκτικ ἔκαμε μιὰ—δυὸ ἀκόμη ἐρωτήσες πιά ποπτες, καὶ τέλος τοῦ γοάψησε μιὰ ταγή.

Δίχως χρονοτριβὴ ὁ Φρειδερίκος τὴν πῆρε πῶσε. πλήρωσε— ὦ, σκληρὴ δοκιμασία τὸν γιατρό κι' ἔτοιξε στὸ πρώτο φαρμακεῖο ποὺ βρῆκε.

Ὁ φαρμακοποιὸς πῆρε τὴν συνταγή, ἔριξε μιὰ ματιὰ καὶ τοῦ τὴν ἐπέστρεψε.

Ὁ Φρειδερίκος τάχασε. Πῆρε τὴν συνταγή, τὴν ἄνοιξε καὶ κατάπληκτος διάβασε τὰ ἑξῆς:

« 500 γραμμάρια μπιφτέκι, μὲ 1 σκ » μπύσας ἀνὰ ἑξάμισον 12 γιλόμετρα πιὰ » πάτου κάθε ποιῶ, κατάλληλο στὴν ἡλι » βράδυ καὶ οὐδεμία ἀνάμιξις σὲ ποτ » δυσκολονόητα!

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

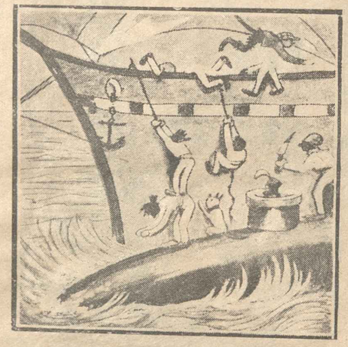

Ἐπὶ τέλους τὸ πειρατικὸ ὑποβρύχιο πλευρίζει στὴν «Παταγωνία» καὶ οἱ πειραταί, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀπολλώνιο, ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὸ πλοῖο.

Ὁ Ἀπολλώνιος μαζὶ μὲ τὸν Κοντοβράκη, ἀφοῦ ἔβαλαν... στὰ αἵματα τοὺς πειρατάς, πασαμένουν τώρα κουμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα στύλον καταστιοῦ.

Σὲ λίγο ἀοχίζει μιὰ λυσσώδης συμπλοκή μετοξὺ πειρατῶν καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Παταγωνίας», τὸ ὁποῖο ὀγουμένου τοῦ ἀπὸ σάκκους... γουσοῦ βάλλει ἀμειλίκτ

Οἱ πειραταὶ ἀποδεκατίζονται. Ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας κανεὶς τῶν δὲν ἀποιένει ζωντανός. Θρίαμβος! Ὁ Κοντοβράκης μισολιπόθυμος ἀπ' τὸν τοῦυο παραμένει ἀκόμη κουμμένος.

"Οταν ὕστεο' ἀπὸ λίγο τὸν ἀνεκάλυψε, ὁ Μακρυπουκάμισος, μαζὶ μὲ τὸν Ἀπολλώνιο πίσω ἀπὸ μιὰ κάσσα, ἔτοιμε ὁλόκληροος ἀπ' τὸν φόβο του. Ὁ Ἀπολλώνιος μάλιστα ζητοῦστε... αἰθέρα, γιὰ νὰ συνέλθῃ.

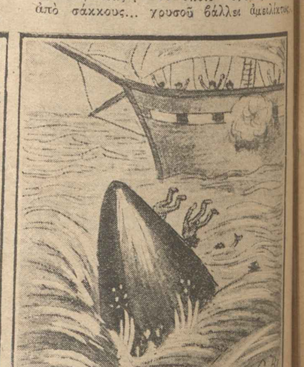

Τὸ ὑποβρύχιο τὸ καταβύθισε ὁ Μακρυπουκάμισος, ἐμεῖς ἔνεκεν γιὰ τὴν γαλοφιᾶ ἐμπνευσίν του. Καὶ τώρα, ἀπὸ νέον στάδιον δόξης λαμπρὸν γιὰ τὴν πλαγκτὸν παρέα...

(Ἀκολουθεῖ)

Φελίξ Κάρ

Ἡ κατακόμβη τῶν κρανίων

(Πραγματικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν μυστηριώδη δρᾶσι μιᾶς μυστικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἀμερικῆς).

Ἡ ἀστυνομία τῆς Μπάλτιμορ ἦταν ἀμηχάνητη. Ἡ τρομερὴ μυστικὴ ὀργάνωσις τῆς «Μαύρης Μάσκας», ποὺ εἶχε ξαπλωθῆ τελευταῖα ἀπὸ τὸ Νιοὺ—Τζόρζεῖ στὶς γειτονικὲς πολιτεῖες Ντελαγκουέρ, Μέριλαντ καὶ Οὐέστ—Βιρτζίνια, ἐτρομοκρατοῦσε κυριολεκτικῶς τὴν Μπάλτιμορ. Ἑπτακόσιες γιλιάδες κάτοικοι ἐζοῦσαν μέσα σ' ἕνα διαρκὴ τρόμο καὶ μιὰν ἀπελπιστικὴ ἀγωνία. Ἡ «Μαύρη Μάσκα» εἶχε ἀπλωμένους τοὺς φοβεροὺς καὶ ἀόρατους πλοκάμους της παντοῦ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε, μιλώντας μὲ τὸ γειτονά του, ἂν εἶχε μπροστά του ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῆ ἢ ἕνα φανατικὸ μέλος τῆς μυστικῆς συμμορίας, ποὺ ἐσκοποῦσε τὴν φοίκη καὶ τὸν θάνατο...

Ὀχτὼ ἀπὸ τοὺς πιὸ διαλεγτοὺς πολίτες τῆς Μπάλτιμορ εἶχαν καταδικασθῆ εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τρομερὴ ὀργάνωσι καὶ εἶχαν ἐκτελεσθῆ ἀμέσως, σὲ διάστημα ἑνὸς μηνός. Τὰ πτώματά τους τὰ βρῆκαν στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως μ' ἐπακολουθημένο στὸ κεφένα ἕνα ἀντίγραφον τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς «Μαύρης Μάσκας»...

Κανεὶς δὲν ἤξερε τίνος θάταν ἡ σειρὰ τὴν ἄλλη μέρα ἢ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα. Οὔτε κανεὶς ἤξερε γιὰ ποιὸ λόγο ἡ τρομερὴ συμμορία κατεδίκαζε τὰ πιὸ ἀκαλεγτὰ μέλη τῆς κοινωνίας τῆς Μπάλτιμορ. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ποὺ βρισκόταν στὰ πτώματα τῶν θυμάτων, ἀνέφερε ἀόριστα ὡς αἰτιολογικὸν ὅτι ἡ κοινωνικὴ ὑρίσις τῶν καταδικαζομένων ἦταν ἐπιζήμια στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους".

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἐκοούφωσε τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο τῶν κατοίκων τῆς Μπάλτιμορ ἦταν τὸ ἑξῆς γεγονός:

Πολὺ τρῶν ἡμερῶν εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς «ἐκτελεστάς» τῆς «Μαύρης Μάσκας» ὁ μηγανικὸς Τζόε Μάκ Ντέρου. Ἀνὴ ὅμως νὰ θανατωθῆ, τὴν ἑπομένη μέρα ἀφέθη ἐλεύθερος. Αὐτὸς τότε ἔτρεξε στὴν διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη, μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, ὁ Διευθυντὴς Νίξον μαζὶ μὲ τὸν Εἰσαγγελέα Πέρσον καὶ τὸν ἀρχι—Ντετέκτιβ Ἀλ Κάρτων συνεσκέπτοντο ἀκριβῶς γιὰ τὸ μυστηριῶν τῆς «Μαύρης Μάσκας». Ὁ μηγανικὸς Τζόε Μάκ Ντέρου εἰσήγθη ἀμέσως στὸ γραφεῖο, καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν περιπέτειά του, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ βοηθοῦσε ἔτσι τὶς καταδιωκτικὲς ἀρχὲς νὰ βροῦν κάποιο ἴχνος τῆς τρομερῆς συμμορίας:

—Ἐνῶ ἐπέστρεφα ἀργὰ γθὲς τὴν νύχτα στὸ σπίτι μου, διηγεῖται ὁ μηγανικός, μόλις ἔστειλα τὴν γαυία τῆς Μαίν—Στρήτ, ἀκριβῶς πενῆντα πόδια μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά μου, αἰσθάνθηκα ξαφνικὰ ἕνα μαῦρο σεντόνι νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὥς τὸ στῆθος μου καὶ νὰ μὲ τυλίγῃ, πρὶν δὲ προσέξω οὔτε κἂν νὰ σκεφθῶ τίποτε, ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι μὲ ἄφεσε ἀναίσθητο...

» Ὅταν συνῆλθα, ἀντελήφθηκα ὅτι τὸ κεφάλι μου ἦταν κλεισμένο μέσα σὲ μιὰ μαύρη σακκούλα, ποὺ ἦταν δεμένη γύρω στὸ λαιμό μου. Κοντὰ στὸ στόμα καὶ στὴ μύτη ὑπῆρχαν μερικὲς τρύπες ποὺ μοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀναπνέω ἕναν ἀέρα ὑγρὸ ποὺ ἐμύριζε μοῦχλα. Ἐκατάλαβα πὼς εὑρισκόμουν σὲ κάποιο βαθὺ ὑπόγειο μὲ χωμάτινα τοιχώματα...

» Μόλις ἡ πρῶτες κινήσεις μου ἔδειξαν πὼς εἶχα συνέλθει, ἄκουσα μιὰ βαρειὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ:

«—Τζόε Μάκ Ντέρου, πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς εἶσαι ὑπόδικος ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς «Μαύρης Μάσκας». Τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία πρόκειται νὰ δικασθῆς, θὰ τὴν μάθῃς ὅταν παρουσιασθῆς στὸ Δικαστήριο. Πές μου τώρα: πεινᾶς;»

»—Ὄχι, ἀπάντησα ἐγώ, καταπτοημαγμένος ἀπ' ὅσα εἶχα ἀκούσει.

«—Θέλεις κανένα καφέ; Οὐΐσκι;» μὲ ξαναρώτησε ἡ φωνή.

»—Ὄχι, ἀπάντησα πάλι.

» Τότε ἄκουσα ἕνα θόρυβο διαστικῶν βημάτων, ποτὲς ποὺ ἀνοιγαν καὶ ἔκλειναν βαρειὰ καὶ ἔτοιζαν οἱ σκουριασμένοι ἀρμοί τους καὶ σὲ λίγο ἔνοιωσα δυὸ γερὰ γέρια νὰ μὲ πιάνουν ἀπὸ κάθε μπράτσο καὶ μιὰν ἄλλη φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ:

«—Ἐμπρὸς Τζόε Μάκ Ντέρου, προγώσει καὶ ἔγε ὑπ' ὄψιν σου πὼς οἱ φυλοὶ καὶ ὑποκριτὲς δὲν βρίσκουν ποτὲ γάρι ἀπὸ τὴν «Μαύρη Μάσκα».

» Ἐπρογώρησα ἀρκετὰ βήματα, γωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω. "Γστερα ἄκουσα τὴν ἴδια φωνή:

«—Πρόσεξε, τώρα θὰ κατεβοῦμε μιὰ σκάλα.»

» Πράγματι ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνωμε μιὰ στενή, κυκλοτερὴ σκάλα ἀπὸ τὴν ὁποία μιὰ στενὴ, γυαλιστερὴ μυρωδιὰ σάπιων ξύλων. "Οταν ἐτελείωσαν τὰ σκαλοπάτια, ἔνοιωσα πὼς ἐπατοῦσα σὲ μαλακὸ γῶμα. Ἐπροχωρήσαμε ἀκόμα βήματα. Ὁ στεσα ἐπεράσαμε ἕνα διάβρωμα, στὸν ὁποῖο τὰ βήματά μας ἀντηχοῦσαν σὰν μέσα σὲ σιδερένιο τουνέλι. Ἐσταμάτησα ἐπίτηδες γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βῆμα μου τότε καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους βηματισμοὺς ποὺ ἄκουσα, ἐκαταλάβα πὼς οἱ συνοδοί μου ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ δυό.

» Στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ἐσταματήσαμε. Ἄκουσα τότε τὸν θόρυβο μιᾶς ὀκοειᾶς σιδερένιας πόρτας ποὺ ἄνοιξε καὶ ξαφνικὰ μιὰ ὠχρὴ ἀνταύγεια φωτὸς ἔβγασε ὡς τὰ μάτια μου, πρᾶγμα ποὺ μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὼς ἐπάνω στὸ πυκνὸ μαῦρο ὀφασμα τῆς καλύπτοας μου ἔπεφτε ἰσχνὸ φῶς.

» Ἡ φωνὴ ἑνὸς συνοδοῦ μου τότε εἶπε:

«—Μεγάλοι Ἄρχοντες τῆς «Μαύρης Μάσκας», ὁ ὑπόδικος Τζόε Μάκ Ντέρου εἶνε ἕτοιμος ν' ἀντικρύσῃ τὸ φῶς τῆς Δικαιοσύνης σας».

«—Νὰ ἔλθῃ ἐμπρὸς στὴν Ἱερὴ Ἕδρα!» διέταξε τότε μιὰ βαρειά, δύσκαμπτη φωνή.

»Ἐκατάλαβα πὼς βρισκόμουν πιὰ ἐμπρὸς στὸ φοβερὸ δικαστήριο.

» Τὸ θάρρος, ποὺ εἶχα διατηρήσει ὥς ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄρχισε νὰ μὲ ἐγκαταλείπῃ. Ἐκατάλαβα καλά, πὼς ἂν δὲν μὲ κοατοῦσαν γερὰ οἱ συνοδοί μου, θὰ σωριαζόμουν κάτω. Τόσο δυνατὴ ἦταν ἡ ζάλη ποὺ ἔνοιωσα.

» Σ' αὐτά μου ἔνοιωθα μιὰ τέτοια δυνατὴ δόη, ὥστε δὲν ἄκουσα τὰ λόγια ποὺ εἶπαν ἐν τῷ μεταξὺ διάφορες φωνὲς μέσα σ' ἐκείνη τὴν μυστηριώδη αἴθουσα τῆς ὁποίας οὔτε τὸ μέγεθος, οὔτε τὸ σχῆμα καί, πρὸ παντός, οὔτε τὸ περιεχόμενο δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω. Σὲ λίγο ἔπαψα νὰ βλέπω τὴν ἀνταύγεια τοῦ φωτός. Εἶχα συνέλθει ξανὰ ὅταν ἄκουσα τὴν βαρειὰ ποοσταγή:

«—Ἀφῆστε τὸν ν' ἀντικρύσῃ τὸ δικαστήριο!

» Ἀμέσως μοῦ ἔβγαλαν τὴν καλύπτοα καὶ μπόρεσα νὰ δῶ ἐμπρός καὶ γύρω μου.

» Ἦταν τρομερὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια μου:

» Ἕνα βαθὺ κόκκινο φῶς ἔβγαινε μέσα ἀπὸ ἠλεκτρικοὺς πυρσοὺς, ποὺ ἐκρεμοῦσαν δώδεκα σκελετοὶ ὄρθιοι γύρω σὲ μιὰ ἡμικυκλικὴ αἴθουσα.

» Ἐμπρός μου ἦταν μιὰ πελεκητὴ ἕδρα ἡμικυκλική, ποὺ ἐστηριζόταν ἐπάνω σὲ δύο ὄρθια σέρτρα. Στὸ πλεκτάκι κάθε φορέτρου ἦταν ἕνα μεγάλο σταυρὸς φωτεινός, ποὺ φαίνεται πὼς ἐφωτιζόταν μ' ἕνα ἔντονο κόκκινο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φορέτρου. Γύρω στὴν ἕδρα αὐτὴ ἦταν τέσσαρες ἀνθρωποι ὄρθιοι μὲ μιὰ τοιγωνικὴ καλύπτοα κατάμαυρη ποὺ ἐσκεπαζε τὸ πρόσωπό τους καὶ ἄφνε μόνο δυὸ τρύπες στὴν θέση τῶν ματιῶν καὶ ἄλλες δυὸ κοντὰ στὴ μύτη. Ἕνα φαρδὺ ἐπίσης μαῦρο ἐσκέπαζε καὶ ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους, στὴ θέσι δὲ τοῦ στήθους ἦταν ζωγραφισμένο μὲ γυαλιστὸ ἀσπρο γῶμα ἕνα κρανίο ἀνθρώπινο. "Ὅλων τὰ κεφάλια ἦταν πεσασμένα στὴν ἀνάσταλ θέσι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀγαπένιο πεσμένο μιᾶς ἀλλοκότης ποὺ στεκόταν σαν ἀπειλὴ ἀπ' ἐπάνω.

» Τὴν ἴδια φρικιαστικὴ στολὴ ἐφοροῦσαν ὅλοι ἐκεῖ μέσα καὶ ὅλοι ἦσαν ἀνεβασμένοι σὲ πανύψηλα μαλάβολα ἄβαθα ἀγγόνης. Ἦσαν ἡ πρωτοπόρεες ἀκριβῶς ἕδρες ποὺ εἴδλεπα στὴ ζωή μου...

» Ἐπάνω στὴν ἡμικυκλικὴ «Ἱερὴ Ἕδρα» ἦσαν δυὸ μηρσιαία ὀστὰ σταυρωμένα καὶ ἀπ' ἐπάνω, ἀντὶ κρανίου, ἦταν μία ἀπαισία κεφαλὴ Ἐρινύος μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Δικαιοσύνη. Ὁ μόνος δόμος πρὸς τὴν ἀληθινὴ ζωὴ εἶνε ὁ θάνατος!»

Ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ στεκόταν ἀίσω ἀπὸ τὴν «Ἱερὴ Ἕδρα» μοῦ εἶπε:

«—Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς τιμωρεῖται μὲ θάνατο ὁποιος ὀγῆ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα καὶ πῆ σὲ ἄλλον τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε...

(Τὸ τέλος στὸ ἑπόμενο)

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Νίξον μὲ τὸν εἰσαγγελέα Πέρσον καὶ τὸν ἀρχι-Ντετέκτιβ Ἀλ Κάρτων συνεσκέπτοντο...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Οἱ δυὸ ἔρωτες τοῦ Χάϊνε

Ὁ ποιητὴς πού ἀγάπησε τήν ἐξαδέλφη του καί παντρεύθηκε μιά χωριατοπούλα.

Εἶναι ἄξιο ἀπορίας, ἀλήθεια, πῶς ὁ Ἐρωτικὸς Χάϊνε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἐρωτικοὺς ποιητὰς τοῦ κόσμου, ἀγάπησε σχετικὰ τόσο λίγο. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Χάϊνε δὲν ἦταν καγένας τρομερὸς Δὸν Ζουὰν σὰν τὸν λόρδο Βύρωνα ἔξαφνα ἢ σὰν τὸν Γκαῖτε. Οἱ ἔρωτές του μετριοῦνται στὰ δάκτυλα ἢ μᾶλλον, γιὰ νἆναι κανεὶς πιὸ ἀκριβολόγος, εἶναι μόνον δυό. Ὁ πρῶτος ἔρως του, αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὶς πονεμένες στροφὲς τοῦ «Λυρικοῦ Ἰντερμέτζου» του, ἦταν γιὰ τὴν ἐξαδέλφη του Ἀμαλία Χάϊνε, τὴν κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου θείου καὶ προσάτου του Σολομῶντος Χάϊνε. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ποιητὴς ποτὲ δὲν ἀνέφερε στὰ τραγούδια του τὸ πραγματικό της ὄνομα, ἀλλὰ πότε τὴν ἔλεγε Μόλλυ, πότε Ζουλέιμα, πότε Ἔβελιν καὶ πότε Ὀττίλια, οἱ βιογράφοι του ἐδέησε ν' ἀγαναλήψουν ἕνα ἀπόρρητο γράμμα του, γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσουν ἐπὶ τέλους πὼς ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὕπαρξις ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γράψῃ τοὺς πιὸ πονεμένους ἐρωτικοὺς στίχους ποὺ ξέρομε, ἦταν ἡ πρώτη του ἐξαδέλφη Ἀμαλία Χάϊνε. Ὁ ποιητὴς τὴν ἐρωτεύθηκε σὲ ἡλικία δεκάξη ἐτῶν. Ὁ ἔρως ὅμως αὐτὸς, ὁ τόσο φλογερὸς, δὲν φαίνεται νὰ συγκινοῦσε καὶ πολὺ τὴν Ἀμαλία. Ἴσως κἀ' ὅλας ἡ νέα, πρακτικώτερη ἀπὸ τὸν ποιητή μας, ξέροντας πὼς ὁ πατέρας της δὲν θἄδινε ποτὲ τὴν συγκατάθεσή του γι' αὐτὸν τὸν γάμο, νὰ μὴ θέλησε νὰ καταστήσῃ ἀναπόφευκτη μιὰ λύση ποὺ οὔτε τοῦ Χάϊνε, οὔτε καὶ τὴν δική της εὐτυχία ἦταν προορισμένη νὰ ἐξυπηρετήσῃ. Ὁ Χάϊνε ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Καίτοι τὸ σαλόνι τῆς Ραχὴλ Βαρνχάγκεν στὸ Βερολίνο ἦταν γεμάτο θαυμαστριες τοῦ γεαροῦ ποιητοῦ, ἐν τούτοις ὁ Χάϊνε μόνο τὴν Ἀμαλία σκεπτόταν διαρκῶς :

Τὰ δάκρυά μου ὅθε κυλοῦν,
πλῆθος ἀνθοῦν λουλούδια
καὶ οἱ στεναγμοί μου γίγονται
τῶν ἀηδονιῶν τραγούδια...

Κ' ἂν μ' ἀγαπᾶς, παιδοῦλα μου,
τὰ λούλουδα δικά σου
κ' ὅλα τ' ἀηδόνια θὰ λαλοῦν
μπρὸς στὰ παράθυρά σου.

Ὡστόσο ἡ Ἀμαλία προτίμησε κ' ἀπ' τὰ λουλούδια κ' ἀπ' τ' ἀηδόνια τοῦ ποιητοῦ, τὸν Τζὼν Φλιντλαΐντερ ἀπὸ τὴν Καινξβέργη, τὸν ὁποῖον ἔκανε κ' ἄντρα της τὸν Μάϊο τοῦ 1821. Ὁ Χάϊνε ἦταν ἀπαρηγόρητος. Ἡ ἀπελπισία του γιὰ τὸν ἄσπαρο χαρακτῆρα τῆς ἀγαπημένης του ἦταν ἀπερίγραπτη. Πότε-πότε θρίζει, πότε τὴν εἰρωνεύεται καὶ πότε κλαίει. Τὸ «Βιβλίο τῶν τραγουδιῶν» του εἶναι γεμάτο ἀπὸ τέτοιες ἐμπνευσμένες ἀντιθέσεις. Ἐπὶ δέκα χρόνια ὁ ποιητὴς δὲν φαίνεται ν' ἀφοσιώθηκε σ' ἄλλη γυναίκα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς γνώριζε πολλὲς σ' ἀδιάκοπα ταξίδια του. Ὅμως καμιὰ δὲν κέρδισε τὴν καρδιά του. Καὶ στὴν πριγκήπισσα Χόενσολμς καὶ σ' ἄλλες ὁ ποιητὴς ἔδειξε ἕνα ἐνδιαφέρον περισσότερο ἀπὸ τυπικό, μὰ γιὰ καιμιὰν δὲν ἔννοιωσε τὴν ἀγάπη, τὸ ἀσυγκράτητο ἐκεῖνο πάθος, ποὺ τὸν ἔκανε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ν' ἀχρυντνᾷ νύχτες ὁλόκληρες. Ἀντιθέτως ἕνα ἄλλο πάθος ἄρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα : ἡ πολιτική. Ὁ Χάϊνε, ὁ τρομερὸς αὐτὸς λυρικὸς ποιητὴς. ὑπῆρξε στὴν πραγματικὴ ζωή του ἕνας ἀδιάλλακτος μαχητὴς στὴν κονίστρα τῶν πολιτικῶν ζυμώσεων τοῦ καιροῦ του. Κ' ὅμως στὰ τραγούδια του πολὺ σπάνια προδίδεται ἡ ἀθεράπευτη αὐτὴ μανία του, ποὺ τὸν ἔκανε μισητὸ στὸν γερμανικὸ λαό, στὸν ἴδιο λαὸ ποὺ τὸν ἐθαύμαζε ὡς ποιητή. Στὰ τραγούδια του μόνον ὁ ἔρως κυριαρχεῖ. Καὶ εἰδικώτερα ἡ θύμηση τοῦ ἄτυχου ἔρωτά του μὲ τὴν ἐξαδέλφη του ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ξεχάσῃ :

Ἔρχονται χρόνια, φεύγουν,
Μπαίνουν γενιὲς στὴ γῆ,
μ' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἡ ἀγάπη
αὐτὴ ποτὲ δὲν σβεῖ.

Ὦ, ἂς σ' ἔβλεπα καὶ πάλι,
μπροστά σου νὰ συρθῶ
νὰ σοῦλεα ξεψυχώντας :
«Μανγάμ, σᾶς ἀγαπῶ ! »

Ἐρρῖκος Χάϊνε.

Καθὼς πάντα σχεδόν, ὁ Χάϊνε σαρκάζει κ' αὐτὴ τὴν φορὰ περισσότερο παρὰ ποὺ κλαίει. Ὅμως ὁ σαρκασμός του αὐτὸς εἶναι γεμᾶτος πίκρα καὶ παράπονο. Τὴν Ἀμαλία ὁ ποιητὴς τὴν συνήντησε στὸ Ἀμβοῦργο πολλὰ χρόνια μετὰ τὸν γάμο της. Δὲν ξέρει ὅμως κανεὶς ἂν τῆς εἶπε μὲ τὸν πικρὸ σαρκασμό του τὸ ἀμίμητο αὐτὸ «μανγάμ», ἢν ἂν ἀντιθέτως τῆς ψιθύρισε τὸ φλογερὸ τετράστιχο, ποὺ γιὰ γάζη τὴς πάλι συνέθεσε :

Σ' ἀγάτησα κ' ἀκόμα σ' ἀγαπῶ !
κ' ὅταν τῆς γῆς τὰ θέμελα σειστοῦνε,
μέσ' ἀπ' τοὺς ἐρειπῶν τῆς τὸ σωρὸ
ἡ φλόγες τοῦ ἔρωτά μου θὰ πετοῦνε.

Ὁ δεύτερος μεγάλος ἔρως τοῦ Χάϊνε ἦταν γιὰ τὴν Ματθίλδη Μιρά. Ὁ μεγάλος Γερμανὸς ποιητὴς ἐγκατεστάθηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ 1831. Ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἀσχολήθηκε καὶ στὴν Γαλλία μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ εἰδικώτερα μὲ τὸν σαινσιμονισμό, τέλος γνωρίσθηκε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1834 μὲ μιὰν ἀρχοντοχωριατοπούλα, τὴν Ματθίλδη Μιρά, τὴν ὁποίαν κ' ἔκανε γυναίκα του... ἐξ ἀριστερῶς χειρός. Ζοῦσαν μαζί, κ' ὁ Χάϊνε ἔβρισκε πὼς τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ γοικοκυριό τους ἦταν πολὺ ἠθικώτερο ἀπὸ τοὺς περισσότερους... εὐλογημένους καὶ νομίμους γάμους, ποὺ ἤξερε. Τοῦ κάκου ἡ Καρολίνα Ζωμπερ καὶ ἡ Ἰταλὶς πριγκήπισσα Μπελτζιογιόζο, θαυμάστριες τοῦ Χάϊνε, προσπαθοῦσαν ν' ἀπομακρύνουν τὸν ποιητὴ ἀπὸ τὴν ἐπιροὴ μιᾶς γυναικός, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δεκαοκτὼ χρόνια της καὶ τὴν δροσιά της δὲν εἶχε κανένα ἄλλο προτέρημα. Δὲν εἶχε κὰν διαβάσει ἕστω κ' ἕναν στίχο τοῦ Χάϊνε ! Ὁ ποιητὴς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ κανέναν. Ἤταν τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ματθίλδη, ποὺ ἔγραφε σὰν φίλο του Αὔγουστο Λέβαλτ : «Διάβασες τὸ Ἆσμα τῶν Ἀσμάτων τοῦ Σολομῶντος ; Αἴ, διάβασε τὸ μιὰ φορὰ καὶ 'κεῖ μέσα θὰ ὀρῆς ὅλα ὅσα μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ.» Κι' ὁ ποιητὴς δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ματθίλδη. Ἡ γαριτωμένη αὐτὴ ἐπαρχιωτοπούλα εἶχε πιστὴ μέχρι τοῦ θανάτου του καὶ ἀκόμη μέχρι τοῦ δικοῦ της θανάτου. Ἐγγόνοι τῆς μόνο μέρες εὐτυχίας καὶ μέρες δόξας κ' ἀνέλπιδες. Ὅταν τὸ 1841 ὁ Χάϊνε ἀρρώστησε καὶ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Σολομὼν Στράους, τότε ὁ ποιητὴς σκέφθηκε νὰ κάνῃ τὴ φορὰ πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ μὴν ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀφοσιωμένην αὐτὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του νἀ' ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρεύθῃ νομίμως. Οἱ γάμοι τοῦ Χάϊνε μὲ τὴν Ματθίλδη Μιρὰ ἔγιναν στὴν ἐκκλησία τοῦ Σουλπικίου στὶς 30 Αὐγούστου 1841. Ἔτσι τὴν ἡμέρα ἔκανε μιὰ διαδεδεμένη ζωὴ ἐκεῖνος ὁ Χάϊνε ἐγκρίκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα.

Παντρεύομαι, εἶπε στοὺς φίλους του, μὲ βαθμοὺς ζέστη· εἶβε ὁ πανγοδίνωμος θεός μὲ διατηρήσῃ πάντα στὴν ἴδια θερμοκρασία.

Ὁ θεὸς ὅμως δὲν τοῦκαμε τὸ χατήρι.

Τὰ δώδεκα τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Χάϊνε ἦταν ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο. Τὸ ἔρασε παράλυτος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τοὺς φρικτοὺς κ' ἀβάσταχτους. Ἡ φίλη καὶ θαυμάστριές του, πρὸ πάντων δὲ ἡ Καρολίνα Ζωμπέρ, ἡ πριγκήπισσα Μπελτζιόζο, ἡ ἀγγλὶς λαίδη Ντὼφ Γκόρντον καὶ ἡ ρωσσὶς κόμησσα Καλέργη, δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸ πλάγι του. Καμιὰ ὡστόσο ἀπὸ τὶς θαυμάστριες τοῦ Χάϊνε δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ μὲ τὴν περίφημη «Mouche» τὴν κυρία Καμίλλα Σέλντεν, ποὺ ἐρωτεύθηκε τὸν ἄρρωστο ποιητὴ μὲ τὴν ἀπελπισμένη δύναμη τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν περιμένει ποτὲ ἀνταπόδοσι. Ἡ περίεργη αὐτὴ ὕπαρξη ἐφαίδρυνε γιὰ ἀρκετὸ ποσὸ καιρὸ τὸ θλιβερὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλὰ μέσα στὴ μάζα αὐτὸ τῶν θαυμαστριῶν, ἄγγελος ἀληθινὸς παρηγορίας ἀμίλητη καὶ καρτερική, ἔστεκε ἡ ἀσύγκριτη Ματθίλδη, ποὺ δὲν ἔννοιωνε τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸ πλάγι τοῦ σύζυγου της. Ἀλλὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια κ' αὐτὴ θὰ διαστρέψῃ ἕξι χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου ποιητοῦ. Ἡ ἀνάμνησή του, γιὰ νὰ κλείσουστη τὴν ἀνάμνησή του, γιὰ νὰ κλείσῃ τέλος τὸ τελευταῖο της ὕπνο στὸ πλάι τοῦ δοξασμένου συζύγου της στὴν Μονμπαρνᾶς τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1883.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Σοφὰ λόγια

Θεέ μου! Σῶσε με ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τοὺς ἐχθρούς μου.

(Βολτέρος)

Δὲν ὑπάρχει χειρότερος κουσδὸς ἀπὸ κείνον ποὺ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃ κανεὶς πολὺ παρὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐν ἐστῇ ἀνάγκῃ.

(Φενελόν)

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀνανδρία δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ μόρφη τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε: «Ποιὸς μπορεῖ νἆναι τέτοια ὥρα;» Ἐπηκολούθησε ὁ ἀγνοστικὴ σιωπή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντελήφθηκα τοῦ Ντεγκίνεσ νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὰ μάτια. Μὲ καταφανῆ ἀγωνία. Ἐν τούτοις ὁ κ. Ντεγκίνεσ. θέλωντας νὰ διασκεδάσῃ ἴσως τὴν ταραχή του. ἐστράφη πρὸς μένα καὶ εἶπε μὲ κάποιο δεδιασμένο γαμόγελο: «Μαντεύω φίλε μου αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ μοῦ πῆς. Μά, ἡ κόρη μου...» Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὅμως ἡ πόρτα ἀνοιξε ξαφνικὰ κὶ πάταγο. μπῆκε ἡ κ. Ντεγκίνεσ κατάγλωσση, κατατρομαγμένη. καὶ ἐφώναξε τὸν ἄντρα της:

—Ζερμαίν!... Ζερμαίν!.. Ἔλα. ἔλα γρήγορα!..

Ὁ Ντεγκίνεσ τὴν κύτταξε μὲ μάτια γουλωμένα καὶ ἀμέσως τὴν ἀκολούθησε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Δὲν ἐπέρασαν λίγα δευτερόλεπτα καὶ ἄκουσα ἕναν πυροβολισμό. Κατατρομαγμένος ἔτρεξα μαζὶ μὲ τὴν Νοεμὶ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἴχεν ἀκουσθῆ ὁ πυροβολισμός.

Ἀντικρύσαμε τότε ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα: ὁ κ. Ντεγκίνεσ ἦταν σωριασμένος καταγῆς αἰμόφυρτος, Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου διέκρινα τρεῖς ἀγνώστους ποὺ συνομιλοῦσαν μὲ γαμηλὴ φωνή. Ἔξαφνα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μ' ἐσήμωσε καὶ μοῦ εἶπεν ἀγοιεμμένα:

—Εἶτε, πὼς ὀνομάζεσθε;

«Τῆς ἐξομολογήθηκα τὸ διάβημά μου...»

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἀσχολοῦντο μὲ τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο. Ἡ σημαντικώτερη μάλιστα ἐφημερίδα τῆς πόλεως ἀφιέρωνε ἕνα ὁλόκληρο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέγραφε τὰ ἑξῆς: «... μὴ θελήσας νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ ψευδο — Ντεγκίνεσ. ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ πυροβόλησε ἡ ὁμορφη ἐκείνη ποσωποποιὸς ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Νοεμὶ Ντεγκίνεσ!...»

Ἡ δίκη ποὺ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπεκάλυψε τὸ φοβερὸ μυστήριο. Ὁ Τζίνο Καστέλλο, ὅταν μᾶς διηγήθηκε τὴν τραγικὴ περιπέτεια του, μᾶς εἶχε κούψει ἕνα σημαντικὸ σόλο ποὺ εἶχε παίξει σ' αὐτὸ τὸ δράμα: με τὸ πρόσχημα τὸ ἐσωτερικό. εἶχε εἰσχωρήσει στὸ σπίτι τῶν Ντεγκίνεσ. καὶ αὐτὸς ἀπεκάλυψε πὼς ὁ κατηγορούμενος κατάσκοπος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ψευτογιατρό. Αὐτὴ ἦταν ἡ μυστικὴ ἀποστολή. Γράμματα εἰς τὴν ἐπιγραφὴ τῆς ὁποίας πρόκυψε πολὺ γρήγορα καὶ κατέλιξε στὸ Ρίο—Ἰανέϊρο ἀποδεκτή. ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ μοιραῖο τέλος τοῦ.

Ἡ ὁμορφη ἐδραιοποιοῦσα ἐκδικήθηκε τὸν πατέρα της!...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΕΡΛΥ

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς — Πέτερ Μάκ Μερλὺ

Μιὰ βραδυὰ καρναβαλιοῦ

—Κάποτε ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νὰ παντρευθῶ.. Ἀκοῦστε ὅμως καλλίτερα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ δῆτε στὸ τέλος ὅτι ἀξίζει νὰ τὴν μάθετε... Ὡστόσο, ὅπου κι' ἂν ποσταθήσω. δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεμπλέξω ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐνγώνισε τὴν οἰκογένεια Ντεγκίνεσ. Θαρρῶ ὅμως πὼς ἡ γνωριμία μας ἔγινε σὲ κάποιο θέατρο. τὸν γειωῶνα.

Οἱ Ντεγκίνεσ αὐτοὶ ἦσαν εὐγενέστατοι ἄνθρωποι καὶ εἶχα γίνει τακτικὸς ἐπισκέπτης τοῦ σπιτιοῦ των. ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ πιὸ φιλόξενα μέγαρα τῆς πόλεως. Ἡ οἰκογένειά τους ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία πρόσωπα: τὸν σύζυγο. τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ τὴν κόρη των. Ὁ σύζυγος ἦταν κάμμια πενηντάρια γρονῶν. ἡ γυναῖκα του κοντὰ καὶ ἡ κόρη του ὄχι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι. Φαινόντουσαν οἰκονομικῶς ἀκμαζόντες. τὸ σπίτι τους. ἦταν μεγαλοπρεπέστατα ἐπιπλωμένο. καὶ ὁ Ζερμαὶν Ντεγκίνεσ, μολονότι ἔλεγε πὼς ἦταν γιατρὸς δὲν ἔξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του.

Ἤταν Ἑβραῖοι. Ἡ κόρη τους μάλιστα. ἡ Νοεμὶ ἦταν ἕνας τέλειος τύπος ἑβραιοπούλας ἀπὸ κείνες τὶς κλασσικὲς ὁμορφιές ποὺ συναντᾶ κανεὶς στὴν Ἀνατολή.. Παχουλὴ κοπέλλα, μᾶλλον μελαγγροινή. μὲ αὐτὴ τὴν ἀγνὴ μάτια σπανθηροβόλα καὶ ὁλόκληρα πυκνὴ μαλλιά.

Ἐγὼ. τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θἄμουνα κομμὰ τριανταπέντε γρονῶν. Φανταστῆτε τώρα τὴν θέση μου κοντὰ στὴν ὁμορφη αὐτὴ ἑβραιοπούλα. Πολὺ γρήγορα τ' ὄνομα τῆς Νοεμὶ εἶχε γίνει γιὰ μένα τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Μ' ὅλο τοῦ μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ παράξενη ἰδέα ὅτι οἱ Ντεγκίνεσ εἶχαν ἐπιδιώξει τὴν γνωριμία μου. γιὰ νὰ μὲ κάνουν ἀρχὰ ἢ γρήγορα γαμπρό τους. ἐν τούτοις δὲν τολμοῦσα νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης τους. Περίμενα νὰ κάνουν ἐκείνοι πρῶτα τὴν σχετικὴ πρόταση.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ δὲν ἔβλεπα καμιὰ διάθεση. ἐκ μέρους τῶν Ντεγκίνεσ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τόσον ἐνὸ ὅσον καὶ ἡ ἀγαπημένη μου Νοεμὶ. λυώνεμε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας. Σκέφθηκα λοιπὸν τότε νὰ κάνω ἐγὼ πρῶτο. τὴν εὐγενικὴ χειρονομία καὶ νὰ τὴν γοροῦμαι ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Πάλι ὅμως κάνω αὐτὸ τὸ τόλμημα. ἔπρεπε νὰ εἶχα ἐξασφαλισμένη τὴν συγκατάθεση τῆς ἐκλεκτῆς μου. Ὅταν λοιπὸν τῆς ἐξομολογήθηκα τὸ διάβημα ποὺ σκεπτόμουνα νὰ κάνω στὸν πατέρα της. ἡ Νοεμὶ ἀντὶ βλέπε ἀπαντήσεως εἴχθηκε στὴν ἀγκαλιά μου. ἔσωσε τὰ γείλη τῆς πάνω στὰ δικά μου καὶ ἀνταλλάξαμε τὸ ποῶτο μας φιλί...

Ἤταν μιὰ γειμωνιάτικη βραδυά. Τὴν συνηθισμένη ὥρα μετὰ τὸ φαγητό. ἐπῆνα στὸ σπίτι τῶν Ντεγκίνεσ. Ἤμουν ἀποφασισμένος. τὸ βράδυ ἐκείνο νὰ κάνω πλέον τὴν πρότασή μου. Ὁπλίσθηκα λοιπὸν μ' ὅλο μου τὸ κουράγιο καὶ σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ ποὺ ἡ συνομιλία μας θὰ ἔκαιονε ἐλπὶ πολὺ ἐγκάρδιο τόνο θὰ τοὺς ἔλεγα ὅλο τὸ ὁλογενὲς πάθος ποὺ αἰσθανόμουνα γιὰ τὴν κόρη τους...

Ἔβλεπα ὅμως. ἕνα ἀποσσδόκητο κουδούνισμα τὴ. ἐξόπουστα. ποὺ ἀπέσπασε τὴν προσοχὴ ὅλων μας. μὲ ἀνάγκασε νὰ διακόψω ἀπότομα τὴν ἐξομολόγησή μου. Ὁ κ. Ντεγκίνεσ. ταραγμένος. στοιάσπκε ποδὲ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε: «Ποιὸς μπορεῖ νἆναι τέτοια ὥρα;» Ἐπηκολούθησε ὁ ἀγνοστικὴ σιωπή. κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντελήφθηκα τοῦς Ντεγκίνεσ νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὰ μάτια. μὲ καταφανῆ ἀγωνία. Ἐν τούτοις ὁ κ. Ντεγκίνεσ. θέλωντας νὰ διασκεδάσῃ ἴσως τὴν ταραχή του. ἐστράφη καὶ μοῦ εἶπε μὲ κάποιο δεδιασμένο γαμόγελο: «Μαντεύω φίλε μου αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ μοῦ πῆς. Μά. ἡ κόρη μου...» Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὅμως. ἡ πόρτα ἀνοιξε ξαφνικὰ κὶ πάταγο. μπῆκε ἡ κ. Ντεγκίνεσ κατάγλωσση. κατατρομαγμένη. καὶ ἐφώναξε τὸν ἄντρα της:

—Ζερμαίν!... Ζερμαίν!.. Ἔλα. ἔλα γρήγορα!..

Ὁ Ντεγκίνεσ τὴν κύτταξε μὲ μάτια γουλωμένα καὶ ἀμέσως τὴν ἀκολούθησε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Δὲν ἐπέρασαν λίγα δευτερόλεπτα καὶ ἄκουσα ἕναν πυροβολισμό. Κατατρομαγμένος ἔτρεξα μαζὶ μὲ τὴν Νοεμὶ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἴχεν ἀκουσθῆ ὁ πυροβολισμός.

Ἀντικρύσαμε τότε ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα: ὁ κ. Ντεγκίνεσ ἦταν σωριασμένος καταγῆς αἰμόφυρτος, Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου διέκρινα τρεῖς ἀγνώστους ποὺ συνομιλοῦσαν μὲ γαμηλὴ φωνή. Ἔξαφνα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μ' ἐσήμωσε καὶ μοῦ εἶπεν ἀγοιεμμένα:

—Εἶτε, πὼς ὀνομάζεσθε;

"Ὅμως τὴν ἄλλη μέρα. μιὰ ἐφημεριδοῦλα δὲν ἐδίστασε. περιγράφουσα τὸ τραγικὸ ἐκείνο ἐπεισόδιο ν' ἀναφέρῃ φαρδειὰ—πλατειὰ τ' ὄνομά μου καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου ὡς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἔκανε μάλιστα. καὶ κάτι σχόλια ὄγι καὶ τόσον κολακευτικὰ γιὰ μένα... «Πῶς συμβαίνει νὰ συνδέεται ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος μὲ ἕναν κοινὸν κατάσκοπον. μὲ ἕνα φοβερὸν τυροδιώκτην;...» ἔγραφε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη.

Ἐγώ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα ἐπιφορτισθῆ κὰ μὲ μιὰν ἄλλη, ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας μου. ἐμπιστευτικὴν ἀποστολή. Τέλος πάντων. δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς ἀναφέρω σὲ τί περιεστρέφετο ἡ ἀποστολή μου αὐτή... Τοῦτο μόνον ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ: ὅτι δὲν τὴν ξαναείδα πιά. τὴν ὁμορφη ἑβραιοπούλα μου, τὴν Νοεμί. Ἔστεια ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ὅμως ἔλαβα ἕνα πένθιμο μπαλλιετάκι της. ὅπου μοῦ ἔγραφε!

«...Εἶμαι, δυστυχῶς. ἀναγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καταραμένη αὐτὴ πόλη. καὶ νὰ ζητήσω μαζὶ μὲ τὴν φτωχὴ. ἀγαπημένη μου μαμὰ ἕνα μακρυνὸ ἄσυλο. πολὺ μακρυνό... Μὴ μὲ ξεγάσετε. πολυαγαπημένε μου. καὶ ν' ἀγαπᾶτε πάντοτε τὴν μικρούλα σας ἄμοιρη Νοεμί...»

Ἕνα ἄρωμα μεθυστικὸ ξέφευγε ἀπὸ τὸ μπαλλιετάκι ἐκεῖνο. τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἄρωμα ποὺ ἔνοιωσα ν' ἀναδεύεται ἀπὸ τὸ στῆθος της. ὅταν ἀγκαλιασθήκαμε γιὰ πρώτη φορά. καὶ ἑνώσαμε τὰ γείλη μας σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί..."

—

Ἔτσι μᾶς διηγήθηκε τὴν τελευταία Πέμπτη τῆς ἀποκοπῆς. τὴν τραγικὴ ἀγάπη τοῦ περιπέτεια ὁ Τζίνο Καστέλλο. ἀφοῦ εἴχαμε τελειώσει τὸ δεῖπνο μας. μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα κέντρα τοῦ Ρίο—Ἰανέϊρο. Ἐβλεπόμαστε μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσερις φίλους καὶ ὅλοι μας ἔπρεπε νὰ ποῦμε μιὰ ἱστορία. ὁ καθένας φυσικὰ ἀπὸ τὴν ζωή του. Κουρασμένοι καὶ οἱ τέσσερις ἀπὸ τὸν περιπετειῶδη βίο μας. ἐμείναμε ἀδιάφοροι στὸ γενικὸ γλέντι ποὺ σκοπεύοσε γύρω του. ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀποκοπῆς. τὸ παραδαλὸ πλῆθος τῶν μετεμφιεσμένων. Θέλαμε νὰ ἐφεύρωμε τὰ κουρασμένα νεῦρα μας ἀκούγοντας τρομερὲς ἱστορίες.

Τὸ Μπούφφαλο—Χόλλ. ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο ἀριστοκρατικὸ καὶ ἀπὸ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες. Ἡ Τζὰζ τῶν Μαύρων σκόπευσε ὁλόγυρα μιὰν εὐθυμία τρελλή. Ὅμως κανεὶς ἀπὸ τὴν παρέα μας δὲν ἐπόσεξε μιὰ γυναῖκα μασκέ ποὺ καθόταν στὸ πλάϊ νὸ τραπεζάκι. καὶ ἡ ὁποία εἶχε καρφωμένα τὰ ὄμορφα μάτια της ἐπάνω στὸν Καστέλλο. ὅταν διηγόταν τὴν ἱστορία του.

Ἔξαφνα. σηκώθηκε ἄπλωσε τὸ ὠμπλιμέ νο γέρι της. πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καστέλλο καὶ ἐπηρεόβλεψε: Ἡ σφαῖρα τὴν δόπκε κατάκαρδα. κ' ὁ ἀνυμῆς φίλος μας σωριάστηκε ἀπέφω ἀφαίσητος. Τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ ὁμορφη ἐκείνη ποσωποποιὸς ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Νοεμὶ Ντεγκίνεσ!...

Ἡ δίκη ποὺ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπεκάλυψε τὸ φοβερὸ μυστήριο. Ὁ Τζίνο Καστέλλο. ὅταν μᾶς διηγήθηκε τὴν τραγικὴ περιπέτεια του. μᾶς εἶχε κούψει ἕνα σημαντικὸ σόλο ποὺ εἶχε παίξει σ' αὐτὸ τὸ δράμα: με τὸ πρόσχημα τὸ ἐσωτερικό. εἶχε εἰσχωρήσει στὸ σπίτι τῶν Ντεγκίνεσ. καὶ αὐτὸς ἀπεκάλυψε πὼς ὁ κατηγορούμενος κατάσκοπος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ψευτογιατρό. Αὐτὴ ἦταν ἡ μυστικὴ ἀποστολή. Γράμματα εἰς τὴν ἐπιγραφὴ τῆς ὁποίας πρόκυψε πολὺ γρήγορα καὶ κατέλιξε στὸ Ρίο—Ἰανέϊρο ἀποδεκτή. ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ μοιραῖο τέλος τοῦ.

Ἡ ὁμορφη ἐδραιοποιοῦσα ἐκδικήθηκε τὸν πατέρα της!...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΕΡΛΥ

Ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήση δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του.

Α—γ.— Πάλι τὰ ἴδια: Ἐπαναλαμβάνω πὼς μόνον διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως θ' ἀπαλλαγῆτε τῶν ἐνδεγομένων συνεπειῶν αὐτοῦ τοῦ πάθους. Τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται. Πάντως πάρετε ἕνα σωληνάριο «Spero». Τὴν πρώτην ἡμέραν θὰ πάρετε τοῖα δισκία, ἕνα τὸ πρωΐ, ἕνα τὸ μεσημέρι καὶ ἕνα τὸ βράδυ.

Ἀπηλπισμένον νέον. Δυστυχῶς ἡ ἐρώτησίς σας ἐκφεύγει πολὺ τῆς εἰδικότητός μου: εἶναι ἔργον μόνον τῶν ὀρθοπεδιστῶν, ὡς τοιούτον δὲ σᾶς συνιστῶ τὸν κ. Λεύγκα ὁδὸς Καποδιστρίου.

Κάποιον ἀναγνώστην ἐπιθυμῶ. Συμβουλευθῆτε τὴν κυρίαν Ἐσμεραλδα. Εἶναι ἡ μόνη εἰδικὴ διὰ τὰς ταιαῦτας παθήσεις. Ἀπευθυνθῆτε λοιπὸν δι' ἐπιστολῆς σας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος» μὲ τὴν σημείωσιν: Διὰ τὴν κυρίαν Ἐσμεράλδα. Θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ πολλὰ ἔξοδα.

Γ. Λίβαν— Φλώριναν. Γράψατε λεπτομερέστερον.

Ἀπελπισμένον νέον Πύργον. Ἀπωγῶ μοῦ ζητᾶτε τὴν γνώμην μου ἐπὶ περιπτώσεως ἥτις πολὺ πιθανὸν νὰ εἶναι ἡ συνέπεια πολλῶν ἀφορμῶν. Ποῖαν τῶν ἀφορμῶν τούτων θέλετε νὰ φαντασθῶ καὶ νὰ σᾶς γράψω τὸ κατάλληλον φάρμακον;

Ζ. Ζ. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἄνευ ἐν δόγμανον δὲν λειτουργεῖ καλὰ ἐπηρεάζει καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ἄλλων μετὰ τῶν ὁποίων συνδυάζεται ἡ λειτουργία του. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συμβουλεύω νὰ δεβαπωθῆτε πωτίσω διὰ τὴν πάθησιν τῆς οινό.

Ἀπελπισμένην. Χαλκίδα. Ὅλα τὰ πεσάσαις εἰς τὴν ἡλικίαν σας. Συνεπῶς δὲν ὑπάγει λόγος νὰ ἀπελπίζεσθε. Ἀποφεύγετε τὸ συνὸ ξύσισμα. ἰδίως τὸ κόνισμα. Μετὰ τὸ ξύσισμα κάμετε κομπόεσις μὲ γλιαρὸ νεό. Ὀλίγο μουσουμέλαιο θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. "Οσον ἀφορᾶ τὴν πομάδαν συμβουλεύω τὴν «Phylis» Παπαδοπούλου.

Χ. Μ. Μόνον διὰ μᾶς ἐνγκαίνισεις θ' ἀπαλλαντῆς ἂν διωμ. ἔνετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν. τότε δύνασθε νὰ προβῆτε εἰς καυτηριάσεις διὰ γαλβανοκαυτήρος ἀΐτινες εἶναι ἀποτελεσματικαί.

Ἀστυγιαμένον νέον Θεσσαλικήν. Αἱ πληροφορίαι σας εἶναι ἀσαφεῖς. Ἐὰν δὲν προσῆπτοξε τι τὸ... ὑμαπόλυν δὲν ὑπάγει λόγος ἀνησυχίας. Ἐὰν ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. τότε εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποβληθῆτε εἰς εἰδικὴν θεραπείαν παρ' εἰδικοῖ ἐπιστήμονος.

Βασανισμένην ἐπιχωρίαν. Ν' ἀποσταῖτε εἰς εἰδικὸν ἰατρόν. ὡς τοιοῦτον δὲ σᾶς συνιστῶ τὸν κ. Ζάγκαιτδην. Ἀπόλλωνος 23.

Ἀθολοῦδε: πολυαγαπήνεται: Νὰ ἐνγάλετε τὴν ἰδέαν ποὺ ἐσοῦζωσε στὸ μυαλό σας. Νὰ τοῦτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον. Ἀπὸ τὴν τοῦτον σας δὲν πρέπει νὰ λείπῃ τὸ ἥπιο—ὄχι πολὺ πιμένον—ἢ ἡ σπλήνα. Νὰ ἐξαχολουθήσετε τὸ μουσουνέλαιον. Ὅλα αὐτὰ. μὲ τὴν συμβολὴν ἐννοεῖται τῆς θελήσεώς σας. θὰ σᾶς ἐπαναφέρουν ἀσταλῶς τὴν ποθητὴν ὑγείαν.

Δυστυχισμένον. Δυστυχῶς στὸ ἐρώτημά σας δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀπαντήσω καθότι ποέπει ἀπαραιτήτως νὰ σᾶς ἐξετάσω ποσοπικῶς. Ἐφ' ὅσον εὐρίσκεσθε εἰς Ἀθήνας μπορεῖτε νὰ μὲ συναντήσετε εἰς τὴν Ἀστυκλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου. (ὁδὸς Ἀριστείδου. 6) ἀπὸ τὰς 5—7 μ. μ. καθωμεινῶς. Δὲν θὰ ὑποβληθῆτε εἰς οὐδεμίαν δαπάνην.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Κουβεντοῦλες

Κάποια ἀναγνώστρια μου μοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸν πόνο της ποὺ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ζῇ σ' ἕνα ἐγθοικὸ περιβάλλον. ἀπὸ τὸ ὁποῖο θέλει μὲ κάθε θυσία νὰ ἐλευθερωθῇ ἀποκτώντας τὴν ἀνεξαρτησία της. Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της ζοῦν μαζί. ἀλλὰ τὸ κάνουν μόνο ἀγὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. ἐνῷ κατὰ βάθος δὲν γωνεύει ὁ ἕναν τὸν ἄλλο καὶ ἕνα γάος τους γοφίζει. Καταλαβαίνει κανεὶς ποία θὰ εἶναι ἡ θέσις τῆς δυστυχισμένης τῆς νέας ποὺ ζεῖ σ' αὐτὴν τὴν ποιγηρὰ ἀπιόσφαιρα ἀνάμεσα στὴν ψευτιὰ καὶ στὴν ἀέναη γκείνια. Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε δὲ αὐτό. οἱ ἀκιλόσφαιρομοι αὐτοὶ γονεῖς δὲν ἀφίνουν τὴν κόρη τους νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κεοδίση τὴν ζωή της. ἀλλὰ ἐπιμένουν νὰ τὴν κρατοῦν ἐγωϊστικὰ κοντά τους πάλι ἀγὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Νὰ πῶς οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς καμμιὰ φορὰ σπρώχνουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ νέοια τὰ παιδιά τους στὸν κακὸ δρόμο. Σκέπτονται ἐγωϊστικά. ξεχνοῦν ὅτι ἔγουν ὑποχρεώσεις ἀφοῦ εἶναι γονεῖς. καὶ δὲν ἔγουν καμμιὰ ἄλλη σκέψι παρὰ πῶς νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς δικές τους ἐπιθυμίες. Δὲν παίρνουν ποτὲ τὸν κόπο νὰ ἐξετάσουν τί γίνεται μέσα στὴς ψυχὲς τῶν παιδιῶν τους. καὶ νομίζουν ὅτι ὅλο τους τὸ καθῆκον συνίσταται στὸ νὰ σφίνωνται κύστηροί. Ποῖα εἶναι τ' ἀποτελέσματα τότε;

Ἡ ἀπελπισμένη ἡ νέα ποῦναι δυστυχισμένη σπίτι της. θὰ δεχθῇ νὰ παντρευθῇ μὲ τὸν πρῶτο τυγόντα ποὺ θὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σύγῃ ἀπὸ τὸ πατριαρκὸ της σπίτι ὅπου εἶναι δυστυχισμένη. ἢ θὰ κάμῃ κανένα ἀπονενοημένο κίγκιμα πεοινωντας τοὺς δρόμους. Καὶ στὶς δυὸ δὲ περιπτώσεις οἱ γονεῖς θὰ αἰσθάνωνται ἀγαπαμμένη τὴν συνείδησί τους. διότι ἔδειξαν αὐστηρότητα. ἀδιάφορο ἂν αὐτοὶ μόνοι ἦσαν οἱ πρόξενοι ὅλου τοῦ κακοῦ.

Ε.

Μόδα

Κάποιοι κακόγλωσσοι φιλόσοφοι λένε ὅτι τὸ μακιαζεμμα εἶναι εἰδικότης τῆς γυναικός. γιατὶ ἀπὸ τὰ παιδικά της γιόνια δὲν κάνει ἄλλο παοὰ νὰ ὑποκρίνεται ἔτσι μασκαρευομένη. δὲν κάνει παοὰ ὅ.τι ἐσυνήθισε ἀνέκαθεν νὰ κάνῃ...

Δὲν συμεωνοῦμε ὅμως μὲ αὐτοὺς τοὺμισογύνδες καὶ λέμε ὅτι τὸ μασκάρεμμα εἶναι εἰδικότης τῆς γυναικὸς μόνο καὶ μόνο γιατὶ αὐτὴ ἔγει ἐφευσετικὸ πνεῦμα καὶ γοῦστο. Ἔτσι δὲν δυσκολεύεται νὰ βοῇ διάφορες μεταμφιέσεις καὶ ἡ κολλασθησία της τὴν βοηθεῖ γὰ τὴς φένῃ εἰς πέρας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ὅμως πράγματα εἶναι νὰ βοῇ ἡ κάθε μιὰ ποιὰ μεταμφίεις τῆς πηγαίνει. ποιὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸν γαρακτῆρα της. ποιὰ ταιριάζει στὴν σιλουέτα της. Μπορεῖ νὰ νοῦθῇ βασίλισσα καὶ νὰ μὴν ἀξίζῃ ὅσο μιὰ ἄλλη ποὺ γύθωκε ἁπλῆ σουμποέτα.

Γιὰ πλούσιες ἀμφιέσεις συνηθίζονταια πολὺ τὸ βελοῦδο. τὸ μουαρέ. τὸ σατέν. τὰ λαμέ ἀλλὰ μποροῦμε καὶ μὲ ἁπλῆ μουσελίνα νὰ κάμωμε ἕνα νόστιμο κοστοῦμι· ὁλοένα τὸ πᾶν ἔγκειται νὰ ξέοωμε γὰ τὸ διαλέξωμε καὶ ἀφοῦ μασκαρευθοῦμε νὰ ξέοωμε νὰ σταθοῦμε. νὰ διασκεδάσωμε. νὰ πειοιξίωμε καὶ νὰ «ξνοῦμε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας».

Γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Συνεγίζομε τὰ μακοδυσάοεστα τῆς ἐπιδεοιμίδος. μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκεῖνα ποὺ συναντοῦμε πιὸ συγνὰ εἶναι τὰ μπιμπίκια. Εἶναι τὰ μαῦοα ἐκεῖνα στιγματάκια ποὺ ὅταν τὰ πιέσωμε βγάζουν σὰν ἕνα μικοὸ σκουληκάκι κίτοινο. Ἀπαντῶνται περισσότερο σὲ λιπαοὲς ἐπιδεομίδες καὶ λιγοτέρο σὲ ξηοὲς ἐπιδεομίδες καὶ ἀλλοιοῦνται καὶ τὸν ἀποκτήσωμε. Ἔπειτα ξέοουν καθήσουν. ξέοουν νὰ γελάσουν. ξέοουν νὰ δώσουν τὸ γέρι τους. ξέοουν ἀκόμη καὶ νὰ φιλιέσουν. ἡ δὲ κοκετταρίες τους εἶναι ἀθόρυβες. νόστιμες. γαριτωμένες καὶ ἐκνευοιστικές.

Ἀποκρηάτικες δεξιώσεις

Τὴς ἀποκοὲς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ περισσότεροι γοροὶ καὶ ἡ δεξιώσεις. μποροῦν νὰ γίνουν καὶ ἀπογεύματα καὶ βοάδυα. μὰ πάντα πρέπει οἱ φίλοι νὰ προκαλοῦνται 12 ὡς 15 μέοες πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέοα ποὺ θὰ τοὺς ποοδοοίζωμε τὸ ἔνδυμα. ὥστε νὰ ξέοουν ἂν πρόκειται γιὰ πολὺ ἐπίσημη ἐκδήλωση. Ἔγει ἐπικοατήσει ἀνέκαθεν ἡ πολὺ ἐπίσημες δεξιώσεις νὰ γίνονται βοάδυ. αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι τὶς δὲν μποοοῦμε νὰ ὁρίσωμε ἐπίσημη δεξίωση καὶ ἀπόγευμα.

Μεοικὰ σπίτια εἰδοποιοῦν ὅτι δέχονται τὶς μασκαοάδες· αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ ὅτι

Ἐνδυμασίες χαριτωμένα κοστουμάκια παιδιῶν γιὰ τὶς ἀποκρηάτικες: Ἕνας μικρούλης Κινέζος καὶ μιὰ ἀριστοκρατικὴ χωριατοπούλα.

μποοοῦμε νὰ μασκαοευθοῦμε καὶ νὰ κτυπήσωμε στὴν πόρτα ἀγνώστων μας. ζητώντας μιὰ μασκαοὰ κέοα. Αὐτὸ λέγεται πασαβίασις καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸ κάνωμε. Μποοοῦμε νὰ παοουσιασθοῦμε μασκὲ σὲ ἕνα γνωστό μας γωοὶς νὰ μασαλμιβάνωμε καὶ μας ποόσωπα ἄγνωστα ποὸς τὴν γνωστικὴ ποὺ δέγεται. γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀνάλογο παοατυπίας. Ἡ οἰκοδέσποινα θὰ δεῖ ἴσως εὐγενικὰ τὰ ἄγνωστά της ποόσωπα ποὺ ἔοεσες ἕνα φιλικὸ της ποόσωπο. Ἀλλὰ γιὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ εὐγαριστηθῇ κανὰ βάθος καὶ θὰ βοῇ ὅτι κατεχοάσθηκαν τὴς συλοξενίας της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ μασκαοεύματος. ἂς ἀναμνησθοῦμε ὅτι τὸ μασκάοεσμα δὲν ἀναγνωοίζεται διόλου μὲ τὴν οἰκονομία. ὥστε ἂν θέλωμε νὰ μασκαοευθοῦμε ἂς ἔγωμε τὸ νοῦ μας ὅτι πρέπει νὰ ξοδεύσωμε. Οἱ ἀνέοεοι εἶναι λιγώτεοο δαπανηοοὶ γιατὶ μποοοῦν νὰ ἀκονομηθοῦν καὶ μὲ ἕνα καλὸ μεταμφιεσμένο. Δὲν εἶναι καθαοῶς εἰπεῖν ἀνοικονόμητοι. ἀλλὰ τὸ δέγονται ὡς μεταμφίεσι κι' ἔτσι δὲν ἔγουν οἱ κόοιοι τὸν μπεοδεμὸ νὰ φέγνουν τὶ θὰ φοοέσουν.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά

Ἡ μόδα λανσάοει ἑκάστοτε διαφόοους τοόπους τοαπεζομάνδηλα. ἀλλὰ τελευταῖως σπίτια ὅτι ευνοεῖ πάλι τὰ λευκά. πολὺ δικαίως. γιατὶ δὲ. γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάγει ὡραιότερο ἀπὸ τὸ λευκὸ λινὸ τοαπεζομάνδηλο. Ἡ πεοσέτες γίνονται μᾶλλον μεγάλες. δὲν ποέπει ὅμως καὶ νὰ ὑπεοβάλωμε. γιατὶ ποτὲ δὲν εἶναι ὡραῖες ἡ ὑπεοβολές.

Τὰ ἄνθη δὲν θὰ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὸ τοαπέζι καὶ ἂν μὲν πρόκειται γιὰ στοογγυλὸ ἢ ὑετοάγωνο τοαπέζι. τὸ βάζο μὲ τὰ λουλούδια τοποθετεῖται στὴ μέση· ἂν ὅμως τὸ τοαπέζι εἶναι μακοουλό. τότε μπαίνει ἀπὸ ἕνα βάζο σὲ κάθε ἄκοη.

Τὰ βάζα αὐτὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κουσταλλένα ὅπως κουσταλλένα θὰ εἶναι καὶ τὰ ποτήοια. τὰ δὲ μαγαοοπήοουνα ἀσημένια καὶ τὰ πιάτα ἀπὸ καλὴ πορσελάνη.

Τὰ πιάτα τοποθετοῦνται τουλάγιστο σὲ ἀπόσταση 70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτοου τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. ὥστε νὰ κάθωνται ἀνέτως οἱ καλεσμένοι. Τὰ πιάτα ἀπέγουν ἀπὸ τὸ κεῖλος τοῦ τοαπεζιοῦ πεοὶ τὰ 7 ἑκατοστὰ τοῦ μέτοου. Δεξιὰ τοποθετεῖται τὸ μαγαῖοι καὶ ἀοιστεοὰ τὸ πηοοῦνι· τὸ κουτάλι. ἂν ὑπάοχῃ σοῦπα. τοποθετεῖται κι' αὐτὸ δεξιὰ παοαπλεύοουσ τοῦ μαγαιοιοῦ. Τὰ μαγαοοπήοουνα τοῦ φοούτου καὶ τὸ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ τοποθετοῦνται στὸ ἐπάνω μέοος τοῦ πιάτου ἀντίθεια ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὑπάοχουν καὶ εἰδικὰ μαγαοοπήοουνα γιὰ ψάοι καὶ τότε τὸ ψάοι τοώνεται μὲ πηοοῦνι καὶ μαγαῖοι ὅπως τὸ κοέας· ἂν ὅμω. δὲν ὑπάοχουν εἰδικὰ μαγαοοπήοουνα. τότε τὸ ψάοι τοώνεται μὲ τὸ πηοοῦνι ἀπὸ τὸ δεξὶ γέοι καὶ μιὰ μποοκιὰ ψωμὶ στὸ ἀοιστεοό.

(Ἡ συνέγεια εἰς τὸ ποοσεχές).

Χρήσιμες συμβουλές

—Γιὰ τὴν ἄποεσ ἢ ἀνοικτόγοωμες νοῦνες ἕνα εὔκολο καθάοισμα εἶναι τὸ ἑξῆς: Πασαλίσατέ τες μὲ ἀλεῦοι ἢ πολὺ ψιλὴ κιωλία. Ὕστεοα βοωστάσισετε τες ἀπὸ τὴν ἀντίθετη φοοὰ τῆς τοίγας.

Διὰ τὴς σκοῦσες νοῦνες ποοσωμοτοιήσετε μὲ τὸν ἴδιο τοόπο πίτουα. μποοεῖτε δὲ νὰ τελειώσετε τὸ καθάοισμα πεονώντας αὐτὲς μὲ ἕνα κουοελὶ βουτηγμένο σὲ καθαοὸ νόστι. Τὸ πέοασμα αὐτὸ γίνεται μὲ τὴ φοοὰ τῆς τοίγας.

—Ἡ μεταξωτὲς κάλτσες πλύνονται μὲ νεοὸ γλιαοὸ καὶ πίτουα. Ὕστεοα τὶς ξεβγάζετε. τὶς ἀσίνετε νὰ σουσώσουν λίγο καὶ τὶς στεγνώνετε τυλίγοντες σὲ μιὰ γετσέτα. Ἂν θέλετε. στὸ ξέοβγαλμα οἰξετε καὶ λίγο ἀλάτι. Αὐτὸ στεοεώνει τὸ χοῶμα καὶ τὶς κάνει νὰ διατηοοῦνται πιὸ πολύ.

Κουζίνα

Παστίτσιο μακαοόνια μὲ γιοματα.— Τὸ παστίτσιο αὐτὸ γίνεται ἀκριβῶς ὅπως τὰ ὁ—γκοατέν. τὰ ὁποῖα ἔγουμε πεοιγοάψει ἀλλοτε. μὲ μόνη τὴν διαφοοὰ ὅτι ποοσθέτουμε καὶ ντομάτα ἢ κουτιοῦ πουοὲ ἢ φοέσκα. ἀλλὰ ὄχι μπελντέ. Βάζουμε τὴν ντομάτα νὰ ἀναλύσῃ μὲ λίγο νεοὸ ἢ ζουμί κοέατος ἂν ἔγωμε. μιὰ κουταλιὰ γλυκοῦ ζάγαοη καὶ ἀνάλογο ἁλάτι καὶ πιπέοι.

Ἀφοῦ βράσῃ καὶ πυκνωθῇ καλά. ἀγγίνωμε τὴ μισὴ στὰ μακαόονια τὴν ὥοα ποὺ ἔγουν βράσει καὶ ποόκειται νὰ κεξίωμε τὸ τυοὶ καὶ ποοσθέτουμε 3 αὐγὰ ὁλόκληοα. Στοώνουμε τὰ μακαοόνια στὸ ταψὶ καὶ τὰ σκεπάζουμε μὲ τὴν σάλτσα μπεσαμὲλ ποὺ ἔγουμε ἑτοιμη ὅπως συνήθως γιὰ τὰ ὁ—γκοατέν· μὲ μόνη τὴν διαφοοὰ ὅτι ἀντὶ γάλα βάζουμε τὴ ἄλλη μισὴ λωμμένη ντομάτα ποὺ ὡς τώοα μένει.

Ἀφοῦ σκεπάσωμε τὰ μακαόονια παοπαλίζουμε μὲ τυοί. γαλέττα. φαντίζουμε μὲ βούτυοο καὶ στέλνουμε στὸν φοῦονο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὀλίβα. Θράκην.— Τὸ ὕφασμά σας εἶναι πολὺ στὴ μόδα καὶ νὰ τὸ φάψετε χωρὶς δισταγμό. Διαλέξετε ἕνα σχῆμα ὅσο τὸ δυνατὸν ἴσιο καὶ ἀποφύγετε τὴς διαγώνιες ντεκοὺπ. Συνηθίζεται πολὺ ἡ ζώνη. Στὸ τοαπεζομάνδηλό σας μὴ βάλετε τίποτε ἄλλο παοὰ ἀζούβ. Ὁ ἀδελφός σας φαίνεται ἄνθοωπος ἀποφασιστικὸς μὲ ἰσχυοὰν θέλησιν καὶ τετοαγωνικὸ μυαλό. Ὅσο γιὰ σᾶς εἶσθε μία φύσις ἤοεμη ἀλλὰ λιγάκι ὀνειροπόλος καὶ πολὺ αἰσθηματίας. Σᾶς συμβουλεύω νὰ γάψετε μεγαλύτεοη πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας.

Λίλιαν Ἐνταῦθα.— Ποτὲ μὴ τὸ κάμετε αὐτὸ νὰ ξυοίσετε τὴς τοίγες ποὺ βγαίνουν στὸ μέτωπό σας. γιατὶ θὰ ἀγοῦν αοιθλάσεις. Ἂν εἶναι λίγες τὴς ξεοιζώνετε μὲ εἰδικὸ τσιμπιδάκι. τὸ ὁποῖον ποομηθεύσθε ἀπὸ ἕνα μυοοπωλεῖο ἢ φαρμακεῖο. Τίποτ' ἄλλο δὲν μποοεῖ νὰ γίνῃ. Γιὰ νὰ μὴν ἔγετε κόκκινο πόοωπο, ἀποφεύγετε νὰ φοοεῖτε σφικτὰ ὑποδήματα καὶ μὴ σφίγγετε τὴ μέση σας.

Μικοὸν γυμνασιόπαιδα.— Εὐγαοίστως σᾶς ἀπαντῶ ἀφοῦ μοῦ ζητᾶτε συμβουλὴ γιὰ τήοησι καλαισθησίας. Ἡ καλλίτεοη ὀδοντόπασσα καὶ πιὸ σθηνὴ εἶναι ἡ Ὀθαντίνη τοῦ φαρμακείου Λήτσιου.

Μαοίαν Φ.— Τὰ λευκὰ μᾶλλινα πλύνονται μὲ «Lux» ἀλλὰ ἀφοῦ μένετε σὲ γωριὸ δύσκολα θὰ τὸ βοῆτε. Ἐδῶ πουλιέται σὲ κουτιά. Εἶναι μιὰ σκόνη ποὺ τὴν οἰγγετε σὲ γλιαοὸ νεοὸ καὶ κάνει σαπουνάδα· οἰγγετε ὅστεοα μέσα τὰ μᾶλλινα καὶ μὲ ἐλαφοότατο τοίψιμο καθαοίζουν. Ἂν δὲν βοῆτε «Lux» δοκιμάσετε μὲ σαποῦνι. τὸ ὁποῖον νὰ κτυπήσετε μέσα σὲ ζεστὸ νεοὸ νὰ κάμῃ σαπουνάδα. Τὰ μαλλιὰ μαυίζουν μόνο μὲ βάψιμο. ὅσο γιὰ τὸ ἄποιμα τοῦ ποοσώπου σας δὲν ἐπαυγγάνεται ἀφοῦ εἶσθε μελαγοοινή. Δὲν ἐπιτοέποντα σ' ἐσᾶς τέτοιες ἀνόητες ἐοωτήσεις. Οἱ πόοοι κλείνουν μὲ Eau de laurier cerise Βοίσκεται στὰ φαρμακεῖα καὶ θὰ δοέχετε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας κάθε πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο. Γιὰ τὰ βιβλία ποὺ μ' ἐοωτᾶτε δὲν ἔγω νὰ σᾶς συστήσω παοὰ ν' ἀκολουθήσετε τὰ βιβλία ποὺ εἶναι ἐγκεκοιμένα ἀπὸ τὸ Ὑπουογεῖο.

Ἐλανίταν.— Ἡ φίλη σας ν' ἀποταυθῇ ἀπὸ Home International λεωφόοου Ἀμαλίας Ἀθήνας. γοάφουσα καὶ τὰ ποοσόντα της. Δὲν εἶναι δεύλου εὔκολο αὐτὸ ποὺ ζητεῖ. τὸ ἠλεκτοικὸ κτένι δυνάμωνα ἔσως τὴς τοίγες· ἀλλὰ δὲν μποοεῖ νὰ τὴς μαυίσῃ ὅταν ἀποτέσουν. Τὴς ουτίδες θὰ τὴς μετοάσετε μὲ μασὰζ ταπτικό. Ποῦσα νὰ μὴ βάλετε οὔτε λευκὴ οὔτε «μαί» ἀλλὰ ἀγκατιμένη. Κοέμα ἀγνὴ καὶ φθηνὴ εἶναι ἡ Ροδαλίνη γιῶν. Ὅσο γιὰ ποῦδοα σᾶς συνιστῶ τὴν Ρία.

Ἀγνῶστο Τσιναγάουλλο.— Δεκαεξάχρονο κοίτσι καὶ ἔγετε βλὰ φυλὰ ποὺ μοῦ γοάφετε; Πιὸ δὴ μου τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς εὐγαριστήσω βοίσκομα πιὸ τοῦ δύναστοῦ γιατὶ κομμὰ κοέια δὲν μποοεῖ νὰ διοοθωθῇ ὅτι εἶναι ἀσύμμο ἀπὸ τὴ φύσι. Πάντως ἡ κοέμα Ροδαλίνη γιῶν εἶναι μιὰ ἀγνὴ κοέμα. Χοησιμοποιεῖτε τὴν κλίνοντας παμὰ καὶ μὴ βάλετε πούδοα νὰ ἀοκεσῇ καιοό.

Ἀοιελάβ.— Σᾶς φοέσκοι λίγακι τὰ ποοβλήματα. ἀλλὰ ἔδεστε νὰ ἀποτάσσεσθε ἀπὸ τὴν ποοτεία. Εἶσθε εἰλικοινῆς. ἐνεργητικὴ ἀλλὰ κάποτε ἀφίνετε νὰ σᾶς κυβεονᾶ ἡ καοδιά. Γεννηθήκατε σὲ καλὸ ἀστεοισμὸ καὶ θὰ ἔγετε μιὰ ζωὴ ἤοεμη νὰ' εὐγενικὴ. Τοῦ ἀοσαβωνιαστικοῦ σας τὸ γοάψιμο δείχνει ἕνα νέο ἄτομο. ἐγγατικό. ἔξυπνο καὶ μὲ πολὺ σταθεοὸ χαοακτῆοα. Ἀσφαλῶς οἱ δύο χαοακτῆοες σας συμπλη—ν'νται καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι.

Ἀθλίτσα.— Ὁοαία εἶναι ἡ φωνοῦλα σας καὶ μποοεῖτε νὰ τὴν σοφίσετε μὲ ἄνθος μπλὲ παστέλ. Ἄλλο χοῶμα τουαλέττας γιὰ τὴν ἡλικία σας εἶναι τὸ λευκό.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΘΝΙΚΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ Εβδομάδος

Τὸ βιβλίο

«ΠΡΟΖΑ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΙ», Γ. Κ. Ζωγραφάκη. «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ, ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΑ», Ὀλυμπίας Δ. Ἀγγελοπούλου.

Τὸν κ. Ζωγραφάκη τὸν ἔγομε γνωρίσει σὰν μιὰ ἀνήσυχη οὐσία ἀπ' τὸ βιβλίο του «Ἀφοσιωσίν» ποὺ εἶχε ἐκδόσει πέρσι. Τέτοιον τὸν ξαναναποζόμαστε καὶ στὸ νέο του βιβλίο «Πρόζα καὶ στίχοι». Τὰ πεζά του εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπὸ φιλοσοφικὰ κροκί γραμμένα μὲ λιπότατη πασατηρηκότητα Ἀκόμη ἔγουν καὶ τὸ ποιότομα τῆς λακωνικότητας ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πεζογραφήματα.

Ὁ κ. Ζ. φαίνεται ἕνας νέος γιομάτος ἀγησυχία καὶ πυροτό. Ὅ,τι γράφει ἔγει μιὰ βαθειὰν ὑποχρεμενικὴ στογαστικότητα καὶ πηγάζει ἀπὸ μιὰν ἄυεση ἀνάγκη ἐκδηλώσεως ποὺ τοῦ ὑπαγορεύει ἡ γύσο του ζωή. Δὲν γράφει γιὰ νὰ γράψῃ κάτι. Ἔγει κάποιες πηγαῖες ἐμπνεύσεις καὶ τῆς ἐξωτερικεύει. Κι' ἡ ἐμπνεύσις του αὐτὲς εἶνγ καινοβόγιες, πωτότυπες, κάτι τέλος ποὺ δὲν ξαναειπώθηκε.

Στοὺς στίγους του ὁ κ. Ζ. εἶναι ἀκόμη πιὸ δημιουργός.

Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ πῶς, ἐδῶ δὲν εἶναι κάτογος κάποιων ἀπαραίτητων στιγουργικῶν κανόνων, ποὺ θάκαναν ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἄψογο καὶ ἀπὸ τεγνικῆς ἀπόψεως.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ ζημιώσῃ τὸ περιεγόμενο τῶν στίχων του. πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους παρουσιάζονται ὡς ἐξαιρετικὰ καλοί. σὰν τὸ «Νύγτα στὴ θάλασσα". «Μόνοι» «Εἶναι στιγμές", κ. ἄ.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Ζ. εἶναι μία παρήγορον ἐκδήλωση ὠριμότητας σκέψεως στοὺς νέους μας. Σημαίνει πῶς οἱ νέοι μας δὲν σκέφτονται πιὰ μόνο τὸν ἔξωτα καὶ τὰ μεράκια του. ἀλλὰ συγκινοῦνται ἀπὸ τὸν ἀνήσυχο παλμὸ τῆς ζωῆς καὶ θέλουν νὰ πάρουν ἐνεργὸ μέρος στὴν πνευματικὴ ζύμωση ποὺ ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος δημιούργησε μεταξὺ τῶν διανοουμένων ἀνθρώπων.

Ἡ κ. Ὀλυμπία Ἀγγελοπούλου παρουσιάζει ἕνα σύγχρονο κοινωνικὸ ρωμάντσο. Ἡ ὑπόθεσή του ἀρκετὰ πρωτότυπη στὴν πλοκή της. Οἱ τύποι της συγγρονισμένοι καὶ μὲ ἰσορροπημένες ἀντιλήψεις. Ὡστόσο ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἐντύπωση εἶναι ὁ ὡσαῖος ἀσηγηματικὸς τρόπος της. Ρίγνει τὴν φράση δουλεμένη λιπτολογημένα καὶ συναρμολογεῖ ἕνα σύνολο ποὺ τὸ διαβάζει τόσο εὐγάριστα, ὅσο ἕνα ὡραῖο τραγοῦδι.

Βέβαια ἡ βλη ὑπόθεση τοῦ βιβλίου τῆς κ. Ὀ. Α. δὲν εἶναι ὁλότελα ἀπαλλαγμένη ἀπὸ μερικὲς ·προιγαφὲς καὶ σκηνὲς ποὺ θὰ μποροῦσαν γάλειπαν. Ἀλλὰ ἔταν σκεφθῆ κανεὶς πῶς τὸ πρῶτο αὐτὸ βιβλίο της πετάγει περισσότερες ἀφετὲς ἀπὸ ἐλαττώματα, πρέπει νὰ ·ποσφέρῃ κάτι τὸ ἀξιόλογο, εἶναι δεκτός. Πληροφορεῖται, στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρίας : Ἀπελλοῦ 2.

...Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 362 τεῦχος τῆς «Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείας», περιεχον τὰ ἀπὸ τῆς λ. Σμύρνη μέχρι τῆς λ. Σοιηδία ἄρθρα, 820 τὸν ἀριθμόν, τὰ ὁποῖα προαγματεύονται ὑπερπενήκοντα συνεργάται, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι.

Εὔθυμα

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΟΥΣΕ

Ὁ Ἀντωνιάδης ταξιδεύει. Τὸ τραῖνο φθάνει σ' ἕνα σταθμό, κατεβαίνουν μεσοκοὶ ἐπιβάτες καὶ ξεκινᾶ ἀγγά—ἀγγά. Τὴν τελευταία στιγμὴ κάποιος ἄγνωστος πρέγει ποὸς τὸ βαγόνι του. φωνάζοντας:

—Κύριε Ἀποστολίδη, κύριε Ἀποστολίδη!

Ὁ Ἀντωνιάδης προσβάλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ καταφθάνει καὶ ὁ ἄγνωστος ὁ ὁποῖος τοῦ καταφέρει κατὰ πρόσωπον δυὸ γαστούκια καὶ φεύγει τρέγοντας, ἐνῶ τὸ τραῖνο σὺν μεταξὺ ἀπομακρύνεται.

Ὁ Ἀντωνιάδης κάθεται στὴ θέση του ἥσυχος καὶ τοίβοντας τὸ μάγουλό του. γελᾶ εὐγαριστημένος. Ὁ διπλανός του ἐκπλήσσεται καὶ τὸν ρωτᾶ:

—Μὰ πῶς σημβαίνει. νὰ σᾶς γαστουκίζουν καὶ νὰ γελᾶτε;

—Θὰ γελάσετε καὶ σεῖς. τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Ἀντωνιάδης ὅταν σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Ἀπλούστατα. δὲν ὀνομάζομα. Ἀποστολίδης!

—=—

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ..

—Ἔγω. ἀγαπητέ μου. ἀνάγκη ἀπὸ 5. 000 δραγμές. Μπορῶ νὰ βασιστῶ στὴν ἐγεμίθειά σου;

—Νὰ μείνῃ· ἀπολύτως ἥσυχος. Εἶνε σὰν νὰ μὴν ἔγω ἀκούσει τίποτε ἀπολύτως!

—=—

ΣΩΣΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Ἡ Λελὴ μὲ βρίσκει πολὺ ἔξυπνο καὶ γενναῖο ἄνθρωπο.

—Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν τὴν ἀποσαισῆς νὰ παντρευτῆς μιὰ γυναίκα ποὺ ἀπὸ τώρα ἀγγισε νὰ σοῦ κολνᾶ ψευτιές!

—=—

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΗΞΕΡΕ ΕΛΕΓΕ

Στὸ μάθημα τῆς ἱστορίας.

Ὁ δάσκαλος. Δὲν μοῦ λὲς Πολύβιε, τί ξέρεις γιὰ τὸν Κολοκοτρώνη;

Ὁ μαθητής. Ὅτι εἶναι μία πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Παιχνίδια

Αἴνιγμα

—Κι' ἐσὺ ποιὸς εἶσαι;

—Κι' ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους.

—Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος.

—Εἶμαι ὀγ ἄψογον, ἀλλὰ ἔστω ὅ,τι παρουσιάνω καὶ ζωον καὶ πτηνὸν ἢ ὀδήποτε ἄλλο ὑπάγει στὸν κόσμο.

—Ἀφοῦ εἶσαι λοιπὸν κάτι τέτοιο μπορεῖ νὰ εἶσαι φίλος μου. Εἶσαι τώρα;

—Ἐγώ; Γιὰ κύτταξε τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ μὲ δῆς.

—Τί ἐννοεῖς; Εἶσαι λοιπὸν ἐπάνω στὴν καρδιά μου. στὰ γέρια μου;

—Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὅστόσο νὰ σὲ περιλάβω ὁλόκληρον εἶμαι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

(Ἡ λύση. στὸ ἑπόμενο).

—=—

Σταυρωτὲς λέξεις

(Γεωγραφικὴ ἄσκηση)

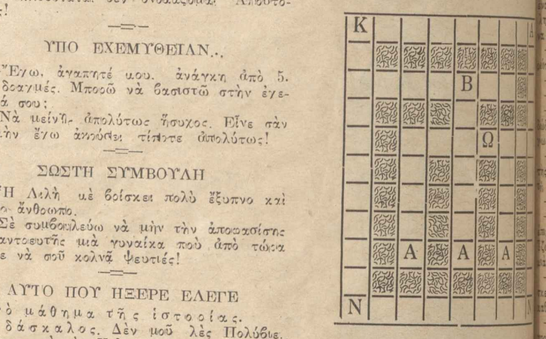

Νὰ συμπληρωθοῦν τὰ λειπὰ τετράγωνα διὰ ψηφίων τοῦ ἀλφαβήτου ὁλόκληρον παντοῦ, καθέτως, ὁ ὁποῖος τὰ ἀναγνώσκονται ὀνόματα πόλεων κατὰ τὴν Ἑλλάδος. Ποῖς διευκόλυνσις ἐπιτυγχάνεται μεσιὰ ψηφία.

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές!)

Ἀριθμητικὸ πρόβλημα

Στὴν γορουτικὴ ἐσπερίδα τοῦ σχολείου τοιπλάσιοι κόροι ἀπὸ κοῦρες· ὅμως ἔφυγαν ὀκτὼ ζευγάρια ἔκτοτε ἐγένετο τὰ πλάσιοι κόροι ἀπὸ κοῦρες.

Πόσοι κόροι καὶ πόσες κοῦρες ἦσαν στὴν ἀρχή;

(Ἡ Λύσις στὸ ἑπόμενο).

(ΛΥΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Πρόβλημα

```
O O O O O O
O     O O O
O O O O O O
O O O O O O
O O O O O
O     O O     O
```

Γρῖφος

Κάλλιο ἀγνὰ παρὰ πα

(Ὁ γρῖφος λύεται ὅταν διαβάσῃς τὸν κατὰ σειρὰν τὰ κεφαλαῖα στοιχεῖα ὕστερα τὰ μικρά).

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἀλλαγές

Ἀλήθεια. δὲ σᾶς γάσκω.
μενεξεδένια δειλινά
καὶ σᾶς. ἀγατολὲς τσαναταγυλλέντες,
κι' ἔμεινε ὁ νοῦς μου ἀμύωστος
στὴς ἄνοιξής τὰ πωτινά.
κι' ἡ νιότη μου συντροφισσα στὴς ἔννοιες.

Ἀλήθεια. δὲ σᾶς γάσκω
μὰ δὲ στενάζω πιὰ γι' αὐτό:
ἔμαθα νὰ πονῶ καὶ νὰ σωπαίνω
γιατὶ ὅ,τι πρῶτα νόμιζα
τῆς μαύρης Μοίρας μου γαστό.
βλο ἀπὸ ἀνθρώπων γέρια εἶναι γραμμένο.

Ἀλήθεια. δὲ σᾶς γάσκω.
Τώρα βαθειὰ καρδιά. σιγή!
ἀντοειέψου κι' ἀσ' τὸ γιόνο νὰ περάσῃ.
Θαρρῶ μιὰ ἀμαστωμένη αὐγή.
μιὰ ἀμαστωμένη αὐγὴ θὰ σοῦ γελάσῃ.

ΝΙΚ. ΦΥΛΛΑΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ *υπο* **ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ**

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κύμης Ρωβέρτος Ἀλμένα ἀφιερώνει τὴν ζωή καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνῆκει ἕνα γομμένο γέρι· ποὺ βρῆκε κάποτε μέσα στὸ τραῖνο. Ἱρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν στάνει στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλω ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται σὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάσκους Χέννερ. Ἕνα βράδυ μεταμφιεσμένοι, αὐτὸς καὶ ὁ Ντὶκ Λέσλω ἐπισκέφτονται κὰ πᾶνε στὴν ταβέρνα τοῦ Ντόγιο—Λέϊν.

(Ἡ συνέγεια).

Ὁ Ντὶκ Λέσλω τοῦβαλε ἕνα βελούδινο κοντγετικὸ παντελόνι ποὺ βοῆκε σ' ἕνα κρεμασμένο καὶ ἀοκετὰ τρομμένο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ κοιμοῦ κι' ἕνα σακκάκι κεγὲ ἀκαλαμμένο καὶ ἀοκετὰ τρομμένο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γυρτικὸ γίνηκε πουκάμισο καὶ μιὰ παλιὰ γραβάτα δέθηκε φάγκος μεγάλος. Ἔτσι ἀκόμετο ἔγινε τὸ κάλυμμα.

—Ἡ ἐξοχότης σας ἔγει γρήματα;... τὸν ρωτᾶ τότε ὁ Ντὶκ Λέσλω.

—Στὴ Λονδῖνο;

—Ὄγι. στὸ ξενοδοχεῖο!

—Ναί! Ἔγω ἐπάνω—κάτω δέκα ἕως δώδεκα γιλιάδες φράγκα... Ἄλλα ποσὰ ἔγω στὴν τραπέζα Γκόλφους καὶ Ἀμπσαλοῦ.

—Ὠραία! Ἡ ἐξοχότης σας θὰ παραδώσῃ τὶς δώδεκα γιλιάδες φράγκα στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου μαζὶ μ' ἕνα γράμμα.

—Τί γράμμα;

—Ἡ ἐξοχότης σας ξεγνᾶει βέβαια τὴν ἀπιθάνων καρτίδα ποὺ παίξαμε! Ἐὰν ὁ κύριος μᾶς προδώσῃ; Ἐὰν μᾶς στήσῃ καμμία παγίδα!...

—Βέβαια! ψιθύρισε ὁ Ρωβέρτος Ἀλμένα ἀπαπαπα.—Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει πολλοῦ. ποσοθεσε βαρετά.

—Ὄμε μένα. Ἐξοχότατε! Ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ πεθάνω ἀπὸ πολὺ βίαιο θάνατο—ἔγω τοῦ ἐπαγγέλματός μου...Τρεῖς—τέσσερες ἤδη ἔγουν ὁρκισθῆ νὰ μὲ ξεκάνουν! Ἀλλὰ ὅμως μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Ὁ Ντὶκ Λέσλω εἶναι ἀκόμοσος. ἐξοχώτατε!... Πάντως—στὴν ὑπόθεσή μας—ἕνα γράμμα εἶναι ἀναγκαῖο.

—Ὠραία! Καὶ τί θὰ λέμε;

—Ὅτι φεύγετε γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὸ κρυμμένο τοῦ Μάσκους Χέννερ!

—Ἀ! ἄ!

—Ναί! Ἡ ἐξοχότης σας ἂς μὴν ἐκπλήσσεται βέβαιον. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν θὰ ἀνοιγθῆ ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀργότερα...

—Μὰ τί λέτε, Ντὶκ Λέσλω; Μήπως θὰ ἀργήσουμε τόσο πολὺ καιρό;...

Ὁ Ντὶκ Λέσλω γαμογέλασε:

—Ὄγι, ἐξοχώτατε! Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῆ κάτι πιστα.. δηλαδὴ νὰ σᾶς συμβῆ κάτι—ποτὶ σ' ἐμένα ἀγγὰ ἢ γλήγορα... Ἀλλὰ ἂν κάνετε μου τὴ γάρι νὰ γράψετε μεράκια λέξεις...

Ὁ Ρωβέρτος Ἀλμένα γωλὶς νὰ περμένῃ τὴν ἀπαντοσύνεσο ἔποεξε στὸ γραφεῖο του καὶ ἔφερε ἕνα φύλλο γαρτὶ καθὼς κ' ἕνα φάλαμο.

—Τί νὰ γράψω λοιπόν; θέλετε νὰ μοῦ ὑπαγορεύσετε σεῖς καλλίτερα, Λέσλω;

—Ὠραία ἐξοχώτατε! Γράφετε λοιπόν!...

—Ἐγὼ ὁ Κύμης Ρωβέρτος Ἀλμένα ἔσυρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου «Πικαντίλλω» τοῦ Λονδίνου γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν Λαΐδη Μαρία τὴν ἀγαπάλωτο τοῦ καμπούρη μὲ τὸν πράσινα μάτια ἐβραίου Μάσκους Χέννερ! Μὲ συντροφεύει ὁ ἀστυνομικὸς Ντὶκ Λέσλω τῆς Σκώτλαντ Γιάοντ τοῦ Λονδίνου.

Ἐὰν τυγὸν δὲν ὑπαγουν ἄλλα ἴγνη τῆς ἐξαφανίσεώς μου. θέτω στὴν διάθεσι τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας τὸ κουμένο γέσι ποὺ βρίσκεται...»

Ὁ Ρωβέρτος Ἀλμένα σταμάτησε ἀπότομα τὸ γράμμα του καὶ κύτταξε ἔκπληκτα τὸν ἀστυνομικό.

—Ὄγι! "Ογι! δὲν καταλαβαίνω Λέσλω. τί σημαίνει αὐτό;...

—Σημαίνει. ἐξοχώτατε πῶς ἡ Σκώτλαντ Γιάονντ. ἂν μᾶς συμβῆ τίποτα δυσάρεστο. θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴς ἔρευνες...

—Ἕνα τέτοιο πράγμα. δὲν θὰ μᾶρεσε καθόλου. Ντὶκ!..

—Οὔτε μένα. ἐξοχώτατε!

—Λοιπὸν γιατί ν' ἀναθέσομε στὴν Σκώτλαντ Γιάονντ;

—Δὲν ἀναθέτουμε ἀκόμη τίποτα σὲ κανέναν! Θὰ ἀναθέσουμε ὅταν μᾶς συμβῆ κάτι κακό...

—Ὥστε νομίζετε, Λέσλω, πῶς...

—Δὲν νομίζω τίποτα, ἐξοχώτατε! Ἀπλούστατα πέρνω τὴς ἀναγκαῖες προσυλάξεις κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν πρόκειται μονάγα γιὰ τὴ ζωή μου ἀλλὰ καὶ τὴν δική σας...

—Μὰ πέσσε μου εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο;

—Δὲν ξέρω, ἐξοχώτατε! Μπορεῖ ναί. μπορεῖ καὶ ὄγι...

—Καλὰ Λέσλω— καλά! Ὑπαγορεύετε λοιπόν...

Ὁ Ντὶκ Λέσλω γαμογέλασε ἄναψε γλήγορα τὴν πήλινη πίπα του καὶ ξανάρχισε:

—Λοιπόν!...«Θέτω στὴν διάθεσι τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας τὸ κουμένο γέσι ποὺ βρίσκεται στὰ διαμερίσματά μου τοῦ Πικαντίλλω 'Ο'τέλ. μέσα σὲ μιὰ μαύρη πέτσινη θήκη. Τὸ γέσι αὐτὸ ἀνῆκει στὴν Λαΐδη Μαρία..."

—Στὴν Λαΐδη Μαρία; Στὴν Μαρία μου; Φώναξε ἀκράτητος ὁ Κύμης Ἀλμένα: "Ὥστε εἶναι βεβαίοτης; Λέσλο! μιλήσσε μου! Πέστε μου! Πῶς τὸ μάθατε; Πῶς τὸ πιστοποιήσατε;...

—Δὲν πιστοποίησα τίποτα. ἐξοχώτατε! Ὑποθέτω —ἁπλῶς ὑποθέτω καὶ τίποτα ἄλλο! Ἀλλὰ γράφετε ἐξοχώτατε—γιὰ νὰ τελειώνουμε... Λοιπόν!...«Ἀναζητήσατε αὐτὸ τὸ γέσι καὶ συλλάβετε κατόπιν τὸν ἔβραῖο γιατρὸ Μάσκους Χέννερ ἐπὶ ἀποσκίου ἐγκλήματος κατὰ τῆς Λαΐδης Μαρίας..." Ἄλλο τίποτα σγετικὸ δὲν γνωρίζω! Κύμης Ρωβέρτος Ἀλμένα..."

Ὁ Ἀλμένα εἶχε σταματήσει πάλι καὶ κυττοῦσε ἀτενῶς τὸν Ντὶκ Λέσλω. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὸ ὕφος τοῦ κύμητος Ρωβέρτου.

—Ὑπογράψατε. ἐξοχώτατε! Τελειώσαμε! ψιθύρισε ἥσυχα.

Ὁ Ἀλμένα ὑπέγραψε μηγανικά.

—Ὀρίστε!

—Πολὺ καλὰ ἐξοχώτατε! Δόστε μου τὸ γράμμα... καὶ τὰ γράματά σας ἐξοχώτατε!

...Ὠραία!... Πολὺ καλὰ...

Μὲ μιὰν ἀγγὴ κίνησι ὁ Ντὶκ Λέσλω σήμανε τὸ κουδούνι. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε στὴν θύρα ἕνας ὑπηρέτης.

—Ἄκουσε. δῶμπό τ!... Φώναξε ἀμέσως τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου Μίστερ Τζίμσον! Γλήγορα ὅμως... Γλήγορα!... πρόσταξε μὲ μιὰ βαρειὰ φωνὴ ὁ ἀστυνομικός.

Ὁ Κύμης Ἀλμένα κυττοῦσε τὸν Λέσλω περίεργα:

—Θέλετε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε; ἄργισε ἀργά

—Ὄγι. ἐξοχώτατε! Σᾶς παρακαλῶ νὰ περιμένετε!...

—Μὰ τέλος πάντων θέλω νὰ μάθω! φώναξε ὁ Ἀλμένα γάνοντας τὴν ὑπομονή του.

Ὁ Ντὶκ Λέσλω γαμογέλασε ρουφώντας ἀδιάκοπα τὴν πίπα του.

—Ἡ ἐξοχότης σας εἶναι πολὺ νευρική!... Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα... Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴμαστε λιγάκι πιὸ ἥσυχοι! Λοιπόν! Ὑπομονή. ἐξοχώτατε... Ὅποιος διάζεται σκοντάφτει...

—Συγγνώμην. Λέσλω... ἀλλὰ ποθῶ τόσο πολύ...

—Κ' ἐγώ. ἐξοχώτατε. ποθῶ πολλὰ πράγματα... Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἀναγκάζει γὰ εἶμαι διασκιός... Φαντάζεσθε μήπως πῶς δὲν θέλω νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσίς σας;

—Ὄγι! Δὲν εἶναι τέτοιο πράγμα...

—Λοιπὸν ἐξοχώτατε;

—Νά—δὲν μοῦ λέτε ὡρισμένα πράγματα.. Καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ μὲ πεγνᾶτε γιὰ πολὺ ἐπιπόλαιο ὥστε νὰ μὴ μοῦ ἐμπιστεύεσθε...

—Ζητῶ συγγνώμην ἂν φανταθῆκατε κάτι τέτοιο. ἐξοχώτατε... ἁπλούστατα! Δὲν σᾶς λέγω παρὰ γιὰ ὅ,τι εἶμαι ἀκριβῶς βέβαιος!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ γτύπησαν τὴν θύρα τοῦ διαμερίσματος τοῦ κύμητος Ρωβέρτου Ἀλμένα.

—Μπρός! φώναξε ὁ Λέσλω.

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιάστηκε ὁ Μίστερ Τζίμσον—ἕνας ξεφαλιανὸς ἄντρας μέγρι πενήντα πέγτε ἐτῶν.

—Μ' ἐφωνάξατε. ἐξοχώτατε; μίλησε εὐγενικὰ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀλμένα.

Ὁ Ντὶκ Λέσλω ἐπενέβη ἀμέσως:

—Ἐγὼ σᾶς φώναξα. μίστερ Τζίμσον.

Ὁ Διευθυντὴς κύτταξε μὲ σοβαρὸ ὕφος τὸν ἀστυνομικό.

—Ὁ κύριος;...

—Ντὶκ Λέσλω!... Σκώτλαντ Γιάονντ!

Ὁ Τζίμσον στὸ ἄκουσμα τῆς Σκώτλαντ Γιάονντ ὑποκλίθηκε χωρὶς μιὰ λέξι. Ὅπως κάθε ἐγγλέζος νοικοκυρὴς πολίτης πεοίμενε διαφυγές—στὸ ἄκουσμα πῶς ὁ κύριος ποὺ συντοδεύε τὸν κύριο Ρωβέρτο Ἀλμένα ἦταν μέλος τῆς γενικῆς ἀστυνομικῆς ἀσφαλείας τοῦ Λονδίνου.

—Πάστε αὐτὰ τὰ γράματα. μίστερ Τζίμσον!... ἐξακολούθησε ὁ Λέσλω. Φυλάξετέ τα μέγρις ὅτου γυρίσῃ ὁ κύμης Ἀλμένα... Πάστε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα! Δὲν θὰ τὸ δώσετε σὲ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας! Ἀναφέρατε στοὺς φύλακες τὴν λέξι «Μπρίγκαμ» γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ φθάστε μέγρι τὸν διευθυντό... Ὠραία! Καλὰ κάμετε καὶ σταθεώσατε τὴν λέξι... Ναί! Μπρίγκαμ! Μπρίγκαμ... Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ πάτε στὴν διεύθυνσι τῆς Σκώτλαντ Γιάονντ ἂν τυγὸν ὁ κύμης Ρωβέρτος Ἀλμένα δὲν γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο σας μετὰ τρεῖς ἀκριβῶς μέρες. Ὄγι: γνωρίσεσα! Τρεῖς μέρες ἀκριβῶς!... Ἐννοήσατε!

—Πολὺ καλὰ. μίστερ Λέσλω!

—Κι' ἕνα ἄλλο! Δὲν ξέρετε τίποτα γιὰ τὸν κύμητα Ἀλμένα... Τίποτα ἐντελῶς! Οὔτε πότε ἔγγησε. οὔτε ποιόν δέγτηκε. οὔτε ποῦ πᾶγε τί κόμανε κ.τ.λ. Τίποτα ἀπολύτως! Σιωπήσατε τὸ κὰ σεοὺς ὑπηρέτας σας...

—Πολὺ καλὰ. μίστερ Λέσλω!

(ἀκολουθεῖ)

Ἀλυσσίδες

Τὸ θέλησα... κ' ὅμως πονῶ,
τὸ θέλησα..., κ' ὅμως θρηνῶ,
τὸ θέλησα νὰ χωριστοῦμε... κ' ὅμως κλαίω !
Τὸ θέλησα... μὰ λαχταρῶ
κάποιο φιλί σου φλογερό,
τὸ λαχταρῶ... κ' ἂς μὴ στὸ λέω !

Τὸ θέλησα... μὰ τὶ τρελλή !
Δὲν ἤξερα πὼς τὸ φιλί
μὲ σιδερένιες ἀλυσσίδες μᾶς τυλίγει
ποὺ νὰ τῆς σπάσῃς δὲν μπορεῖς
ὅσο τρελλὰ κ' ἂν προσπαθῆς
καὶ μένουν ὥσπου κ' ἡ ζωή σου φύγῃ.

Τὸ θέλησα ἀπ' τὸν κλειστὸ
τὸν κύκλο σου νὰ χωριστῶ,
λευτερωμένη νὰ σοῦ φύγω πρὸς τὰ αἰθέρια
—πρὸς τὰ αἰθέρια τὰ πλατειὰ—
ἔχοντας ξάστερη ματιὰ
κ' ἀγνὰ τὰ δυὸ λευκὰ μου χέρια.

Μὰ ἦταν ἡ σάρκα ἡ ταπεινὴ
ποὺ μέ κρατοῦσε πρὸς τὴ γῆ
—Τί κ' ἂν χτυπιόταν ἡ ψυχή;—Τὰ φύτρα
ποὺ ἀναγεννιόντανε νεκρὰ
κ' ἡ σάρκα μὲ τρελλὴ χαρὰ
ὑψώνονταν νικήτρα !...

Θέλησα 'γὼ τὸν χωρισμὸ
μὰ τώρα νοιώθω μαρασμό,
χτυπέμαι καὶ θρηνῶ μὲ κρύαιο πόνο...
Τί κ' ἂν τὴν πνίξω τὴν ὁρμή !
Τί κ' ἂν τ' ἀδίνατο κορφὴ
ἐνάντια πρὸς τὴ μοῖρα μου στηλώνω ;

Νοιώθω νὰ μὲ κρατῇ σφιχτὰ
σὰν μακελλάρης τὰ σφαχτὰ
κάτω ἀπ' τὸ γόνατό του ποὺ τὰ λυώνει.
Γοργὰ τὰ μάτια μου σφαλῶ
γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸ κοφτερὸ
μαχαίρι ποὺ τὴ σάρκα μου πληγώνει..

ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

Σ' ἕναν κύριο

Μοῦ εἴπατε μιὰ μέρα. Σεβαστέ μου κύριε «Μικρή μου 'Ανατόλια, μ'ἀρέσετ' ἐξαιρετικὰ» καὶ παίρνοντας τὸ γέλιο μου γιὰ συγκατάθεσιν, ἐσυνεχίσατε... «Ἂς ἦταν νὰ σᾶς βλέπω τακτικά».

Κι' ἀργίσατε νὰ μ' ἀραδιάζετε τῆς ὧρες ποὺ εἴστε ἐλεύθερος γιὰ νὰ περνῶ νὰ πέρνουμε μαζὶ τὸ τσάι σ' ἕν' ἀπ' τ' ἀριστοκρατικὰ «τὶ-ρούμ» ὅπου συχνάζετε καὶ ποὺ λεγόταν—νομίζω—ἡ «Σαγκάη» !

Μ' ἀλήθεια, κύριε ; Στὰ σοβαρὰ ἐκάματε μιὰ σκέψη τόσον ἀφελῆ ;
Παράξενο!... Μὴ ὁ καθρέφτης ἀπατώντας σας ....ἔπαιξε ὅλον Μεφιστοφελῆ ;

Ἴσως! Καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ θυμηθήκατε πὼς «ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾶ». Τὰ γκρίζα σας ὅμως μαλλιὰ κ' ἡ κουφασμένη σας ματιὰ τὸ ἄδρος τῶν ἐτῶν σας μαρτυροῦ.

Λυπᾶμαι ποὺ περιφρονῶ τὸ φλογερό σας αἴσθημα γιατὶ φαντάζομαι.... γοργὰ κ' αὐτὸ θὰ ξεθυμαίνῃ.
Ἡ ἡλικία βλέπετε... Καὶ νὰ σᾶς πῶ ;
Ἀπ' οἶκτο 'γὼ δὲν εἶδομαι! Τότε λοιπόν ;...
Ἂς μένῃ !

ΑΝΤ. Σ...

Ὁ Κῶτσος ὁ μπεκρῆς

—Τὴν ἄτιμη !....
Οἱ δυὸ σύντροφοί του κυττάχτηκαν στὰ μάτια.
—Πάλι τὰ ἴδια, μουρμούισε ὁ ἕνας κλείνοντας τὸ μάτι στὸν ἄλλο· αὐτὸς κούναγε τὸ κεφάλι κυττάζοντας περίεργα τὸν Κῶτσο, ποὺ μὲ μιὰ ἀσυναίσθητη κίνησι ἔσκυψε τὸ ποτήρι ἀπὸ μπροστά του, ἀκούμπησε τὸ βαρὺ ἀπ' τὸ κρασὶ κεφάλι του στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του κ' ἐπαγελάμβανε τὴν στερεότητή του λέξι κυττάζοντας μὲ τὰ θαμπά του μάτια τὰ παλησσάνιδα τοῦ πατώματος :
—Τὴν ἄτιμη !....
Καὶ μὲ μιὰν ἀργή, βραχνιασμένη ἀπ' τὴν κατάχρησι τοῦ κρασιοῦ φωνή, ἄρχισε νὰ μιλᾷ, νὰ λέῃ τὴν ἱστορία του.... τὴν ἱστορία ποὺ κ' αὐτὰ τὰ ὑγρὰ ταβάνια τῆς ταβέρνας τὴν εἶχανε μάθει.
Ὁ Κῶτσος ὁ μπεκρῆς, ὅπως τὸν ὠνόμαζαν στὴ γειτονιά, ἦταν ὁ πιὸ πιστὸς πελάτης στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Ἀναστάση. Ποῦ τὸν ἔγανες, ποὺ τὸν ἔβρισκες... στὴν ταβέρνα !
Ὁ Κῶτσος δὲν εἶχε φίλο, οὔτε καὶ συγγενῆ. Μόνος, σκυφτὸς καὶ ζαρωμένος ἀπ' τὴν ἄσημη ζωὴ ποὺ ἔκανε, ἔπαινε πάντα τὴν ταχτική του γονίτσα μέσα στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ-Ἀναστάση καὶ τὰ σιγοκοπανοῦσε παραμιλώνταις. Καμμιὰ φορὰ τύγαινε νὰν ἀρθῇ μόνος πελάτης. Θρονιαζόταν τότε στὸ κουτσοτράπεζο, συντροφιὰ μὲ τὸν ἐαυτό του καὶ τὸ κατοσταράκι του, καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴ λησμονιὰ στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ μουρμουρίζοντας... Ὅλο καὶ μουρμούριζε ὁ Κῶτσος ὁ Μπεκρῆς....
Ὁ γέρο-ταβερνιάρης ἔβηχε κάπου-κάπου συγυρίνοντας τῆς μαρίδες του ποὺ ἡ κατνιά τους τὸν ἔπνιγε, καὶ τότε ὁ Κῶτσος αἰσθανότανε τὴν ὕπαρξί του.
—Πιάσε κἄνα κατοσταράκι, κυρ-Ἀναστάση.
—Μετὰ χαρᾶς...
Καὶ ξανάλεγε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν χιλιοειπωμένη ἱστορία του.
Μιὰ ἱστορία ποὺ κατήντησε κοινὴ στῆς μέρες μας, ποὺ τὴν ἀκοῦμε κάθε τόσο ἀπὸ πολλὰ στόματα....
Τὸν γέλασε μιὰ γυναίκα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Φαίνεται ὅμως πὼς τὴν ἀγαποῦσε ὁ φουκαρᾶς. Τὴν εἶχε δῆ μιὰ μέρα, τυγαῖα, καὶ τὸν κτύπησε κατακούτελα ὁ ἔρωτας. Ἐπέμεινε, καὶ στὸ τέλος τὴν κατάφερε. Ἔ ! Δὲν ἤταν δὰ καὶ κανένας τοῦ δρόμου... Δὲν ἦταν γιὰ πέταγμα... Εἶχε ὁποσοδήποτε τὸν τρόπο του. Κουτσὰ-στραβὰ τἄβγαζε πέρα.
Τὴν συνέχεια τὴν μαντεύετε. Μιὰ μέρα, ἢ μᾶλλον μιὰ νύχτα, τὴν εἶδε μὲ ἄλλον... Ἄρχισε νὰ πίνῃ... Ἦταν αἰσθηματίας...
Κάθε μέρα ἔλεγε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἱστορία του. Οἱ «πελάτες» τὴν μάθανε ὅλοι. Γι' αὐτὸ χασκογέλασαν οἱ δυὸ φίλοι σὰν ἄκουσαν τὸν στερεότυπο πιὰ πρόλογο : «Τὴν ἄτιμη !»...

* * *

Κεῖνο τὸ βράδυ ἤπιε πιὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἄλλες φορές. Τὸν μαζέψανε καὶ τὸν σούρνανε σὰν τσουβάλι ὥς ποὺ νὰ τὸν πᾶν στὴν κάμαρά του, ἐνῶ τ' ἀλάνια τοῦ δρόμου φωνάζανε στὸ διάβα τους.
—Οὔξουυυ ! ....
Κ' ὁ Κῶτσος, ἀκούγοντας τῆς φωνές τους, γύριζε καὶ μ' ἀσυνάρτητα λόγια γιομάτα βρισιές, ξέσπαγε στῆς γυναῖκες...
Τὸν πετάξανε σὲ μιὰ γωνιὰ μέσα στὴν κάμαρά του καὶ φύγανε, λιγομένοι ἀπ' τὰ γέλια, ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίζῃ τῆς γυναῖκες.
Τέλος, ὅταν νόμισε πὼς ξεθύμανε, πὼς ἔβγαλε τὰ ἄχτι του, ξαπλώθηκε ἀνάσκελα καὶ ἄρχισε νὰ ἀναλογίζεται τὴν ἱστορία του κ' ἀποκοιμήθηκε γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ πιά...

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Ἐπαρχιακὸ τυπογρ

Τρεμοφέγγουν τὰ λαμπόνια στὸ
κ' ἐξ' ὁ σίφουνας μανιάζει
Στὴν ἀράδα οἱ τυπογράφοι,
Νὰ ὁ Μῆτσος, νὰ ὁ Κώσας,

...

Ἡσυχία ! Δὲς πὼς τρέχουν τὰ
τὰ χειρόγραφα πληθαίνουν δσο πιὸ
«Ὑστάτη ὥρα» σοβαρὰ εἶναι στὶ
τὰ πρῶτ' ἀποτελέσματα τῶν γέν

...

Μεσάνυχτα... Βουτήχτηκαν στὸν
κ' ὁ θρῆνος μόνο τῆς βροχῆς ἀκ

Εἶν' ἡ σιγμὲς ποὺ βρίσκουν
καὶ ἡ ψυχὴ ἀμέριμνη στὰ ὄνειρα

...

Καὶ ὅμως μέσα στ' ἄχαρο θαμπὸ
μένει ἀκόμη ἀσιαχτο τὸ ἐτοίμ
κ' ὅλο φωνάζει ὁ διορθωτὴς ἀν δ
κ' ἂν ἔγινε μὲ ἐλεύθερ τὸ
δόθ

ΤΑΚΗΣ Δ

Κ' ἦταν

Κι' ἦταν σὰν παραμύθι καὶ σὰν
ἡ ἀγάπη μας, ποὺ πάνω σ' ἔνθ
μακάθηκε σὰν λούλουδο, καὶ σ
τ' ἀνέγγιχτα, σὰν κρίνο, πέτα

**

Κι' ἦταν σὰν πεταλοῦδα κ' ἡ ψυ
ποὺ μάταια τριγυλίζοντας τὸ κόσ
ξεψύχησε, θωρώντας τὸ κατήφορ
κ' ἔγεινε, πιὸ γλωμότερη ἀπὸ λ

Γυρισμός

Στ' ἀγαπημένο γράμμα σου κλ
ἤρθ' ἡ χαρὰ ἕνα μύρο νὰ σκορπ
καὶ μέσ' στὴν ζεστασιά της νὰ
τὴ καρδιά μου ποὺ κλαίει πον

...

Πῶς ἡ ψυχή μου τώρα σὲ ποθ
—σὰν ἥλιο ποὺχει γείρει πρὸς τὴ δύ
ἀπ' τὴν ἀνατολὴ κ' μὴν ἀργῆσ
νὰ ξαναβγῇ στὴ πλάση τὴ θλιμμ

...

Κι' εἶναι πικρό-πικρό γιομάτ
γι' ἀξέχαστες βραδιὲς ποὺχαν
κ' ἡ λήθη ποὺ ἄργησε νὰ τῆς σ

...

Καὶ σήμερα στ' ἀγαπημένο γρ
σὰν κάποι' αὐγὴ καινούργια ξ

Σὲ πεοιμένω... Ξαναγύρνα πάλι

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑ

Μεταξύ μας

ΔΗΛΩΣΙΣ : Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνῶσται μας παραπονοῦνται γιὰ τὴν καθυστέρηση τοῦ παρατηρεῖται τελευταίως στῆς ἀπαντήσεις τῶν«Μεταξύ μας»,τοὺς παρακαλοῦμε νὰ ἔχουν λίγην ὑπομονὴν καὶ τοῦτο γιατὶ λόγῳ τῆς ὑπερπληθώρας τῶν γραμμάτων ἀπὸ λαμβάνομε, ἡ ἀπαντήσεις κατ' ἀνάγκην καθυστεροῦν.

Ν. Μ. Στὸ τελευταῖο γράμμα σας μᾶς γράφετε : «Ἐλαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω μᾶς ὅπως ἐγκρίνοντας τὸ δυστιχόν μου, τὸ ἀναφέρετε εἰς τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ ὑμῶν. Μεθ' ὑπολήψεως». Δυστιχῶς τὸ δύστιχόν σας ἦτο πολύ.. δύστιχον, καὶ ὡς ἐκ τούτου μαραίνον γ' ἀπορριφῆ.— Γ. Ρουμελιώτην. Τὰ τελευταῖα σας πολὺ διαστικά. Δὲν δίεπουμε κανένα λόγο θίας. Ἐπομένως,—Λίγιρ. Σρὸν φιλολ. διαγωνισμὸ μας μπορεῖτε νὰ λάβετε μέρος μὲ ὅσα τραγούδια θέλετε. Πάντως πρέπει νἄναι ἀγέκδοτα. Οἱ στίχοι ποὺ μᾶς στέλνετε κρύβουν ὁρισμένες ἀστρονομικὲς ἀρετές. Στὸ σύνολο ὅμως ὑστερεῖτε. Τὰ «λόγια τοῦ Κόσμου» μ' ἕνα καλὸ ἀποφθέγμα στὸ 4ο τετράστιχο, θὰ γινόταν δημοσιεύσιμα.— Ἀνδρ. Θεριανόν. Κάτι ἀποπειραθῆτε νὰ ἐκφράσετε δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνετε. — Ν. Πρωτογοτάριον. Οἱ στίχοι σας σχετικὰ καλοί. Δὲν παρουσιάζουν τὸν κατμιὰν ἀγώτερη δημιουργικὴ πνοή, ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν δημοσίευσή τους. — Ν. Ἀγυρόεραν. Τὸ «Ποιὸς ξέρει» εἶναι καὶ τὸ καλλίτερο ἀπ' τὰ τελευταῖα σας. Ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. — Γκάο. Ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ σας δὲν βγάζομε λέξη. Τόσο κακοφραγμένα καὶ ἱερογλυφικὰ εἶναι.—Γ. Σαρ. Ἡ παρακλησίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψει.— Κ. Κολυβᾶν. Μᾶς στέλνετε μερικοὺς καλοὺς στίχους καὶ μᾶς ἐξοφλίζετε νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε ἂν ὑπάρχῃ ἐλπὶς νὰ γράψετε καλύτερος. Σᾶς ἀπαντᾶμε : Διαβάστε, διαβάστε πολύ, κ' ὅταν νομίσετε πὼς κάτι μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε, στεῖλτέ το μας. — Κ. Ἀνθοφύλλαν. Δυστιχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλή μας διάθεση δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ δημοσιεύσουμε τοὺς στίχους σας. Ὑστεροῦν τόσο στὴν μορφὴ ὅσο καὶ στὴν οὐσία. — Σπ. Γιαννάτον. Τὸ ἄγιαρὸ θέμα τῆς αὐτοκτονίας ποὺ παίρνετε στὸ διήγημά σας, χαλᾶ τὸ λεπτογραμμένο σύνολό του. Οἱ στίχοι σας σχετικὰ καλύτεροι ἀπὸ τοὺς προηγουμένους σας, ὄχι ὅμως ἀκόμη δημοσιεύσιμοι.— Θεο-Γεω-Ματ. Ἡ «πολυτράγουδι καὶ πολυστιχουργούσα» Μοῦσα σας—ὅπως μᾶς γράφετε—δυστυχῶς πολὺ ἀμελέστητη καὶ κακή. Προτοῦ ξαναγράψετε, σᾶς συνιστοῦμε νὰ διαβάσετε ποίησι.— Τόνιν Α. Δούκαν. Τὸ πεζό σας καιογραμμένο. — Σπ. Χρηστίδην. Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ καλλιέπεια ὄχους, τὸ πεζό σας δὲν παρουσιάζει καμμιὰν ἄλλη λογοτεχνικὴ ἀρετή. Ὡστόσο, ἂν ἐπιμένατε, ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε πὼς θὰ δημουργοῦσατε σύντομα κάτι καλλίτερο.— Ν. Παραφαῖον. Οἱ στίχοι ποὺ μᾶς στέλνετε καλοί, ἀλλὰ ἀδοῦλευτοι. Ἂν προσέχατε περισσότερο τὸν τονισμὸ τῶν συλλαβῶν σύμφωνα μὲ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς ρίμας, ἀσφαλῶς θὰ παρουσιάζατε κάτι ἀρτιώτερο. — Κάκιαν Βέρση. Ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμοι οἱ στίχοι σας. Ἀπεναντίας τὰ πεζά σας πολὺ προσεγμένα τόσο στὴν γλῶσσα ὅσο καὶ στὸ θέμα. Ἀλλὰ κ' αὐτὰ γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν θέλουν ἕνα ἐλαφρὸ κτένισμα. — Ν. Μπελογιάννην. Δυστυχῶς παρ' ὅλη τὴν... πολυγραφία σας δὲν κατοροῦνεται νὰ παρουσιάσετε τίποτε τὸ ὑπολογίσιμο. Σᾶς συνιστοῦμε νὰ διαβάσετε ἕλληνες πεζογράφους γιὰ νὰ μορφώσετε ὕφος.— Χ. Κ. Γουσέτην. Ἐπιμένετε νὰ μὴν συμμορφώνεσθε μ' ὅσα νομίσαμε ὑποχρεώσίν μας νὰ σᾶς ποῦμε. —Κ. Μ. Νικολλάου. Τὸ διήγημά σας ἔχει πολλὲς συνθετικὲς ἀρετὲς καὶ φαίνεται γραμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ δὲν πρωτοτρίμανει τὴν πέννα. Δυστυχῶς εἶναι πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν χῶρο ποὺ διαθέτουμε. Τὸ κρατάμε στὴν διάθεσή σας.— Π. Χρονίδην. Ἀτεχνα. — Π. Πασχαλίδην. Τὸ πεζό σας γραμμένο ἀσφαλῶς σὲ σιγμὲς ἀνίας. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρόχειρο ἀράδιασμα τῶν φράσεών σας καὶ τὸ ἀπεθάγητο στύλ σας.— Πηγήν. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι. — Μίμην Φ. Γράψετε μόνο ἐκεῖνο ποὺ νοιώθετε καὶ μὴ ζητᾶτε νὰ μιμηθῆτε μοντέρνες τεχνοτροπίες. — Θᾶνον Παπαγεωργίου. Μ' ὅλη μας τὴν εἰλικρίνεια σᾶς βεβαιώνουμε πὼς ἀκόμη δὲν κατορθώνετε νὰ παρουσιάσετε τίποτε τὸ σχετικὰ καλό. Μὴν διάζεσθε καὶ δουλέψτε. — Μπάττερφλαϋ. Πολὺ φλύαρο καὶ προχειρογραμμένο.— Ἀντ. Σ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Ἰσιδώρα Καμαρινέα. Καλό.— Ντενὶς Πυλέα. Προχειρογραμμένα. — Μύραν Χλόην. Στοὺς στίχους σας διαβλέπουμε πολλὲς ἀρετές. Δυστυχῶς παρασύρεσθε καὶ σεῖς ἀπ' τὴν προχειρογραφία. Τὸ πεζό σας γιομάτο λέξεις καὶ φράσεις ἀκόμη, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν θέση τους. Γιατὶ κυνηγᾶτε τὴν ἐκζήτηση ; — Καυκασίαν κόρην. Οἱ στίχοι σας θυμίζουν λαϊκὰ δίστιχα ὀνειροκρίτου. Καταπιασθῆτε μὲ σοβαρώτερα θέματα ἂν νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ δημουργήσετε κάτι ἀξιόλογο.— Δέσπω. Τὰ τελευταῖα σας ὄχι πετυχημένα.— Γ. Νικολάου. Δὲν προσέχετε στὸ μέτρο.— Τάκην Δόξαν. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας καλὸ τὸ «Ἐπαρχιώτικο τυπογραφεῖο» καὶ δημοσιεύεται.Τὸ πεζό σας γραμμένο μ' ἐπιτήδευση. — Σπ. Τορμπᾶνον. Ἡ μετάφρασίς σας ὑπερβολικὰ ἀρχαΐζουσα. Ἑπομένως ἀκατάλληλος.— Ν. Β. Τυπάλδον. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν εἶναι ποίημα ἀλλὰ τραγωδία αἰσχύλειος. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύουμε τόσο πένθιμα πράγματα.— Νόταν Ναΐδα. Ἡ θεματογραφία δὲν εἶναι τέχνη. Εἶναι μιὰ στατικὴ δημιουργία ποὺ δὲν προϋποθέτει καμμίαν λογοτεχνικὴν ἱκανότητα.

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,, ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» καθ'ὅλην τὴν Ἀμερικήν, διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν εἶναι ἡ :
NEW-YORK NEWS AGENCY,
616 8th Ave New York.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ
στὴν σελίδα 622.

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ - ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ

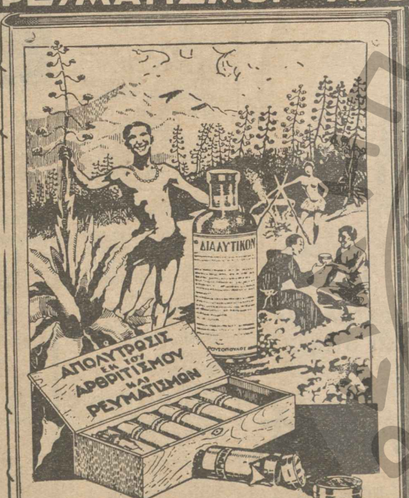

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου ἀρ. ἐγκρίσεως 52315 τῆς 20ης Ἰανουαρίου 1933

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ καὶ τοῦ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ. Φυτικὸν - ἀπολύτως ἀβλαβές. Διαλύει τὰ ἄσβεστούχα κάθισματα καὶ ἀποβάλλει τὰ ἅλατα διὰ τῶν νεφρῶν, ὧν τοὺς πόρους τελείως διευρύνει. Καθαρίζει τὸ αἷμα, διαλύει καὶ ἀποβάλλει τὸ ἐν αὐτῷ οὐρικὸν ὀξύ, αἱ ἀρθρώσεις καὶ αἱ ἀρτηρίαι ἀπαλλάσσονται τούτου καὶ τὸ αἷμα ὁδεύει διὰ τῶν ἀρτηριῶν εὐχερεστέρον καὶ ἀφθονώτερον. Οἱ ρευματικοὶ καὶ ἀρθριτικοὶ πόνοι ἐξαφανίζονται, καὶ τὰ οἴδια καθίστανται διαυγῆ. Οὕτω τὸ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ θεραπεύει τὴν Ἀρθριτίδα, τοὺς Ρευματισμούς, τὴν Ἰσχιάδα, τὰς Νευραλγίας, τὴν Ψαμμίασιν, τὴν Ἡπατικὴν καὶ Νεφρικὴν Λιθίασιν, τὸ Ἀρθριτικὸν Ἔκζεμα, τοὺς βόμβους τῶν Ὠτων καὶ ἐν μιᾷ λέξει πάσας τὰς ἐκ τῆς οὐρικῆς διαθέσεως προκαλουμένας νόσους.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὀφείλουν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀσφαλοῦς θεραπείας των νὰ ζητήσουν ἀμέσως τὴν δωρεὰν ἀποστολὴν τοῦ βιβλιαρίου : ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ βιβλιαρίον ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ ἀντιπρόσωπόν μου κ. Δ. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΝ, Ταχυδρομεῖον θυρίς 139 - Ἀθῆναι.

ΓΙΓΑΕΣΛ : ΔΙΟΛΟΥ 9Α

ΦΑΡΜΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ
LABORATOIRE B. PERRAUD PARIS

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χορός Παρελληνοποντίων

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς 5 Φεβρουαρίου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Τριανόν» ὁ χορὸς τῶν τριῶν φιλανθρωπικῶν Παρελληνοποντίων Σωματείων Καλλιπόλεως, «Ὁ Θρακικὸς Φοῖνιξ» Μαδυτίων «Ὁ Ἑλληνοποντος» καὶ «Ἑνώσεως Δαρδανελλιωτῶν.

Ἡ αἴθουσα ὑπερπληρώθη ὑπὸ ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ ἡ εὐθυμία παρετάθη μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ζενίθ κατὰ τὴν πλειοδότησιν τῶν λαχνῶν τοῦ λαχείου.

Διεκρίναμεν τοὺς πρώην ὑπουργοὺς κ.κ. Φίλανδρον καὶ Ὀρφανίδην μετὰ τῶν κυριῶν των τὸν κ. μετὰ τῆς κ. Γ. Ράλλη, τὴν καν Φ. Μανουηλίδου, γερουσιαστοῦ, τὰς οἰκογενείας τῶν κ.κ. ἀδελφῶν Λίτς, τὸν συνταγματάρχην κ. Βουτσινᾶν μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κον καὶ καν Βουτσάκη, τὸν κον καὶ καν Βοαζάνη, τὸν κον καὶ καν Σαρωγιώτου, τὸν κον καὶ καν Δαν. Κωνσταντινίδου, τὸν κον καὶ καν Μπίλλια, τοὺς κ.κ. Νικολόπουλον, Γαρουφαλίδην, Γεωγίου, Κιακίδην, Τάμπαν, Εὐσταθιάδην, Πάταραν, Χατζηρήγαν, Φίλανδρον, Γαρουφαλίδην, Χατζόπουλον, Μελᾶν, Πολυγρονίδην, Μπασιλάρην, Μανθόπουλον, Εὐαγγελίδην, ἀδελφοὺς Βλαγοπούλου καὶ Παπαδοπούλου κ. ἄ. π.

Θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐν γένει ἐπιτυχίαν τῆς ὡραίας αὐτῆς κοσμικῆς συγκεντρώσεως, ὀφείλονται εἰς τὴν διοργανωτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ τὰ κυρίας Εὐο. καὶ Ἑλένην Λίτς, Λίκ. Καλλιοντζῆ, Νικολοπούλου, Παπαδοπούλου, Κανάκη Δίδας Φιλάνδρου καὶ Δημητριάδου καὶ ἀπὸ τοὺς κ.κ. Κ. Καλλιοντζῆν, Χ. Μούσκου, Δ. Λουΐζου, Κ. Στυλιανίδην, Δ. Καραγιαννόπουλον, Ἄγγελον Βασιλειάδην, Ρ. Παπαδόπουλον, Δρ. Κανάκην, Β. Γεωγαντζέλην καὶ Σταυράν. Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπίσης ὀφείλονται εἰς τὴν Δδα Γιαννακοπούλου χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῆς ὁποίας ἐπέτυχε τὸ λαχεῖον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σπῦρον Σαμπάνην, Νεμέαν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν. — Βιλελμίνην Ἰωαννίδου, Κωνσταντινούπολιν, Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.— Ἑλένην Μασσέλου, Χώραν Κυθήρων. Ἡ ἐπιταγή σας ἐλήφθη καὶ ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. — Μαριν. Γεωργούλη, Μάραθον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά λόγια σας καὶ σᾶς εὐχόμεθα περαστικά.Τὰ φυλλάδια τοῦ «Ἠλίγγου» σᾶς ἀποστέλλονται δωρεάν.— Κωστίαν, Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ γραμματάκι σας. Στεῖλτε τὰ ποιήματά σας χωρὶς νὰ διστάζετε καὶ πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία. Τὰ φυλλάδια τοῦ «Ἠλίγγου» σᾶς ἐστάλησαν.— Νατάσαν Ροξάνωφ, Θεσσαλονίκην. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ φυλλάδιον ἐστάλη. — Κ. Πασχαλίδην, Ἀγρίνιον. Β. Βασιλάτου, Φισκάρδον. Η. Ἀποστολακόπουλον, Καρδίτσαν. Σ. Κολτσακίδου, Ἐνταῦθα. Τὰ ζητηθέντα τεύχη ἐστάλησαν.—Θ. Πέρρου, Θεσσαλονίκην. Α. Ἀνδρεόπουλον, Πειραιᾶ. Κ. Παππᾶν, Τρίκκαλα. Κ. Θεοδώρου, Πειραιᾶ. Ι. Σουμελίδην, Θεσσαλονίκην. Ζ. Γιαννίγην, Σῦρον, Γ. Ζωγραφίδην, Θεσσαλονίκην. Α. Οἴγγρα, Ἐνταῦθα. Α. Ἀναστασιάδην,Καστέλλαν. Α.Κραχτίδην, Προσωτσάνην, Σ. Ἀστερίου, Θεσσαλονίκην. Κ. Ψαριάδην, Μποζαΐτσα-Πατρῶν. Ε. Μαυρομμάτην, Κέρκυραν. Μ. Πετροχείλου, Ἐνταῦθα. Σ. Κωνσταντινίδου, Σάμος-Βαθύ. Α. Τραμίδην, Λαγκαδᾶν. Δ. Δρουγαλᾶν, Νιγρίταν. Ι. Μαυρέλην, Χίον. Α. Ἀναστασοπούλου, Μάραθον. Α. Γιαννουδάκην, Χανιά. Μ. Κυριαζῆν, Κωνσταντινούπολιν. Α. Βλάχου Κέρκυραν. Γ. Δημητρίλην, Χαλκίδα. Β. Καμπασήτσαλην, Φλώρινα. Κ. Παναγοπούλου, Μεθώνην. Α. Λεοντίδην Τρίπολιν. Γ. Γαουξέλην, Βόλον. Φ. Πουλίδου Κρβάλλαν. Ι. Βαλδρέσκαν, Θεσσαλονίκην Κ. Πολυχρονοπούλου, Δίρρεμα-Βυτίνης. Κ."Αρμπαρον, Ἰωάννινα. Π. Πολυχρονάκον, Τρίπολιν. Δ. Βουρβαχάκην, Σέρρας. Σ. Ἐλευθερίου, Πειραιᾶ. Χ. Γραμμασιάνον, Θεσσαλονίκην. Α. Ἀβδελίδην, Κοζάνην. Π. Τρεγάκη, Χίον. Μ. Θεοράνη, Ἐνταῦθα. Γ. Σαράντην, Πάτρας. Γ. Σταμελιᾶν, Χίον. Τὰ ζητηθέντα φυλλάδια τοῦ «Ἠλίγγου» ἐστάλησαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Φ. Ε.

Ἀναγνώστριαν Π. Γ. Αἴγιον. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ὅπως ἀναλάβετε τὴν ἵδρυσιν παραρτήματος τῆς Ε.Φ.Ε. εἰς τὴν πόλιν σας. Στεῖλτε μας αἴτησιν ἐγγραφῆς καὶ δυὸ φωτογραφίας σας διὰ νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν τὴν ταυτότητά σας καὶ σχετικὰς ὁδηγίας. Κριτικὴν διὰ τὸ πεζοτράγουδό σας εἰς τὰ προσεχῆ «Μεταξύ μας» Μ. Σπετσιέρην Μεσολόγγιον. Αἱ φωτογραφίαι σας ἐλήφθησαν καὶ ἐνεγράφητε, σᾶς ἀποστέλλομεν δὲ τὴν ταυτότητά σας καὶ σχετικὰς ὁδηγίας.

Ἀπόσταλον Κατσιρέλον, Βόλον. Αἱ δυὸ αἰτήσεις ἐγγραφῆς ἐλήφθησαν. Ἀναμένομεν καὶ τὰς φωτογραφίας διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων

Σταματήσατε τοὺς πόνους τῆς ῥάχεως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν δὰ ἔχετε ἀμέσως μετὰ μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν Σλόανς.

Τὸ Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΰνει τοὺς φλογιζομένους μῦς καὶ σταματᾶ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε Δι' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Ἀτυπήματα καὶ ὅλους τοὺς μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ LINIMENT καταπαύει τὸν πόνον.

ΔΦΦ. "ΜΗΝΥΤΟΡ"

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΙΡΑ

ΑΡ. 11

Μὲ τὴς 3 ἀνωτέρω φωτογρ... συμπληροῦται ἡ σειρὰ τῶν 12 σώπων, τῶν ὁποίων πρόκειτ... βρεθοῦν τὰ ἐπαγγέλματα.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλο μας σιεύονται πλήρεις καὶ λεπτομ... ὁδηγίαι διὰ τὴν συμμετοχὴν σ... καὶ ὁ κατάλογος τῶν ΒΡΑΒΕ...

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕ...

Τὰ Μοδέρνα κοσμήματα Α... χαϊκῆς Τέχνης (Στὺλ Ὀλγ... γαρίας)

Κατασκευάζομεν εἰς ποικιλ... ἐκλεκτῶν ἐκτελέσεων μὲ τιμ... ἠλατωμένας.

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΔΕΛΦ...

Ο. Ε, Αἰόλου 34 ΑΘΗΝΑΙ

Πωλῆται Πετρῶν — Μαργαριτῶν καὶ τῶν συνήθων Κοσμημάτων ... Ὡρολογίων.

ΚΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ"

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.

Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

EDELWEISS

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΣΑΝΤΕΣ

ΓΑΝΤΙΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἱουσδήποτε νέους χρωματισμοὺς θελήσετε εἰς τὸ Ἠλεκτροκίνητον Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α

Β' ΟΡΟΦΟΣ

μὲ τὰ παγκόρμιου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetva

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἠγγυημένη.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφίλιδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια

Πειραιᾶ

Ἐπιστημονικαὶ μελέται παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ,

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

MODES

NOTTAS BABAΛΗ

τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῇ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν ... ἂς ἐπισκεφθῇ τὴς MODES

NOTTAS BABAΛΗ

ΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ *ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ*

ΑΠΟΚΡΕΩ
κοσμήματα Ἀ
κνης (Στύλ Ὀύ-
γαρίας)
ζομεν εἰς ποικιλία
ἐκτελέσεων μὲ τιμ
ἠλατωμένας.
Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΔΕΛΦ
Ο. Ε. Αἰόλου 34 ΑΘΗΝΑΙ
Πωληταὶ Πετρῶν — Μαργαριτῶν
καὶ τῶν συνήθων Κοσμημάτων
Ὡρολογίων.

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι